

TUDOR NEGOIŢĂ

Jocul de-a încrederea

Editura Dacia

SCORPIONUL

TUDOR NEGOIȚĂ

JOCUL DE-A ÎNCREDEREA

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1980

Coperta de **CORINA HORVAT-BUGNARIU**

I COEFICIENTUL N

Uşa se deschide încet, foarte încet. În cameră jaluzele coborîte, atmosferă sumbră, o tăcere deplină... Un pas, încă unul... Cot trimis instinctiv în plexul individului ascuns după uşă, răsucire, îngenunchiere fulgerătoare, încărcătorul Coltului 38 golit în „gorilele" care se profilau amenințător în colțul cel mai întunecos al încăperii... Linişte apoi. Liniște şi o privire calmă, surîsul acela înghețat, de dispreț parcă la adresa întregii omeniri...

Cam așa își începea ziua de lucru un polițist — lungan-flegmatic și blond la fel ca el — undeva departe, sub un cer arzător, în urmă cu ani...

Vlad zîmbi, amintindu-şi că filmul îl distrase grozav. Intră în biroul lui, parcurse lent cei trei metri de încăpere pînă la măsuța pe care tronau, în plin soare, duşmanii săi personali: cele două zbîrnîitoare negre de ebonită ale căror țipete nevricoase le auzise încă de pe coridor.

— Da!

— Vlad, tu eşti? se auzi o voce supărată.

— Eu. O clipă! ceru Vlad şi ridică al doilea receptor.

— Unde umblați, fraților, unde umblați?! se lamentă indignată altă voce. Toată ziua v-am căutat ieri, toată ziua, nimeni nu mi-a răspuns, unde-ați dispărut toți din biroul ăla, spune-mi şi mie unde-ați fost!?

— O clipă! repetă Vlad impasibil. Reveni lá primul receptor, în care interlocutorul invizibil se zburli la fel, înfuriat, nu primise o lucrare ce-i fusese promisă, ce-i drept, cam de mult. Vlad îi promise din nou, cu deplină conginvere.

— Cînd, mă, cînd o trimiteți, că-mi fac harachiri?!

— Mîine, oftă Vlad. Precis.

Cu ăsta terminase, închise. Apucă pe cel de al doilea receptor și încălecă răbdător un scaun. Recunoscuse vocea de la capătul firului, era a unui coleg dintr-un serviciu vecin; băiat bun altminteri, dar întotdeauna grăbit și nervos. Discuțiile cu oamenii grăbiți durau de regulă mai mult. Ce să-i spună?! Unde umblaseră?!... El fusese numai la vreo 300 kilometri, ceilalți erau încă și azi prin țară, în diferite misiuni. Nu era de mirare că ieri nu găsise pe nimeni; din biroul lor rămăsese în București doar Magda. Dar Magda se rătăcea rar prin camera asta, ea aplica din plin principiul preferat al colonelului Dumitrescu, potrivit căruia „munca de contrainformații nu se face în birou".

— Care-i necazul? se interesă Vlad.

— Necazul e că am nevoie urgent, foarte urgent, preciză vocea, de dosarul Sfelea. Aud că trebuia să-l predați la arhivă, dar la arhivă nu-i, secretara voastră zice că totuși n-ar fi nici la voi, ce-ați făcut cu el, l-ați mîncat?

— Nu cred, se îndoi Vlad pe un ton sincer.

— Zețarule, începu vocea cu o iritare crescîndă, Sfelea ăsta mi-apare-n legătură c-un tip de care mă ocup de două luni. Am nevoie imediat de dosar, de niște simple date de-acolo, înțelegi? Unde-i dosarul?

— Habar n-am, făcu Vlad senin, așteptîndu-se la o nouă izbucnire. În mod ciudat însă, la capătul firului, vocea întrebă brusc speriată, după o clipă de ezitare:

— Nu cumva e plecat colonelul Dumitrescu din București?

— Cum ai ghicit?

— La naiba! Înseamnă... că la comandă a rămas maiorul Stoenescu?! Și... și că pentru orice informație, trebuie să iau întîi legătura cu el?

— Iar ai ghicit, aprobă Vlad, amuzat că „obiceiurile casei", ale serviciului lor adică, deveniseră binecunoscute. Numai că n-ai să reușești. Am încercat eu, adineauri, să-i raportez că m-am întors din misiune, dar maiorul Stoenescu are „un musafir". A dat dispoziție secretarei să nu-l deranjeze nimeni.

— Și eu ce fac atunci, fir-ar a dracului să fie de treabă și de timp nenorocit, ce fac?! țipă vocea pe un ton disperat.

Asta era într-adevăr o întrebare! Iar situația era... „foarte complexă". Maiorul Stoenescu, om înțelegător și

coleg bun în mod obişnuit, se transforma subit, cînd rămînea la comanda serviciului. Se făcea foc, dacă auzea că cineva a dat o informaţie, cea mai mică informaţie cu interes operativ, indiferent cui, fără ca el să ştie, *să aprobe!* Dumitrescu nu s-ar fi sinchisit de dosarul Sfelea. Colonelul accepta greu ideea să claseze un dosar, dar odată hotărîrea luată, dosarul respectiv devenea „mort“, putea să-l ia ce serviciu voia, dacă avea nevoie de el. Or, dosarul Sfelea fusese definitiv închis şi ar fi trebuit să fie predat deja la arhivă, numai o întîmplare făcea ca hîrtiile alea să se afle acum „cu împrumut“ la alt serviciu. Stoenescu însă, meticulos şi ghinionist o viaţă-ntreagă, maior încă la vîrsta lui, pentru că trecuse de nenumărate ori pe lîngă acţiuni frumoase pe care le abandonase în ultima clipă şi pe care le finalizaseră alţii, cu mai mult fler, devenise bănuitor. I se părea mereu că e pe punctul de-a rata o ocazie, că va fructifica iarăşi altcineva munca investită într-o lucrare întocmită de serviciul lor.

— Zeţarule, Sfelea ăsta poate fi cheia întregii acţiuni, pricepi?!

De data asta situaţia devenise de-a dreptul stupidă, Sfelea era un burduhănos cu o mutră afectată şi misterioasă, ce putea păcăli uşor. Vlad îl ştia bine, îl considerase şi el cîndva pe Sfelea „un tip de care merită să te ocupi“, pînă descoperise că burtosul era prea prost pentru a interesa cu adevărat un serviciu de spionaj. Sfelea era de fapt un biet mitoman. Căuta „cercuri selecte“ şi povestea cui sta să-l asculte despre cît de formidabil era el şi ce relaţii are. Probabil locotenentul Zisu, la care se afla acum dosarul, se lăsase păcălit de aceleaşi aparenţe şi, în ciuda concluziilor din dosar, se încăpăţîna să-l creadă pe Sfelea un tip interesant, din moment ce nu restituise încă lucrarea, pentru a fi depusă la arhivă.

— Am date concrete, înţelegi? izbucni vocea în receptor. Tonul era aproape de disperare... Zeţarule, îmi trebuie doar cîteva elemente în plus, sînt în mod sigur în dosar.

Pe de altă parte... ce era imposibil în munca asta? Dacă tocmai acum Sfelea, cu aerele lui, reuşise să fraierească vreun agent al cine ştie cărui serviciu de spionaj, şi acesta îi încredinţase o sarcină concretă, încercînd să-l folosească măcar pentru o misiune de duzină, banală, dar

care ar fi putut însemna „un cap de ghem"?! Se putea trage uşurel şi derula... cine mai ştie ce!

— Zeţarule, mă auzi? se impacientă vocea.

— Mda.

I-ar fi putut indica un telefon direct prin care să ajungă la Stoenescu, fără a mai trece prin camera intransigentei secretare, dar asta nu ar fi schimbat lucrurile prea mult. Stoenescu ar fi amînat desigur discuţia, ori, dacă „musafirul" i-ar fi plecat între timp din cabinet, s-ar fi interesat întîi de ce-i trebuie colegului dosarul, ar fi vrut să ştie „care e situaţia" etc., apoi ar fi cerut dosarul înapoi de la locotenentul Zisu, l-ar fi studiat, l-ar fi chestionat pe el, ori pe Magda, şi abia la urmă i l-ar fi dat omului ăstuia, care zicea că-i „urgent, foarte urgent", să lămurească „problema cheie"!

— Vlad, înţelege-mă omeneşte, am nevoie acum, în zece minute, de cîteva date din dosar. Atît am nevoie, nu de toate hîrtiile alea blestemate. Tipul de care mă ocup nu mai rămîne mult în România, pot rata întreaga acţiune! Unde-i dosarul?

Toţi din serviciu se plîngeau de Stoenescu. Milităreşte, deci regulamentar, maiorul avea *dovezi* să se-nfurie pe ei, pe fiecare îl prinsese măcar o dată „pe picior greşit", adică „furnizînd informaţii importante" — cum ar fi fost cea cu Sfelea acum, de pildă — altor servicii. Pe toţi, în afară de Vlad. Iar Vlad considera că viaţa e frumoasă, că poate fi chiar foarte frumoasă, cu două condiţii: s-o priveşti cu umor şi „să nu-ţi baţi singur cuie-n talpă". Niciodată. Aşa că începu rar:

— Dragul meu, trei birouri mai sus de-al tău, se găseşte prietenul nostru comun Zisu. Dacă-l zăreşti cumva, întreabă-l cînd mai mergem la o partidă de tenis.

La capătul firului pluti două secunde o tăcere consternantă. Apoi vocea colegului se auzi tot grăbită, dar pe un ton aproape cald, de „poliţist sentimental" cum ar fi spus Magda, şoptit:

— Mulţumesc, Vlad. Mulţumesc foarte mult.

— N-ai pentru ce, preciză Vlad şi adăugă: îmi pare rău că nu ştiu unde-i dosarul ăla, Stetea sau cum îl cheamă. Trăiţi!

— Trăiţi! se auzi vocea surîzătoare a colegului şi telefonul fu închis.

Vlad căscă plictisit, gîndindu-se că, în mod normal, la ora asta ar fi trebuit să fie acasă, în pat. Mai bine de-o săptămînă lucrase „întins", aproape zi şi noapte. Plecase spre Bucureşti la volanul maşinii lui, gonise să-ajungă înainte de opt dimineaţa, să-l prindă pe Stoenescu, pînă nu pleca pe undeva sau intra în vreo şedinţă, să-i raporteze încheierea misiunii. Dacă Dumitrescu ar fi fost aici... l-ar fi expediat acasă imediat, să se odihnească. Asta bineînţeles cu condiţia să nu se fi ivit vreo „afacere fierbinte". Apăruse oare vreo „distracţie de zile mari"?! Cine să fi fost „musafirul" acela, matinal, al maiorului?

Vlad aruncă o privire spre sigiliul de plastilină al fişetului „de rezervă" pe care-l avea în comun cu Magda. Ţineau acolo formulare şi alte hîrtii de acest gen, dar le servea şi pentru „corespondenţă", avea cîte o cheie fiecare. Cînd unul era plecat, celălalt lăsa într-o mapă în fişetul „de serviciu" lucrările sosite între timp, adesea din provincie şi alte asemenea „hîrtiuţe drăgălaşe".

Odată, găsise în „mapa cu surprize" o scrisoare de dragoste. Mai exact spus, o carte poştală, scrisă mărunt, în nemţeşte, plină de „amănunte pitoreşti ale iubirii lor" şi în care i se comunica în final că... va deveni tată!... Epistola era semnată Erika. În colţul de sus avea ataşat un bileţel, pe care Stoenescu, rămas şi atunci la comandă, notase scurt: „Căpitan Zeţaru la mine!" Comentariul Magdei lipsea. Vlad se prezentase la maior şi urmase un tărăboi grozav. Stoenescu credea, cu o enervare crescîndă, că Vlad nu vrea să-şi recunoască „paternitatea" etc., etc. Din fericire apăruse ca prin minune colonelul Dumitrescu care întrebase, cu aerul lui bosumflat, ce s-a întîmplat. Ca şi Vlad, Dumitrescu învăţase germana nu la vreun curs intensiv şi foarte metodic, ci încă din copilărie, „în praf, cu puştii", aspect foarte important în cazul acela. În cartea poştală, altminteri corect scrisă, se strecuraseră două greşeli mărunte, specifice însă omului care scrie în altă limbă decît cea maternă. Colonelul întorsese de două ori cartonul dreptunghiular pe o faţă şi alta şi-l rugase pe Stoenescu să-i lase singuri. Îl cercetase apoi lung, pe Vlad, cu privirea aceea aparent somnolentă, şi întrebase simplu:

— E adevărat?

— Nu.

— Nimic?
— Nimic.
— Bine, încheiase Dumitrescu discuţia, împingînd cu degetul cartea poştală spre Vlad. N-ar strica să vezi cine-i autoarea comèdiei.

Vlad era însă angrenat atunci într-o acţiune încurcată, uitase complet de „comèdie". Magda nu. Magda îşi găsea întotdeauna timp pentru „fleacuri care o călcau pe nervi" şi cum „iertarea creştinească" nu intra deloc în vederile ei, cîteva zile mai tîrziu, propusese să-i facă „nemţoaicei" măcar o figură asemănătoare ca „s-o înveţe minte". Vlad privise atunci amuzat proba de scris obţinută de Magda şi care atesta indiscutabil identitatea „persoanei vizate", ascultase atent ideea colegei sale de birou, idee ce ar fi pus-o pe jar pe autoarea scrisorii — femeie căsătorită de curînd şi considerată foarte serioasă — dar hotărîse că e cazul „să-şi rezolve singur problema". Pusese cartea poştală într-un plic şi o trimisese împreună cu un buchet de trandafiri pe adresa exactă a femeii, fără alte comentarii. N-o mai întîlnise după aceea. Ba da, o dată, pe stradă, dar „nemţoaica" traversase grăbită.

Mapa era la locul ei, pe raftul al doilea al fişetului. Vlad o deschise, se instală la birou, răsfoi filele multicolore ce purtau invariabil în dreapta sus menţiunea „secret" sau „strict secret". Magda revolzase deja ce era urgent, rămăseseră doar cîteva adrese şi rapoarte din provincie. Nu „ardea" nimic. Aşa că ajunse, cu satisfacţie, la concluzia că cel mai bun lucru pe care l-ar fi avut de făcut ar fi fost totuşi să plece.

Unul din cele două telefoane ţipă din nou.
— Da!
— Salut, bătrîne! Magda-i acasă?

Era Grigore, un căpitan de miliţie, despre care Magda zicea c-ar fi „un tip nostim".
— Dă-i un telefon să vezi!
— Vreau să zic... dacă e la serviciu! rîse Grigore.
— E şi nu e.
— Spune-i să-mi dea un telefon, cînd vine, s-a rezolvat o chestie care-o interesează. Nu uiţi, da?
— Voi încerca.

Închise, reveni la mapa cu hîrtiuţe, vru s-o închidă.

Astea ce mai erau? Ola! Printre ultimele hîrtii, două sesizări, pe care Stoenescu i le repartizase pentru verificare. Ambele anonime.

Vlad se strîmbă, anonimele îl indispuneau. Parcurse, repede textele scrise cu voită dificultate, cu cerneluri diferite, de mîini diferite, dar care aveau un suspect iz comun de denunț calomnios. Cîndva, Magda spusese că toți calomniatorii „ar trebui legați de un stîlp în piață, dacă nu împușcați". Căscă iar, gîndindu-se ce ar trebui făcut cu acei care nu se mulțumeau numai cu mîzgălitul hîrtiei.

Și totuși, nemaivorbind de sesizările semnate, chiar printre anonimele primite, numai în ultimii ani, în serviciul lor, existaseră cîteva care prezentau adevărul și care îi ajutase, considerabil, în elucidarea unor cazuri aflate în curs de rezolvare sau îi pusese pe urmele unor fapte despre care nu știuseră pînă atunci. Astea erau însă *unele* anonime. Altele...

Ultima misiune, cea din care abia se întorsese, pornise tot de la o anonimă; aceasta făcea parte, indiscutabil, din *altele*. Trebuise să-și lase toate lucrările baltă, lucrări unde existau certitudini asupra unor aspecte grave, și pierduse mai bine de-o săptămînă, într-un orășel de provincie, pentru a verifica anonima ce relata „o acțiune de trădare și risipire a multor milioane".

Asta nu era însă tot. Mai bine de o săptămînă antrenase și doi ofițeri din inspectoratul județean la o cercetare operativă, imprimîndu-le ritmul său de muncă ceea ce însemna cam patru ore de somn pe noapte; răscoliseră o groază de hîrțoage vechi, audiaseră martori — stîrnind desigur în familiile acelor oameni o neliniște ușor de înțeles — pentru ca în cele din urmă aparențele, într-adevăr alarmante, să se destrame, minciuna incredibil de abil ticluită să iasă la lumină; să ajungă la autor, un bătrîn chel, ratat și acrit, ce țesuse cu migală de păianjen toată intriga, îmbinînd date reale, ușor verificabile, dar fără interes penal, cu altele grave, dar inventate. Ba mai răspîndise și zvonuri alarmiste în uzină, unde, din păcate, se găsise cine să le colporteze. Și acel bătrîn, chel, în final, cînd îi probase că el este autorul, să declare cu o satisfacție vecină demenței: „Chiar dacă mă arestați, știu că i-am fiert zilele astea, bine de tot!"

Fără îndoială, Magda „ar fi luat foc“ într-o atare situaţie. El se mulţumise să întocmească actele de trimitere în instanţă a bătrînului calomniator. Probase totul cu lux de amănunte. Îl obseda privirea speriată a unei tinere inginere, căsătorită abia de trei luni, şi care făcuse prostia, în urmă cu doi ani, de-a intenţiona să se mărite c-un italian. Amănuntul acesta fusese speculat parşiv de chelbosul autor al anonimei, care nici măcar nu voise să lovească în ea, ci în inginerul şef, dar o amestecase în „acţiunea de trădare“ pentru a face totul... cît mai plauzibil!

Dacă ar fi ştiut Magda, dacă Magdei i-ar fi fost repartizat spre rezolvare cazul... S-ar fi întors, desigur, în Bucureşti clocotind, ar fi intrat trîntind uşile...

Magda intră chiar în clipa aceea, trîntind uşa. Era în toane proaste azi, furioasă încă de dimineaţă. O întîlnise pe coridor cărînd nişte dosare spre biroul unde Stoenescu discuta cu „musafirul“. Ce mai putea fi iar?

— Aţi terminat? întrebă Vlad prudent.

— Da! făcu Magda azvîrlindu-şi, cu o mişcare, pe spate pletele negre şi scurte. Numai că nu te grăbi! Stoenescu a plecat şi el, la procuratură.

— Măcar i-ai spus c-am venit?

— Atît te interesează?! atacă Magda. S-o ştergi acasă! Puţin îţi pasă de altceva, nimeni în serviciul ăsta nu înţelege că aşa nu mai merge! Nu mai merge şi gata!

— Cine te-a necăjit? tatonă Vlad, mai mult ca să zică ceva.

Era sigur că Stoenescu e cauza. Între temperamentul Magdei şi meticulozitatea, cam iritantă, de om ostenit şi excesiv de prudent a lui Stoenescu se năşteau inevitabil scîntei... înăbuşite doar de regulile disciplinei militare.

Magda se aşeză pe un scaun în faţa biroului ei. Îşi muşcă buzele plinuţe, se întorsese spre el încercînd să se stăpînească, dar fierbea evident. Era al dracului de frumoasă în asemenea cazuri. Ochii albaştri scăpărau ameninţător...

— Ştii cazul Maria Petrişor, nu? începu ea.

— Da.

Cazul Maria Petrişor fusese tot „un balon“, în „limbaj profesional“, al serviciului lor. Femeia aceea, funcţionară ireproşabilă, pînă în urmă cu patru luni, într-un oraş de

provincie, fusese suspectată că „ar fi intrat în relaţii de colaborare cu un serviciu de spionaj". Ipoteza îi aparţinuse lui Stoenescu, dar, ce-i drept, în mare parte, era şi vina Mariei că apăruse în această postură. Se lăsase, de fapt, amestecată într-un grup de prietene, care aveau relaţii comerciale nu tocmai licite cu nişte turiste străine. Pînă aici treaba părea de resortul miliţiei; Maria avea însă un văr ofiţer de tancuri, apoi mai apăruseră cîteva elemente ce încurcau treburile trezind suspiciuni; una dintre turiste se dovedise a fi extrem de curioasă. Vinovată însă, vinovată de o faptă nelegală cît de mică, Maria Petrişor nu se făcuse. Mai mult decît atît, aflînd cum stau lucrurile, Maria îi ajutase să intre pe firul unei acţiuni de spionaj militar care fusese, şi graţie ei, „lichidată în faşă". După aceea femeia revenise la treburile ei de funcţionară. Din cîte ştia Vlad, „povestea era definitiv încheiată".

— Ei bine, izbucni Magda, Stoenescu nu pricepe! Pe Maria a părăsit-o bărbatul, de aproape un an. Îi trimite scrisori, dar nu-i mai dă nici un ban, deşi au trei copii, din care doi la şcoală. Îţi dai seama ce-nseamnă asta?

— Aha! făcu Vlad părînd complet dumirit. Presupun că tovarăşul maior Stoenescu nu este tatăl copiilor.

— Nu! explică Magda căreia nu-i ardea evident de glumă, nu e tatăl copiilor, dar... Maria m-a rugat să-l găsim pe ipochimenul de bărbat-su! Şi Stoenescu e de părere că asta „nu-i treaba unui serviciu de contrainformaţii"!

— Mi se pare că are dreptate, strecură Vlad.

— Ascultă! se zburli Magda ridicîndu-se de pe scaun şi venind repede în faţa mesei lui. Nu mă enerva şi tu, nu zic să-l găsim noi, dar nu pot să-i spun femeii „să se adreseze în scris organelor competente", cum vrea Stoenescu!

— Draga mea, temporiză Vlad, îţi atrag atenţia, în primul rînd, că e vorba de *maiorul* Stoenescu...

— Da, de *tovarăşul* maior Stoenescu! se corectă Magda. Bine, dar un telefon poate să dea unde trebuie acest tovarăş maior, sau să-mi dea voie mie să dau, să-l caute mai repede cine trebuie pe vagabondul ăla, care, după scrisori, s-a aciuit pe-aici, pe undeva, prin Bucureşti!

— Ai datele lui personale?

— Le am, zise Magda, scoţînd dintr-un buzunăraş al

bluzei un bilet. Îl puse pe masă. În definitiv, peroră ea în continuare, agitîndu-se fără rost prin birou și frămîntîndu-și degetele lungi, nimic n-o obliga pe Maria Petrișor să-și pună pielea-n joc, să-și facă nervi în plus, pentru a ne ajuta pe noi să intrăm pe firul contrainformativ. Și știi c-a făcut-o! Atîta cred că putem face și noi pentru ea, nu?

— Dacă asta-i profesia „ipochimenului", reluă Vlad, începînd să îndoiască biletul în ideea construirii unei bărcuțe, s-ar putea să lucreze chiar la cîteva sute de metri de ministerul nostru.

— Sigur că s-ar putea, tocmai de-aia...

— Înseamnă că tovarășul maior Stoenescu are perfectă dreptate! conchise Vlad cu candoare.

— Cum are dreptate? se strînse Magda ca un arici. De ce?!

— Nu văd ce sens are să complici lucrurile după obiceiul tău cel prost, draga mea, și să nu apelezi la colegul tău cel bun... Pe acest simpatic Petrișor Rîureanu Epifanie, văd că așa-l cheamă, citi Vlad pe prora bărcii, ți-l pot găsi fără „intervenții neprincipiale la organele competente".

Magda îi aruncă o privire rapidă, cam piezișă. Ochii intens albaștri se opriră apoi pe hîrtiile scoase de Vlad din mapa „de corespondență". Printre ele era una pe care Magda caligrafiase cu un scris înflorat cuvîntul „Pisicuțe". Mai jos era un șir de nume feminine, persoane care-l căutaseră pe Vlad la telefon, în timpul cît lipsise. Lista nu era tocmai scurtă, în dreptul fiecărui nume erau notate totuși cu conștiinciozitate ziua, ora, ba și scurte „mesaje".

— Dacă mă rogi, bineînțeles, adăugă Vlad.

— Cum afli? se interesă Magda ridicînd privirea de pe foaia cu „pisicuțe".

— Ce importanță are? bagateliză Vlad și avu impresia că Magda se crispează o clipă, că-i va smulge „barca" și-l va trimite la dracu; Magda spuse însă pe un ton absolut alb:

— Bine. Te rog.

Ridicase însă un umăr, abia perceptibil, cu o notă de suveran dispreț. Vlad se instală pe celălalt scaun, în fața măsuței cu telefoane, și formă un număr.

— Alo! se auzi o voce în receptor. Spuneți repede, vă rog, sînt grăbită.

— 'Mneața, Tina! începu Vlad pe o notă de perfectă bună dispoziție. La naiba, m-ai făcut praf cu rochia asta, îți stă minunat, continuă el pe un ton șmecher, ton pe care Magda nu-l putea suferi.

— Cine-i la telefon? întrebă Tina, acum mai puțin grăbită. Vlad?

— Culoarea mai ales te prinde nemaipomenit, bravo, draga mea, croiala, de asemenea, e superbă!

— Nu-i așa? scăpă Tina de-a dreptul încîntată, apoi reveni: Dar de unde știi ce rochie port?

— Cum „de unde"? zise Vlad. Ți-am spus doar că la ministerul în care lucrez s-au introdus televideofoane.

— A, da? Atunci spune-mi și cum sînt pieptănată! rîse Tina, uitînd că era grăbită.

— Ce-ar fi să treci la subiect? interveni Magda, mutînd un scaun. Vlad îi făcu semn să tacă, Tina auzise însă.

— Cu cine ești acolo? întrebă ea prompt.

— A, cu una din secretarele mele, explică Vlad candid, făcîndu-i Magdei un semn ce voia să spună: „Poftim, ce gafe faci!" Continuă apoi pe același ton: Tina, pentru că tot nu mă crezi, am să-ți spun că ai renunțat în sfîrșit la codița aia de cal, ți-ai aranjat azi o coafură impresionantă, cu un cîrlionț hoț pe frunte. Spune drept, pe cine vrei să dai gata?!

Cîteva clipe la capătul celălalt al firului pluti o tăcere nedumerită, apoi se auzi vocea Tinei bîlbîindu-se:

— De... de unde naiba știi? Mă refer la cum sînt îmbrăcată și pieptănată, desigur, preciză ea repede.

— Meseria mea e să știu, escamotă Vlad, dar de data asta am nevoie de ajutorul tău. Neapărat.

— De ajutorul meu?!

— Da, vreau să-i spun două vorbe unuia, Petrișor-Rîureanu Epifanie, 38 ani, care se zice c-ar lucra în centrala voastră, nu de multă vreme.

— Parcă am auzit numele ăsta. Da, da, e divorțat, mi se pare. Lucrează pe-aici, pe la redacție, pe undeva.

— ...Ce redacție?

— De reclame comerciale, prospecte, chestii de-astea. S-a lipit c-o pilă. E de rău?

— Nu. De bine, şi n-avea grijă, nu vă iau oricum redactorul, mai ales dacă are şi-o pilă, vreau doar să ştiu unde lucrează. E greu?

— E urgent?

— Pînă mîine, numeşti urgent?

— A, nu! Aşa e perfect, acceptă Tina. Azi e ziua şefului meu, ştii, şi ...

— Aha!

— Nici un „aha“, nu-i ce crezi tu, spune-mi mai bine de unde ştii cum arăt?

— Mîine, Tina! Mîine tu-mi spui exact unde lucrează prietenul meu Epifanie, iar eu îţi spun de unde ştiu.

— O.K., rîse Tina. Asta ca să nu uit să ţi-l caut, da?

— Am spus întotdeauna că eşti o fată perspicace. Cu bine şi succes!

— Pa!

Vlad închise. Magda îl privea lung, pe sub sprîncene.

— Ai văzut-o azi-dimineaţă, trînti ea dezgustată, cînd veneai cu maşina. Ai trecut pe lîngă instituţia lor.

— Întotdeaun am spus că şi tu eşti o fată perspicace, observă Vlad pe acelaşi ton.

— Nu mă lua ca pe pisicuţele tale! făcu Magda o grimasă de parcă l-ar fi înjurat, apoi adăugă pe alt ton, aparent fără legătură: Singurul lucru care mă miră e că ai remarcat că avea o rochie nouă! Ba, culmea, i-ai reţinut şi culoarea!

— Era roşie, zise Vlad modest.

— A! ... Crezi că Epifanie lucrează acolo?

— Tina se-nşală rar. Oricum, mîine avem răspunsul precis, cu ultimele încurcături sentimentale şi pile, amănunte nu lipsite de un anumit interes, şi care organelor competente s-ar fi putut să le scape. Altceva?

— Altceva nimic, oftă Magda.

— Cum nimic? Ce era cu musafirul maiorului Stoenescu?

— Fleacuri! expedie Magda, reinstalîndu-se la birou. A venit aici pe la şase dimineaţa, ofiţerul de serviciu l-a alertat pe Stoenescu; tovarăşul maior Stoenescu, se corectă ea, m-a chemat *imediat*. Zice-se că nevasta lui a fost acostată în străinătate de-un individ care-a întrebat-o de-o experimentare ce urma să se facă.

— Ce-i omul, ce-i nevastă-sa?

— Medic militar, nevastă-sa tehniciană. A fost plecată într-o excursie în Occident, s-a întors azi-noapte în țară. „Problema“ e de unde știau ăia de faptul că urma să se facă experimentul. E vorba de-o lucrare de la Institutul numărul patru.

— Și de ce crezi că sînt fleacuri?

— Mă rog, nu mi se pare o chestiune de viață și de moarte. N-au aflat formule, date tehnice, tot ce știau era că trebuia să se facă un experiment, care de fapt nici n-a mai avut loc. De-aia nu pricep de ce mi s-a ordonat „să las totul de-o parte“ și să stabilesc „cum s-a scurs informația“, parcă cine știe ce grozăvie ar fi. Nici nu știu, habar n-am de unde să încep!

Vlad se oprise lîngă fereastră. Urmărind atent o rază jucăușă de soare, constată că găsise IDEEA, ideea... de-a o șterge din clădirea ministerului, fără ca Stoenescu să poată zice nimic. Nu se simțea prea obosit, dar murea de foame, iar perspectiva de-a aștepta cine știe cît, pînă revenea Stoenescu... *să-i aprobe* plecarea, nu-l încînta defel.

— Pot să te-ajut, Magda, se oferi el. Merg să mă bărbieresc, fac un duș, discut după aceea cu cineva care lucrează la Institutul numărul patru.

— Ihî! Cu cine?

Vlad luă o hîrtie de pe masă, se opri cu degetul asupra unui nume din lungul șir.

— Nela. Nu-i o „pisicuță“, să știi. E chiar o fată foarte bună; cred că te-ai împrieteni cu ea.

— Oare?

Pe Nela Oancea o cunoscuse întîmplător într-o societate de tineri ingineri, la Brașov, la o mică agapă organizată la domiciliul unui prieten. Se dansase. Ieșise apoi cu Nela pe terasă, își spuseseră cîteva fleacuri amuzante, ajunseseră la faimoasa temă a „prieteniei perfecte între bărbați și femei“, puștoaica tunsă băiețește se oprise și întrebase scurt:

— Polițiștii nu cred în așa ceva, nu?

Vlad o privise pe fata cu zîmbet luminos, fentase după obiceiul lui, dînd vocii o voită nuanță de gravitate:

— Dar dumneata?

— Sînt convinsă că nici n-ai crezut vreodată, continuase

Nela degajat, cercetîndu-l cu ochii puțin mijiți. Așa cum nu crezi probabil în dragoste, mă refer la dragostea adevărată.

— O, ba da, în asta cred, îi confirmase Vlad, cam pe tonul cu care i-ar fi mărturisit că de cînd e crede în stafii.

— Minți, îi răspunsese Nela simplu, privind aiurea în grădină imensă a vilei. Minți și nu e vorba doar de ocupația pe care o ai, în care afli desigur o mulțime de mizerii, fără să vrei, nu-i numai asta. Cu carura și profilul dumitale de medalie, cu fața asta bronzată, cu zîmbetul sigur, sînt convinsă că faci praf toate fraierele. Ești un infirm, Vlad Zețaru, știi?

— Chiar un infirm? se mirase el, neamintindu-și să-l fi durut în viață măcar o măsea.

— Te-ai gîndit vreodată că oamenii perfect dotați de natură pierd sufletește enorm? Femeile devin de regulă niște proaste, preocupate doar de nasul ori de linia picioarelor lor, iar bărbații...

— Te consideri o proastă?

— Lasă trucurile! făcuse Nela iritată. Eu sînt prietenă cu foarte mulți bărbați, prietenă adevărată, nu în sensul idiot pe care l-a căpătat cuvîntul prietenie. Și trebuie să fie așa, e normal ca în zilele noastre, cînd lucrăm cot la cot cu...

Spre disperarea lui, discuția ajunsese și la tema asta, despre munca femeii „cot la cot“ și chestii de-astea auzea și la serviciu, aproape săptămînal. Magda considera nu numai că femeile ar fi egale cu bărbații, ci și că le-ar fi net superioare în materie de obținere a informațiilor. Își susținea teoria cu toată seriozitatea și cu un soi de dispreț neascuns față de sexul opus, indignîndu-și evident colegii — pe cei care îndrăzneau să-i riposteze.

Cu Nela încheiase atunci disertația cu o glumă. Dar zece minute mai tîrziu, informîndu-se discret, aflase că „puștoaica“ nu era elevă într-un liceu de provincie cum crezuse, ci cercetătoare într-unul din cele mai mari institute din Capitală. Dacă era sinceră în ce spunea, la vîrsta ei — cîți ani o fi avut de fapt? — asemenea păreri... deveneau interesante.

Se reîntîlnise cu Nela în București, în urmă cu cîteva luni, pe stradă, într-o după-amiază ploioasă. Era să n-o mai recunoască, puștoaica devenise o femeie frumoasă

și elegantă; arăta fericită. Schimbaseră abia cîteva cuvinte, apoi Nela îi comunicase, cu ochii și mai strălucitori sub bretonul de data asta savant coafat, că se mărită.

— Cu un prieten perfect? surîsese el.

— Ți se pare o contrazicere? Prostii! Acum îl iubesc, îl iubesc cu adevărat și...

Putea fi și așa. Dar cuvintele avîntat luminoase ale Nelei — el venea tocmai de la cercetarea unei afaceri tare îngălate — presărau parcă petale roz pe caldarîmul plin de noroi. Se mulțumise s-o întrebe zîmbind:

— Cîți ani ai, Nela?

— Vorbesc ca la 15, știu! Mi-a mai spus cineva, cînd i-am zis că n-aș putea trăi fără Octav, că „vorbesc ca o fetiță de liceu". Dar puțin îmi pasă, eu și Octav... Ai să vii la nuntă?

O asigurase că va veni. De fapt era curios să-l cunoască pe Octav. Cine era individul care trezise „o iubire adevărată" în fetișcana cunoscută la Brașov?

Acum, Vlad contempla lista cu „pisicuțe" și se întreba dacă Nela nu-l căutase cumva să-l invite la nuntă. În dreptul numelui ei nu erau menționate decît zilele și orele cînd îi telefonase. De două ori. Omisese oare Magda să treacă și invitația?

— Nu-ți amintești ce-a zis?

Magda răscolea ceva în fișetul ei, îi aruncă o privire scurtă, se apropie, luă în mînă foaia de hîrtie, o studie cu atenție, în context cu celelalte nume, și zise liniștită:

— A telefonat prima dată Didi, nebuna care voia să pleci cu ea în noaptea aia pe Bucegi... Aha!... Nela, ora zece dimineața, a doua zi tot la zece. O voce puțin cîntată, nu-i așa?

— Exact. N-a lăsat vreun mesaj, invitație la nuntă...

— Asta sigur nu, aș fi scris. A întrebat doar „dacă ești aici", a doua oară „cînd vii", apoi a închis. Cum vrei să discuți cu ea?

N-avea, în mod clar, încredere în „procedeele lui informative". Cele care îl căutau la telefon — și-o luau, spre indignarea ei, drept „un fel de secretară a căpitanului Zețaru" — o enervau. Magda avea biroul lîngă măsuța telefoanelor, primea astfel cele mai multe apeluri. Răspundea alb, pe un ton potolit, dar spînzura imediat receptorul de fir între două degete, rămînea așa cu ochii în tavan,

aşteptînd ostentativ agasată, pînă venea el să vorbească. Le botezase „pisicuţe“ pe „cunoştinţele“ colegului ei, mai ales din cauza vocilor alintate, şi nu înţelegea cum de Vlad îşi putea pierde timpul — pe Magda timpul o obseda — cu asemenea „sclifosite“.

— Fii liniştită, o asigură Vlad, am să discut cu Nela fără să-i spun că ne interesează modul cum „a transpirat“ chestia cu experimentarea. Dar m-aş mira dacă într-o micuţă conversaţie banală n-am să aflu exact ce te interesează.

— Mă îndoiesc, zise Magda sec. Dar îţi mulţumesc pentru intenţie. Eu plec la aeroport, am acolo alt capăt, posibil, de fir.

— Auzi, îşi aminti Vlad, te-a căutat băiatul cel nostim. Zicea să-i dai un telefon.

— Cine, Grig?

— Care Grig?

— Grigore, de la miliţie, nu?

— Gore, da! preciză Vlad, Grig nu cred că se potriveşte cu faţa aia de tanc.

— E un băiat foarte simpatic. Bine, am să trec pe la el.

De la nostim la simpatic. Progresa Gore!

— Dacă revii înaintea mea, spune-i tovarăşului maior Stoenescu . . .

— E clar, tăie Magda. Pînă mîine dimineaţă vei face tot posibilul să afli ceva în „problema numărul unu“.

Vlad forma deja numărul de telefon al Nelei, nu apucă însă să-l termine, căci celălalt telefon plînse scurt. Era Didi, exuberantă.

— Bună, Didi! Cum a fost pe Bucegi?

Auzi paşii precipitaţi ai Magdei, uşa bufnind, ascultă cuminte relatarea excursiei alpine, gîndindu-se dacă „factorul N“ cum îl numea colonelul Dumitrescu — N de la *Neprevăzut* — nu avea să-i joace vreo festă. De pildă, un posibil voiaj de nuntă al Nelei i-ar fi putut torpila tot planul, silindu-l să aştepte sosirea maiorului de la procuratură, iar Stoenescu nu era exclus să uite magnificul principiu al colonelului, potrivit căruia „oamenii pot face eforturi incredibile, cu condiţia să nu li se ceară asta continuu“.

Da, maiorul era în stare să-i găsească ceva de lucru, întrebîndu-l înainte de asta amabil: „Nu ești prea obosit, nu? Bine, atunci..." Atunci sperata lui zi liberă se ducea naibii, degeaba mai gonise pînă în București...

— Vino la șase, la Doru, încheia Didi, îți spun totul atunci, mai pe larg.

— ... În regulă. Ce s-aduc eu?

— N-auzi că-i ziua lui? A cumpărat tot ce trebuie, n-o aduci decît... pe Magda, eventual, vreau s-o cunosc și eu.

Asta... era ceva mai dificil. Promise totuși să-ncerce, oricum după-amiaza o spera liberă, dar începu să se-ndoiască abia cinci minute mai tîrziu, cînd întrebînd la institut de Nela Oancea, auzi vocea colegei ei, Vali parcă o chema, spunînd pe un ton nervos:

— Nu a venit. Cine-i la telefon?

— Vlad. Vlad Zețaru.

— A!... Poate... n-ar fi rău să... Vocea ezita, Vali păru apoi că se hotărăște brusc: Am anunțat miliția. Nela n-a venit la institut, nu răspunde la telefon, de două zile.

*

Ilarie Dinescu își privi ceasul, se aplecă încet și scoase din servieta uzată termosul cu ceai de sunătoare. Îi deșurubă capacul cu mișcări prudente, căutînd să nu facă nici un zgomot. De la un timp, în biroul lor fiecare sunet părea că se amplifică, avea senzația că gesturile lui meticuloase, repetate ani de zile, la aceeași oră, îi deranjează grozav pe ceilalți.

Biroul lor, faimos în tot institutul, era o mansardă prăfuită; plină de rafturi înțesate cu dosare. Alături era altul, altă cameră de lucru. Amîndouă încăperile erau pline de viitori pensionari; cîte cinci în fiecare, trecuți toți de 50 de ani. Alcătuiau Secția a IX-a a institutului! Singura rămasă intactă, cu aceiași oameni și același sediu, în ciuda schimbărilor care se petrecuseră în ultimul timp. I se părea acum stupid că atunci cînd fusese mutat aici trăise două luni de seminebunie, considerase „revoltător" să fie trecut la „cimitirul elefanților", se credea încă tînăr...

Acum se obișnuise, deși foștii lui colegi se mutaseră, institutul primise o clădire nouă, numai beton și sticlă,

vechea clădire încărcată de ghirlande de piatră, scări și coridoare întortocheate, „nu mai cadra cu cerințele“!

Nu regreta că rămăsese pe loc. Cel puțin aici era liniște, nici unul din șefii institutului nu se aventura să le facă vizite inopinate, viața curgea mai departe. Mai avea doar un an și cinci săptămîni, pînă cînd masa asta de lucru urma să devină liberă. Colegii aveau să-i facă atunci „o surpriză de adio“, oferindu-i vreun obiect, probabil, complet inutil, cum făcuseră cu nea Ionescu, în urmă cu cîteva luni.

Ceaiul de sunătoare gîlgîi, înfiorător de tare, în paharul de plastic. Avu senzația că toți au tresărit și s-au întors spre el, toți afară de Sanda, rămasă nemișcată, cu spatele la ei, dreaptă pe scaunul din fața biroului la care lucrase nea Ionescu...

Tînără! Tînără!... Ce cuvînt ciudat! Tî-năr, tî-nă-ră!

— Dac-ai ști ce tînăr mă simt acum!

Erau cuvintele fostului lor coleg. Îl vizitase pe nea Ionescu în urmă cu trei zile, îl găsise trebăluind cu o greblă în grădinița din spatele casei. Îi explicase „ce roșii nemaipomenite va obține“ și cît se simte de bine de cînd „a scăpat“, de cînd „simte că trăiește și el“!

Asta zicea nea Ionescu, obsedat în urmă cu cîțiva ani de „ce va face el, cînd va ieși la pensie“!

— Numai de institut să nu-mi spui nimic! Te rog, Ilarie, despre asta să nu vorbim! Despre orice altceva...

Locul la biroul din colț rămăsese un timp gol după plecarea lui nea Ionescu. Erau convinși că nu va mai veni nimeni, cînd... se pomeniseră cu Sanda Motreanu într-o dimineață cu cer albastru, la fel ca azi, cerul acela tineresc ce se zărea prin luminatorul lung, cu geamuri cam nespălate.

Singura schimbare pe care-o făcuse tînăra lor colegă fusese să mute locul scaunului la birou. Se așezase fără un cuvînt cu spatele la ei, rămăsese în prima zi complet nemișcată, la fel ca acum, cu obrajii proptiți în pumni, privind în gol.

Spunea un abia auzit „bună dimineața“ cînd venea; alt „bună ziua“ cînd pleca, asta de-o săptămînă, de cînd se rătăcise în biroul lor, stranie, tăcută și absentă la fel ca pisica de pripas, pisica aceea cu privire rătăcită, care

apăruse în urmă cu cîțiva ani și dispăruse după un timp, tot atît de misterios pe cît venise.

Sanda însă nu dispăruse. Încă din ziua a doua începuse să cerceteze metodic biliorafturile cu dosare îngălbenite; citea ceasuri întregi, își nota gînditoare ea știa ce, reintra din cînd în cînd în starea aceea ciudată, de imobilitate totală, mereu foarte dreaptă în scaunul masiv, cu zulufii adunați într-un fel de coc, în care se jucau razele de soare.

O singură dată, din senin, era în ziua în care el avea să se ducă în vizită la nea Ionescu, Sanda izbucnise într-un hohot sălbatic de plîns.

Se priviseră toți patru, aproape jumătate de minut „rămăseseră interziși". El se ridicase încet de la masă, se apropiase de biroul fetei. Sanda sărise însă ca arsă în clipa cînd îi atinsese umărul și ieșise din birou ca din pușcă. Revenise o oră mai tîrziu, cu aceeași față absentă, imobilă ca a unui robot. Îi privise lung, pe rînd, a doua oară de cînd venise acolo, șoptise tot așa, abia auzit, cu o voce incredibil de liniștită:

— Vă rog să mă iertați.

Se dusese apoi la masa ei, se afundase iarăși în studierea unui dosar și rămăsese așa pînă plecaseră toți, toți în afară de el. El se apropiase din nou de masa tinerei lor colege, privise hîrțoagele pe care le citea.

Știa întîmplător dosarul. O propunere de brevetare, făcută cu lux de amănunte, cu sute de schițe anexă, completată cu recomandări dubioase și memorii nesfîrșite ale autorului, un dosar „steril", fără vreo urmă de idee. Totul — opera unui „inventator" care nu inventase nimic. Ce găsise oare fata asta de citit în terfeloagele prăfuite de timp?

Descoperise în sfîrșit că e lîngă masa ei, ridicase spre el o privire îngîndurată, absentă, bizară. Ochii foarte mari se fixaseră asupra lui căpătînd „altă nuanță", ceva prietenesc se strecurase parcă acolo, în capul acela cu trăsături delicate, o umbră de surîs, cumva dureros, lunecase pe fața femeii.

El se zăpăcise în clipa aceea complet, se zăpăcise penibil, ca un puștan, nu știa ce să-i spună, constatase că zîmbetul, chiar așa chinuit cum părea, luminase subit obrazul tînăr, făcînd dintr-o dată, aproape miraculos, o

femeie, da, o femeie frumoasă din manechinul uscăţiv, blonziu, ce-i ignora.

— Ce ciudat!

Ea vorbise, rostise cuvintele repede, ca şi cum ar fi descoperit ceva, ceva extraordinar, revelator, în dosarul galben de pe masă. Iar el, el mormăise nişte cuvinte de neînţeles, despre „terminarea programului". Rămăsese cu servieta roasă atîrnînd într-o mînă, cu pălăria de pai în cealaltă, stupid desigur, cu chelia roşie lucind, cu privirea obosită, „făcută praf", ridicol, de zîmbetul acela neînţeles. Doamne, aşa o fi păţit şi nenorocitul de Necşulea! Fusese „un adevărat scandal" cazul amărîtului Necşulea, încurcat penibil c-o tînără de 18 ani; caraghios era că lui, care ştia bine „cazul Necşulea", nu-i venea, nu era în stare să se urnească din faţa biroului ei.

— Da? Vă mulţumesc. Mai rămîn puţin.

Ar fi vrut atunci să-i vorbească! Se întorsese însă pe călcîie şi ieşise din birou.

A doua zi o găsise în acelaşi loc. Venise înaintea lor, cerceta grăbită, de data asta alt dosar, alt rateu desăvîrşit al unui alt inventator sărit.

O fi fost cam într-o ureche şi ea?

Ilarie Dineascu sorbi ultima gură de ceai, privi în jur, şi constată că ceilalţi trei priveau fix spre silueta nemişcată de la biroul din colţ.

Apoi, la fel ca prima dată, Sanda Motreanu izbucni într-un hohot teribil de plîns, un plîns nervos, cu sughiţuri, incredibil.

II CÎND CĂRAREA SE BIFURCĂ

„Cristian Iliescu. De verificat de ce l-a căutat proaspăta achiziţie la aeroport, în 15 iunie". Ce ascundeau cuvintele acestea? Aveau vreo legătură cu experimentul nerealizat?

Magda se apropie de fereastră, privi cu interes manevrele pe care le făcea un turboreactor ce se îndrepta maiestuos spre pista de decolare. Maiestuos, maiestuos, dar huruia cumplit... Numai că acesta nu era *un aspect*

esențial! Matahala de oțel avea să se înalțe lin, *să plutească!* ... Încotro? Nici asta nu avea importanță. Ce avea însă importanță, ce era *esențial* în acele rînduri scrise apăsat de mîna colonelului Dumitrescu? Cine era acest Cristian Iliescu? Nici Stoenescu nu știa, deși el îi dăduse dosarul.

În urmă cu cîteva zile, Dumitrescu descoperise pe semne ceva de ceruse blestematul acela de dosar, introdusese notița, dar plecase apoi în provincie unde fusese chemat peste noapte și nu mai apucase să verifice nimic din ce-și propusese să facă, probabil, personal. Evident, n-avea cum să știe atunci că medicul militar va veni azi la ei.

Așa că, acum, fiecare cuvînt din cele două rînduri scrise de colonel deveneau o enigmă. O enigmă care putea fi sucită și răsucită, creîndu-se zeci de ipoteze. În primul rînd, cine era Cristian Iliescu? Stabilise deocamdată că nu era angajat al institutului unde trebuia să se facă experimentul; apoi presupusese că e vorba de un pilot, venise aici și descoperise că exista într-adevăr un navigator de bord cu numele acesta. Omul urma să plece peste cîteva ore într-o cursă externă. Cine putea fi însă „proaspăta achiziție"? O femeie? De ce-l căutase... pe navigator la aeroport cu două zile înainte de data prevăzută pentru experiment? Exista vreo legătură pe care Dumitrescu o intuise? Era o simplă coincidență? Cum aflase colonelul de vizita de la aeroport? Îi semnalase cineva întîlnirea, păruse „suspectă" dintr-un motiv oarecare? Fusese supravegheat, dintr-un motiv oarecare, Iliescu? Era amestecat într-o afacere de trădare sau așa ceva? Nu, în cazul acela Dumitrescu nu s-ar fi mulțumit să strecoare o simplă notiță în dosar. Să fi fost femeia urmărită? Nu cumva era bărbat „proaspăta achiziție", fiind vorba de o relație pe linie informativă? În cazul acesta iarăși Iliescu... devenea un fel de „șef de rețea", dar nu putea face obiectul unei simple notițe.

Deci o femeie? Bun, dar cum se gîndise colonelul „să verifice"? În ce mod? Și care era serviciul de spionaj ce se interesa de institut? Dar dacă Dumitrescu vîrîse hîrtia în dosar într-un moment de neatenție, sîcîit între trei telefoane care țipau și nu avea de fapt nici o legătură cu cazul lor?

La întrebările astea, sau măcar la o parte din ele, colonelul ar fi putut răspunde probabil uşor, numai că uite, incredibil, dar nu era de găsit! Îl căutase prin telefon dimineaţa, imediat după ce primise dosarul şi citise notiţa, dar de la inspectoratul unde ştia că se află i se răspunsese că era în drum spre un şantier ce se deschisese undeva în munte; luarea legăturii cu el era „mai mult decît dificilă", cel puţin pentru ora aceea. Calea prin care se scursese informaţia despre experiment trebuia însă stabilită imediat. Stoenescu îi ceruse să lase la o parte „orice altceva"!

Şi dacă făcea o gafă vorbind cu Iliescu? Dacă verificarea preconizată de colonel ar fi trebuit făcută mai tîrziu şi nu printr-o discuţie directă? Şi dacă...

Uşa se deschise şi Magda văzu un bărbat înalt, în uniformă de pilot, care spuse un „Sărut mîinile" distrat, deschisese uşa larg, pentru a putea privi în toată camera, şi vru să dispară scuzîndu-se cu un „Cred că am greşit".

Şeful lui îi spusese doar că îl caută „cineva de la contrainformaţii" sau se ţinea de bancuri?

— Vă numiţi, cumva, Iliescu?

— ... Da.

— Cristian Iliescu, navigator de bord?

— Exact.

O privea cam nedumerit, nu părea că pricepe că ea era persoana cu care trebuia să vorbească, înţelese, în sfîrşit, şi abordă instantaneu un zîmbet surprins, ostentativ surprins, întrebător. Magda făcu doi paşi spre el, schiţînd la rîndul ei un surîs angelic:

— Mă numesc Magda Deleanu, explică ea scoţînd din poşetă legitimaţia. O întinse deschisă omului în uniformă care aruncă doar o privire scurtă pe bucata de carton unde era fotografia ei, o măsură însă atent din cap pînă-n picioare pe posesoarea legitimaţiei, o privire rapidă, expertă, închise uşa şi anunţă cu o voce baritonală, plăcut timbrată, alta decît cea cu care salutase:

— În cazul acesta, îmi pare rău că discuţia noastră va fi scurtă. Tocmai plec în cursă, cred că vi s-a spus.

— Ştiu, dar puteţi lua loc, totuşi, zece minute.

Lunganul în uniformă o mai cercetă o dată din creştet pînă-n vîrful pantofilor, fără se renunţe la zîmbetul

acela parcă protector, dar cumva și disprețuitor. Își scoase șapca albastră, se instală cu mișcări lente pe un scaun, fără a o pierde din ochi măcar o clipă. Maniera Vlad! Semăna dealtfel bine cu Vlad. Aceeași statură atletică, același aer detașat, flegmatic, același surîs vag ironic, știau probabil amîndoi „că-i prinde perfect", aceeași față prelungă, osoasă, bronzată, cu trăsături regulate, culoarea părului doar diferea. Cristian era brunet, o buclă căruntă, ca o meșă, îi dădea un aer și mai „interesant". Magda se întrebă dacă meșa era urmarea unei întîmplări dramatice sau... opera unui coafor abil, prea îi venea bine. La omul acesta totul era șlefuit cu minuțiozitate: de la costumul care s-ar fi zis că era scos acum de la croitor, pînă la mîinile atent îngrijite.

— Sînteți căsătorit?

— A, nu!

Și iarăși, bineînțeles, zîmbetul, mic, sigur, ușor amuzat, însoțit de-o ridicare a sprîncenii, doar a uneia din sprîncene, faptul că-i pusese această întrebare căpăta poate pentru el un anume înțeles. Tăcu așteptînd și ghicind parcă o întrebare similară. Magda își aminti că auzise, chiar în urmă cu cîteva zile, o întîmplare „șarmantă" cu o femeie care „puse ochii" pe-un aviator. Îl așteptase cînd pleca de la aeroport, se dăduse drept ofițer de securitate și-l dusese... la ea acasă.

După aerul pe care-l adoptase Iliescu, era mai mult ca sigur că auzise de întîmplarea care circula rapid, spre amuzamentul angajaților aeroportului.

Ea începuse prin a-i prezenta legitimația, dar asta nu s-ar fi spus că-l impresionase. Tipul era convins, prea convins de impresia de „bărbat bine" pe care-o crea. Era necăsătorit, și astfel „proaspăta achiziție" căpăta șanse și mai mari de a fi vreo femeiușcă drăguțică, ce... figura totuși în dosarul lor, de vreme ce îi atrăsese atenția lui Dumitrescu!

Cum trebuia condusă discuția? Cum putea afla ce-o interesa, fără să-i spună mai nimic din puținul pe care-l știa? O idee, unde era *ideea?* O privea așteptînd impasibil, ca într-un fel de încercare a nervilor.

„Cînd nu știi ce să spui, flatează!" Cuvintele îi aparțineau lui Vlad, care șterpelise trucul de la un „profesionist în arta informațiilor"... ce fusese totuși arestat.

N-avea importanţă asta, trucul era bun, chit că se simţea pe punctul de a-i trînti în faţă tipului ceva care „să-l pună la punct"... La naiba, ar fi fost o greşeală!

— Am auzit despre dumneavoastră numai lucruri excelente, începu Magda cu voce scăzută, uşor tărăgănată. Stăteau unul în faţa altuia lejer, picior peste picior. Aviatorul insinuă preocupat, cu un soi de indiferenţă:

— Vă referiţi la activitatea prefesională?

Aflase deci de întîmplarea cu aviatorul „răpit" de nebuna aia! Era obraznic, se-nşela însă închipuindu-şi că ea va roşi. Îndrăznea să-şi închipuie aşa ceva?!

— N-am avut prilejul să discut cu ultima dumneavoastră prietenă, marşă Magda rîzînd, privindu-l în ochi, era acum sigură că „găsise ideea". Aviatorul surîse şi mai deschis. Fără îndoială o clasificase acum definitiv, nu mai avea nici o îndoială asupra ei. Scoase un pachet Kent, i-l întinse. Magda luă cu un gest studiat o ţigară, Cristian Iliescu alta, le aprinse cu bricheta lui electronică, şi întrebă abia acum, în aparenţă la fel de simplu:

— Aţi aflat deci... că am o prietenă. Mda. Am putea discuta... despre asta mai pe larg, cînd vin înapoi. Să zicem...

Poftim, îşi scotea acum agenda, era gata să-i fixeze o întîlnire, la fel de sigur de el ca Vlad, dar cu mai puţin fler. Magda întrebă pe un ton poznaş:

— Vă iubeşte mult?

— Cine?... A, nu! A fost doar o mică aventură.

— Ei, nu! protestă Magda, zîmbitoare. Cînd o femeie vă conduce la aeroport cu flori, nu cred că pentru ea e doar „o mică aventură".

Acum era acum, nu cumva se grăbise?

— Fleacuri, mormăi Cristian, cercetîndu-şi agenda. N-a venit decît o dată şi nu cu flori. Văd însă că te-ai documentat binişor.

Trecuse la *te*-ai documentat, o considera „o poamă" pornită să-l „acosteze" neapărat, poate nici nu i se precizase că zăpăcita aia era un fals ofiţer. Dacă i-ar fi spus acum că o jigneşte, Cristian Iliescu şi-ar fi cerut mai mult ca sigur scuze, repede, frumos şi indiferent. Asistase la o scenă similară, în care Vlad procedase la fel. Ceea ce o consternase atunci fusese reacţia femeii: ac-

ceptase scuzele la repezeală, ca şi cum confuzia ar fi fost normal să se facă.

— Poate dorea să vă mai vadă o dată înaintea plecării! nu se lăsă Magda. Dorinţa, presupune un anume sentiment...

— Pe naiba, e meschină.

— Cum e?!

— M-a rugat să-i comunic fratelui său, care e în străinătate, că va avea peste două zile un vernisaj. A vrut să facă economie la banii de telefon.

— Vernisaj? E pictoriţă? întrebă Magda, cu ochii mari de admiraţie, apoi ascultă uimită cum, scuturînd scrumul ţigării cu unghia degetului mic, aviatorul preciza ceea ce ea crezuse că îl va face să spună abia după îndelungi tatonări:

— E sculptoriţă. Lidia Mărulean. Ai auzit de ea?... Nici eu, pînă n-am cunoscut-o. Şi, ca să fiu sincer, nici la expoziţie n-am fost.

Totul mersese atît de „şnur“, data vernisajului coincidea cu data experimentului, încît Magda se întrebă dacă nu cumva era „o poveste pregătită dinainte“. Asta se putea însă verifica.

— Vrei să-mi laşi impresia că te cam plictiseşte, sclipiră a neîncredere ochii ei. Dar nu te cred!

— Nu, nu-i „genul scai“ şi dealtfel totul s-a cam terminat. Uite, am găsit, revin deci în ţară pe data de...

— I-ai făcut totuşi comisionul! observă Magda.

— „Comisionul“! I-am spus fratelui său de vernisaj, atîta tot. Ţi-am notat aici numărul meu de telefon de acasă...

— Nu mă minţi, Cristian Iliescu! rîse Magda încurajator. Nu e singurul comision pe care ţi l-a cerut, sînt prietenă cu Lidi şi mi-a spus tot, asta ca să nu-mi mai îndrugi şi alte minciuni.

Cam riscant şi total neelegant, dar...

— A, sînteţi prietene deci, făcu aviatorul fără să pară prea surprins, apoi adăugă cam plictisit: Lidia spune multe. Dă-mi un telefon marţi, cînd vin, dacă vrei să continuăm discuţia.

— Stai, te rog, jos, nu cred că Lidia m-a minţit, se înfurie Magda.

Navigatorul zîmbi, stinse ţigara în scrumieră, îi luă

mîna cu aerul lui de indiferență, cercetă o clipă inelul cu piatră albastră, și îi atinse cu buzele degetele:

— Cînd vin, vorbim și despre asta, dacă vrei, o să avem timp mai mult.

Își luă șapca, ieși din cameră cu un aer distrat, fără să se obosească să-i mai spună măcar „la revedere". Pentru el discuția era încheiată.

„Oamenii preferă să creadă ceea ce le place". Erau cuvintele lui Dumitrescu, verificate, nu o dată. N-ar fi avut rost să insiste alergînd după aviator, ar fi trimis-o probabil la plimbare, tactica adoptată de ea avea și-un revers. Obținuse oricum în cîteva minute mai mult decît sperase, fără a trezi cea mai mică suspiciune. Presupunerea lui Dumitrescu se adeverise, din păcate.

Magda formă un număr de telefon. Așa cum bănuise, află că nu există nici o Lidie Mălurean care să fi avut un vernisaj în data de 17 iulie. Numele femeii era real?

Individul acesta, atît de sigur de el, trecuse deci peste graniță un mesaj pentru care Stoenescu se dădea de ceasul morții să afle cum de „a transpirat"? Cine era Lidia, cum de cunoștea data experimentului, ce știa în plus, ce era de făcut cu distinsul și nonșalantul tînăr, ce pleca într-o cursă externă de trei zile? Cine-i putea spune ei că nu ducea și-acum cine știe ce...?

Stinse țigara, formă numărul șefului lui Cristian. Auzi un „Alo" și începu abrupt:

— Am vorbit cu Cristian Iliescu! Vă mulțumesc.

— N-aveți pentru ce!

— Spuneți-mi, dacă un aviator care urmează să plece-n cursă, se prezintă să spunem „amețit", ce se-ntîmplă?

Preț de trei, patru secunde domni o tăcere deplină, vocea șefului lui Cristian veni apoi uscată, nedumerită:

— Amețit?... Sper că... Iliescu Cristian e în biroul meu.

— Da? Aseară a băut un pahar în plus, este „amețit", sublinie Magda. Poate fi înlocuit, nu-i așa?

— ...Înțeleg, spuse șeful lui Cristian. Rezolv eu asta. Aș vrea să discut cu dumneavoastră. Vin acolo, aruncă el nervos și telefonul fu închis.

O pasăre de oțel tocmai aterizase. Acum se îndrepta spre celelalte, ce așteptau neclintite. Printre ele era una,

desigur era una în care Cristian Iliescu nu avea să mai urce. De sperat, doar azi...

„Lidia spune multe!“ Nu era o negare, era *posibil* deci să mai fi fost folosit într-un fel sau altul. Ce dracu mai făcuse?

Ce se petrecea acum, de ce întîrzia să vină aici omul ăla... în capul căruia poate că pretenția ei... O fi auzit și el de zăpăcita care „îi răpise“ un aviator? Era posibil să creadă și el că ea repeta figura nebunei ăleia?

Ce avea să facă cu navigatorul? Cel mai bun lucru era „să i-l ducă plocon“ lui Stoenescu. În definitiv maiorul vrusese să știe cum ajunsese informația în exterior. Ei bine, ea aflase, mai departe n-aveau decît să discute „ca între bărbați“! Formă alt număr de telefon, secretara îi comunică grăbită că „tovarășul Stoenescu n-a venit încă de la procuratură“. Nu era nimic, de venit avea să vină!

Ușa se deschise și șeful lui Iliescu intră în cameră cu un aer cam încurcat.

— Am rezolvat cu Cristian. Nu mai pleacă, spuse el indispus.

— Iertați-mă, Cristian Iliescu a rămas într-un birou unde este telefon?

— ...Nu...E pe coridor. Aș vrea să vorbesc însă cu tovarășul Dumitrescu... Înlocuirea din cursă a unui navigator...

— Colonelul Dumitrescu e în provincie, nu se poate lua legătura cu el decît după-masă, preciză Magda. Îmi asum răspunderea înlocuirii, motivul vă rog să fie însă amețeala, stare febrilă constatată la examenul medical, ceva în genul ăsta.

— Așa am și aranjat. Înțeleg însă că... E ceva grav? făcu el derutat de tonul sigur al Magdei.

— Sper că nu.

— ...Trebuie să-l consider... reținut?!

— Îl invit, sublinie Magda, să discute cu șeful meu, maiorul Stoenescu.

— ...Da. Îl... iei deci cu dumneata?

Magda își mușcă buzele. Întrebarea suna cam a îndoială. Desigur în mintea bărbatului din fața ei, el însuși „un tip reușit“, peste povestea tîmpită cu aviatorul dus acasă de o femeie, ce se dăduse drept ofițer, se gre-

face ce-i spusese Iliescu. O încondeiase, probabil, binișor.

„Calm, Magda, calm!“ Erau tot cuvintele lui Dumitrescu. Acum, de pildă, îi venea să-i trîntească vreo două cuvinte omului ăstuia ce o privea realmente îndoindu-se, preferînd să vadă în ea, în ciuda oricărei logici, o... La naiba, măcar pentru că îl cunoștea pe Dumitrescu, n-ar fi trebuit să-și imagineze...

— Dacă doriți, puteți să ne însoțiți, explică Magda.

— Nu. Acum mi-e, din păcate, imposibil.

Aha, „din păcate“! Ar fi preferat totuși să verifice cam ce...

— Regret. Oricum vă mulțumesc, rîse Magda cu ochii strălucind, mimînd încîntarea de-a auzi un asemenea răspuns. Merita să „i-o facă“ acestui șef. Deschise ușa, schiță un mic semn de invitare a navigatorului în cameră. Îl lămuri scurt, zîmbind fericită:

— Șeful dumitale nu poate veni acum, vom merge singuri.

Se întoarse, salută, îl luă de braț pe navigator și porniră împreună pe coridorul lung al clădirii aeroportului. În hol nu putu rezista ispitei și Iliescu o întrebă pe un ton aiurit „unde merg?“, iar ea îi răspunse cu o simplitate dezarmantă:

— La mine!

Simți privirea navigatorului cercetînd-o uimit, îl auzi, apoi, exclamînd:

— Ești nebună!

Era — comparativ cu ce crezuse despre ea pîn-acum — primul compliment pe care i-l făcea. Se gîndi deodată că, poate, omul acesta n-avea să mai urce niciodată în cabina unui avion. Dacă în afara mesajului referitor la data experimentării mai dusese și altele, dacă ancheta avea să stabilească că el și-a dat seama că servește unei mașinațiuni de trădare, dacă firul pe care începuse ea să-l deșire avea să ducă la concluzia că se produsese un prejudiciu, poate grav, atunci...

Ce avea să se întîmple atunci... cu băiatul ăsta care... fusese pînă azi un zburător?

Își aminti o discuție purtată nu demult cu Vlad. Concluzia fusese: „cînd cărarea se bifurcă“... Reieșea că în viața oamenilor pot să apară „momente cruciale“, uneori

nebănuite, care să le schimbe radical, incredibil, cursul vieții... Dacă omul de lîngă ea nu s-ar fi încurcat prostește cu Lidia, dacă ar fi refuzat pur și simplu mesajul, viața lui ar fi curs pesemne liniștită, fără să bănuiască măcar pe lîngă ce trecuse. Momentul acela însă apăruse, el o luase la stînga în loc s-o ia la dreapta, acum era posibil ca...

— La mine, la serviciu, bineînțeles, azvîrli Magda. Erau cuvintele pe care intenționase să le arunce abia cînd aveau să intre pe poarta ministerului. I se păru, însă, că jarul nu mai avea nici un farmec, oricît de obraznic fusese Cristian. Sper că n-ai crezut altceva!

*

În spatele mașinii lui se adunase deja un șir de vehicule; în față un camion încărcat cu sticle de lapte, în stînga un șir de tramvaie încremenite. Șoferii protestau cu îndîrjire claxonînd pe diferite tonuri; sute de oameni blestemau în clipele acelea. Și totul pentru că doi neisprăviți reușiseră să-și pocnească mașinile exact în intersecție. Doi sau un singur neisprăvit, poate băut, fusese suficient.

Stupid, dar cumva simbolic pentru întreaga lume modernă, mecanizată, organizată, grăbită, grăbită, grăbită, în care era de ajuns o mică greșeală, a unui singur individ, pentru ca lanțul efectelor...

Vlad era însă un iremediabil optimist. Așa că se scărpină în cap, gîndindu-se ce-ar fi însemnat dacă în locul șoferului neîndemînatic sau beat ar fi fost unul din piloții avioanelor cu încărcături nucleare, rătăcit nu într-o banală intersecție, ci deasupra unui mare oraș populat, din cine știe care colț al globului. Ei, nu, fără îndoială; era bine!

Șirul ghinioanelor lui trebuia să sfîrșească, totuși, în privința asta exista o regulă matematică, se adunaseră, în ultimele 12 ore, cam prea multe. Mai întîi, petrecuse degeaba jumătate de noapte la volan — Stoenescu intrase deja în discuția cu medicul militar cînd ajunsese el la minister, iar apoi binevoise să plece urgent —; Magda părea „să aibă draci“ în dimineața asta, apoi apăruse povestea cu Nela. Șirul ghinioanelor continuase, însă, în drum spre strada „tinerei dispărute“ cînd constatase că

nu mai avea benzină în rezervor, că motorul mașinii „făcea nazuri". Izbutise să se descurce, dar pierduse cu prostiile astea mai bine de trei sferturi de ceas. El nu apucase să mănînce nimic, hrănise în schimb rabla. Și-acum „norocul" să nimerească în coloana blocată de accident, la numai trei străzi de cea pe care locuia Nela. Ce se întîmplase oare cu Nela? Asta era greu de ghicit, vorba era cîte întîmplări ghinioniste trebuiau să se-adune pentru a forma „limita". În privința asta, regula matematică „o cam scălda". Consolator era gîndul că — teoretic — era posibil să înceapă un șir la fel de lung de întîmplări fericite! Căscă plictisit.

La ora asta, Dan dormea liniștit.

Dan era un fost coleg de studenție. Îl reîntîlnise în orașul unde pierduse o săptămînă cu anonima chelbosului. Fusese și el într-un schimb de noapte, lucra în proiectare, avea să definitiveze ceva, numai că la opt plecase, probabil liniștit, acasă, trecînd pe lîngă șirul de mașini imaginate cîndva pe planșeta la care lucra, în timp ce el, el, Vlad Zețaru... Ce naiba făcuse el în toți acești ani?

În plus, Dan avea o vilă frumoasă, o nevastă și mai frumoasă, doi copii — e drept și o soacră — important era însă că, privind în urmă, Dan avea certitudinea că făcuse ceva al dracului de util! El ce făcuse în tot acest timp?

Da, numai în acțiunea din luna trecută fusese prevenit un prejudiciu de 50 de milioane și nu mai știa cîte sute de mii. Adresa aceea oficială, în care instituția le mulțumea pentru prevenirea prejudiciului ce ar fi putut fi adus, era acolo, în fișetul lui. Era ceva, dar era doar prevenirea unui prejudiciu *posibil*. În fiecare hîrtie scrisă, în fiecare vorbă spusă trebuia să fie *sigur* că nu greșește. Suma acestor certitudini se materializa însă la sfîrșit în prevenirea unui prejudiciu... posibil; sau în arestarea vreunui nemernic.

Sigur, ar mai fi fost drăguț, ca în clipa asta, Dan, aflat în cine știe ce conflict cu mama frumoasei sale soții, să-l invidieze! Și asta era, teoretic, posibil!...

Drumul era acum liber, tramvaiele porniseră, dar motorul camionului din față se gripase. Claxoanele țipau

cu o vehemență sporită și inutilă; ca un gînd la „ce ar fi putut fi“.

Cum nimic nu putea dura la infinit, camionul se urni, dar cînd Vlad ajunse la intersecție, stopul trecu evident pe roșu...

Trei minute mai tîrziu, era pe strada Nelei. Cartier vechi, liniștit. Aici avea o mulțime de cunoștințe. Stradă pustie, case tip, cu un singur etaj, verdeață. Numerele 47, 45, 43...Nu se vedea nici urmă de mașină a miliției, deși Vali spusese că îi anunțase. Întîrziau sau plecaseră deja?

Opri, coborî, cercetă atent mica vilă. Cenușie, roasă de timp, îi amintea, cumva, de-un dosar tocmai scos de la arhivă.

Singurul zgomot recepționat pe străduța asta cuminte și banală venea dintr-o curte vecină, unde cineva bătea cu înverșunare un covor.

Intră în grădinița plină de flori trecute, urcă trei trepte, citi micile inscripții metalice, apăsă pe butonul soneriei, în timp ce parcurgea biletul scurt, scris pe o hîrtie roz și prins cu o piuneză în ușa apartamentului vecin: „Sîntem în concediu pînă pe 12“.

Nu fusese scris desigur pentru hoți, dar pentru ei informația era o adevărată provocare. Rupse degajat biletul și sună din nou la apartamentul Corneliei Oancea, fără nici un rezultat.

Bufniturile surde în covor încetară. Era cald, se auzea foșnetul parcă umed-prăfuit al sălciilor plîngătoare ce flancau vila. Și în mod ciudat, liniștea asta îi trezi un sentiment de alertă; care părea să fie altceva decît senzația de foame ce începuse să-l sîcîie supărător.

O porni cu pas degajat, ajunse pe sub o boltă de viță sălbatică în spatele clădirii, unde reperă o melodie de muzică ușoară. Venea din apartamentul de la parter, prin fereastra deschisă ce dădea pe o mică terasă.

Își roti privirea în jur, aici grădina de flori se transformase într-una de zarzavat. La fel de mică și de neîngrijită ca aceea dinspre stradă.

— Nela!!

Strigătul lui rămase fără efect, melodia se auzea în continuare. În clipa aceea avu senzația clară că ceva nu era în ordine. Cel mai sănătos lucru ar fi fost să urce în

mașină și să repete apelul lui Vali la miliție, pentru a se opera o descindere oficială; în caz contrar ziua lui liberă era compromisă, dejunul, de asemenea, avea să fie luat spre seară... Iar astea puteau fi doar cele mai neînsemnate neplăceri ce puteau surveni... **dacă**...

Fără să înțeleagă de ce, escaladă, dintr-o mișcare, balustrada metalică a terasei, bătu în geam, ridică perdeaua ușoară ce flutura în adierea vîntului.

Pe sofaua din cameră, într-o rochie de stradă, cu un pantof rămas încă în picior, Nela zăcea nemișcată, cu ochi goi, care nu mai vedeau nimic.

Încăperea nu semnala „urme de violență", cum s-ar fi scris într-un raport, nu părea nici măcar răscolită, se distingea în schimb și aici aceeași amprentă limpede a unei indiferențe totale: farfurii murdare, cîteva pahare, sticle golite, cești de cafea, scrumiere pline zăceau împrăștiate în camera altminteri elegant mobilată, cochetă. Melodia se terminase. Vocea crainicii anunța acum ceva, prin difuzorul radioului rămas deschis cine știe de cînd.

— Nela!

Nela nu reacționă nicicum, părea că nu aude, că nici nu mai respiră... Paloarea feții nu era totuși cadaverică. Unul din picioarele femeii atîrna scăpînd aproape impudic de sub faldurile rochiei ușoare, înflorate.

Vlad oftă, împinse fereastra, care cedă ușor, și pătrunse în cameră cu ochii la fața Nelei, rămasă absolut imobilă. Brațul gol al femeii era călduț; pulsul foarte slab, dar sesizabil. Nici o reacție. Ochii goi, fixați spre colțul tavanului, aveau ceva straniu.

Privirea lui Vlad se opri pe cele cîteva pahare de pe măsuța de lîngă dormeză, pe sticla de șampanie goală. Străbătu camera, deschise ușa din stînga; era baia. Cealaltă ușă da spre antreu. În antreu, ușa spre exterior. Scoase batista, apăsă ușor clanța. Era neîncuiată. O închise la loc, reveni în încăperea unde era Nela și îl izbi din nou imaginea aceea de dezordine a apartamentului.

Praful părea neșters demult, un gîndac mare, negru, tocmai părăsea o farfurie aflată sub masă, îndreptîndu-se spre ușa terasei. Tot sub masă se vedeau trei sticle, una de coniac, alta de votcă, cealaltă de lichior, toate

trei goale. Dacă era pur și simplu o comă alcoolică...? Nela?!...

Vlad apucă, tot cu batista, receptorul telefonului, formă un număr, auzi imediat o voce feminină spunînd, vădit deranjată, un „alo“ grăbit.

— Marta?

— Da. Cine e?

— Vlad Zețaru. Vreau să te rog ceva.

— Bineînțeles, ricană vocea, după cum văd, îți aduci aminte de mine cînd ai nevoie...

Avea dreptate, era un măgar. O cunoscuse pe Marta încă în studenție. Fuseseră în echipe de teatru concurente la nu mai știa ce festival studențesc, unde se rătăcise și el, fără succes, pentru prima și ultima oară. O femeie isteață, măritată de doi ani cu un coleg de-al lui, ofițer criminalist; îl invitaseră de nu mai știa cîte ori la ei, dar nu ajunsese niciodată. Apelase în schimb de trei ori, numai în ultimul an, la ajutorul ei. Marta era doctoriță la spitalul de urgență.

— Marta, se scărpină Vlad în cap, sînt la numărul 41, pe aceeași stradă cu tine, de-asta te rog să vii. Iartă-mă că...

— La 41. Tocmai ieșeam pe ușă. Sînt acolo în cîteva minute.

Și telefonul fu închis. Vlad depuse receptorul în furcă, surîse. Marta îi contrazicea în mod evident părerile și despre doctori, pe care nu-i agrea de fel, și despre femei. Ea nu punea niciodată întrebări inutile. O calitate de-a dreptul remarcabilă.

Prin fereastra deschisă adia un vînticel cald, agitînd draperia ușoară, cu flori mari, vesele, pe care Nela nu le mai vedea... Avea să le mai vadă? Cine fusese persoana cu care băuse? Sau băuse singură? Care să fi fost cauza acestei beții?

Acel Octav... Octav și mai cum? avea vreun amestec? Ar fi putut să jure că da, auzi parcă vocea Magdei întrebînd repede: „De ce cauza trebuie să fie neapărat un bărbat? E cercetătoare, nu?“ și răspunsul lui obraznic: „Punem pariu că-i vorba de-un bărbat?“

Și dacă era totuși ceva legat de acel experiment, care nu se mai efectuase?... De ce? Să fi picat pe-o afacere mult mai fierbinte decît credea?

Fata asta, cu părul blond răvășit pe perna dormezei, să fi fost amestecată într-o chestiune de spionaj?! Cu zîmbetul ei deschis?! Cu privirea aceea limpede, cu întrebările directe, băiețești, cu ideile ei despre „prietenia perfectă"? I se păru absurd. Sub biroul mic de lîngă fereastră era un coș de hîrtii, în el cîteva file mototolite în grabă. Pe birou, stiloul Nelei, probabil, deschis.

Se aplecă, luă prima coală, o întinse, citi stupefiat: „Vlad, Totul este oribil... Și totuși nimic din ce îți voi spune..."

Mesajul se întrerupea aici... Altă hîrtie!

Le scrisese după ce-l căutase la telefon?

Citi iarăși: „Vlad, Trebuie să-ți scriu, deși nu vei înțelege și poate nu vei crede, Octav..."

Încercase se vede mai multe scrisori, mai exista o „ciornă", o desfăcu, scria și mai apăsat și mai nervos: „Vlad, ai avut dreptate. Asta e esențial, motivul pentru care..."

Exista și o scrisoare care fusese dusă pînă la cap? Se afla acum undeva la poștă sau la minister, îl aștepta la serviciu?... Renunțase Nela la orice explicație și nu mai scrisese nimic? Ce puteau însemna începuturile acestea care miroseau a scrisori de sinucigaș, ce rol avusese Octav... cine-o mai fi fost și Octav?! Erau scrise însă de Nela într-adevăr?... Expertiza avea să stabilească ușor... dacă urma să se facă vreuna, deci dacă Nela nu ar mai fi putut fi salvată...

Se auzi soneria. Vlad străbătu apartamentul, deschise. Marta intră și îi aruncă o privire ciudată. Fața lui nerasă, cam obosită după noaptea petrecută mai mult la volan, imaginea femeii întinsă aproape impudic pe sofa, dezordinea din locuință, sticlele goale, nu erau de natură să-i trezească doctoriței sentimente prea vesele.

— Ce dracu s-a întîmplat? Fără mofturi! preveni Marta, în timp ce se apropia cu pași repezi de dormeza pe care zăcea Nela.

— Am intra aici acum cinci minute. Pe terasă, preciză Vlad pentru a limpezi lucrurile. Cornelia Oancea o cheamă, e cercetătoare. Am aflat că n-a venit de două zile la institut. Nu reacționează la nici un stimul...

— O cunoșteai?

— Puţin.
— Aha! Şterge-o dincolo şi aşteaptă! tăie Marta profesional, tocmai cînd la uşa de la intrare se auzi bîzîind iarăşi soneria.
Vlad ieşi din apartament nemulţumit şi dădu nas în nas cu un plutonier de miliţie mustăcios. Închise uşa în urma lui şi se legitimă fără un cuvînt.
— A! Să trăiţi! Care va să zică e-un caz de-al dumneavoastră?
— S-ar putea. O consultă un medic.
— Pe Nela Oancea, nu?
— Da.
— Care va să zică ... trăieşte?
— Mda.
— Atunci, eu, tovarăşe căpitan, nu prea mai am ce căuta aici, nu?
Din curtea vecină începuseră să se audă iar sîcîitoarele bufnituri ale bătătorului de covoare. În stradă doi puşti cercetau cu interes maşina miliţiei, oprită exact în faţa casei.
— Să mai aşteptăm cîteva minute, decise Vlad prost dispus.
Miliţianul cercetă mecanic numele vecinilor, îşi privi ceasul, vru să întrebe ceva, renunţă, îşi scoase şapca şi începu să-şi facă vînt cu ea, copleşit de căldura care devenea tot mai greu suportabilă.
— Credeţi că-i batem duminică pe stelişti?
Vlad se mulţumi să ridice din umeri. Inventaria toate persoanele cu numele Octav pe care le ştia în Bucureşti, întrebîndu-se iar cine putea fi omul care îl interesa.
Îşi aminti privirea cam piezişă a Martei cînd intrase în apartament şi se întrebă ce fusese în capul ei în clipa aceea. Ultima dată cînd se văzuseră, asta era în urmă cu vreo patru luni, Marta îi atrăsese atenţia, pe tonul ei ironic profesional, că viaţa lui de burlac i-ar putea aduce neplăceri „mai mult decît se poate aştepta“.
Era „nostim“, cum ar fi spus Magda. Viaţa lui de burlac nu-şi amintea să-i fi adus vreodată „neplăceri“, cea profesională în schimb îl aruncase nu o dată în faţa unor situaţii cam penibile.
De ce-l căutase la telefon Nela în urmă cu cîteva zile?

Uşa se deschise, Marta apăru în prag şi le făcu semn să intre. Peste Nela fusese aruncată o pătură. Marta anunţă sec, cu o expresie îngrijorată:

— N-am idee ce-a putut să înghită fata asta. Va veni imediat o maşină de-a noastră! După analize îţi voi spune mai mult; să sperăm că nu m-ai chemat prea tîrziu.

Faţa doctoriţei, prelungă, uscăţivă, cu riduri apărute prematur, arăta îngrijorată. Cele două cute din jurul gurii se accentuaseră de cînd n-o mai văzuse, îi dădeau un aer de severitate.

— Ai telefonat? se alarmă Vlad.

— Fii liniştit, n-am şters amprentele! făcu agasată Marta. Atît am învăţat şi eu de la bărbatu-meu. Nu cred să fie vorba de altceva decît de-o tentativă de sinucidere.

— De ce crezi asta?

— Ştii cine e? întrebă Marta arătînd o fotografie înrămată, care se afla pe unul din rafturile bibliotecii.

— Nu, făcu Vlad, nici nu zărise fotografia pînă atunci.

— Îl chema Octav Vasiliade. Doctorul Gregorian ţi-ar putea spune mai mult. Mi-a vorbit chiar ieri de Octav, îl întîlnisem o dată în casă la ei. Dacă nu mă-nşel, era acolo şi fata asta.

— Cine-i acest Gregorian?

— Oncolog. Octav Vasiliade a murit acum trei zile, era internat de cîteva luni la ei.

Din stradă răzbăteau primele semnale ale maşinii salvării. Marta o porni spre uşă şi mai spuse în treacăt:

— Mă găseşti la spital pînă la patru. După aceea sînt acasă, bărbată-meu împlineşte azi 35 de ani. Poate, ca să afli amănunte despre Nela, vei veni şi tu, te primesc chiar şi cu ultima logodnică.

III — JOCUL POSIBILITĂŢILOR

— Dacă există şi ştiţi ceva despre această Lidie Mălurean, daţi-mi vă rog un telefon, voi fi în birou! încheie Magda, apoi puse receptorul în furcă şi rămase în faţa mesei de scris, fără nici un chef să mai facă ceva.

Ar fi trebuit să întocmească o situaţie, Stoenescu i-o ceruse, urgentă bineînţeles. Mda! Începu să tragă mecanic linii pe foaia albă, era partea cu totul neromantică a activităţii; despre care nici filmele, nici cărţile de spionaj nu aminteau niciodată nimic, asta era „o chestie" care pe Vlad îl amuza întotdeauna. Adresele, situaţiile, rapoartele trebuiau întocmite, mai ales cînd aveai un şef ca Stoenescu, care pretindea că „totul este să ai perspectiva evenimentelor". Iar blestemata de perspectivă nu se lăsa descoperită decît din statistici comparative, ce presupuneau situaţii cifrice... enervante! Era a treia situaţie cerută de la începutul lunii, aveau să mai vină şi altele, într-una din ele Cristian Iliescu avea să-şi ocupe şi el locul, undeva într-o rubrică, să contribuie împreună cu alţi isteţi la compunerea unei cifre dintr-un raport-sinteză, de unde să se desprindă o concluzie, probabil referitoare la necesitatea reprelucrării unor acte normative la o instituţie sau la mai multe...

Ce avea să se-ntîmple însă cu Cristian? Ce îi spunea oare în clipa aceasta lui Stoenescu?...

Exista probabilitatea să declare senin că mai făcuse astfel de „comisioane"; că dusese şi o scrisoare din partea Lidiei, pentru frăţiorul ei, scrisoare care pentru el nu avea nici o semnificaţie, dar care ar fi putut însemna...

Era posibil însă ca Iliescu să nu spună asta. Ceea ce deschidea alte două posibilităţi: să fie adevărat... sau să nu fie. Prima deschidea iarăşi alte două probabilităţi: să descopere ei cumva că totuşi a transmis... ori să nu descopere prea curînd; sau niciodată. Şi asta era posibil. Spre deosebire de romanele poliţiste, existau şi inevitabile rateuri; dacă de pildă Lidia îl folosise pe Cristian şi o ştersese acum din ţară, iar dacă nu făcea imprudenţa de a reveni vreodată... ei bine, atunci...

Era ceva adevărat în toată istoria asta?

Pentru că mai exista şi posibilitatea ca totuşi Lidia Mălurean să fi fost doar o închipuită sculptoriţă; să fi avut într-adevăr în străinătate un frate, adevărat, ori un iubit pe care voia să-l epateze; şi întregul raţionament să se dovedească fals, totul să fi fost doar o stupidă coincidenţă.

Cine era de fapt femeia aceea? O chema într-adevăr Lidia Mălurean? Avea cetățenie română?

Ceruse să fie căutată la evidența populației, aștepta acum un răspuns telefonic. Cristian Iliescu își amintise adresa unde femeia îl dusese cîndva. Dacă acolo locuia într-adevăr Lidia Mălurean era una, dacă nu locuia era alta și dansul probabilităților și posibilităților începea iar, tot mai complicat. Putea să domicilieze acolo o Lidie Mălurean prietenă cu cea care își dăduse acest nume, dar putea să nu fie nici măcar prietenă; adevărata posesoare a apartamentului să fi fost în concediu iar „drăgălașa Lidia" să-l fi dus pe aviator în casa aceea, intrînd cu o cheie falsă, pentru a justifica astfel minciuna că ar fi cetățeană română, ori pur și simplu pentru a nu vedea vecinii că aduce bărbați în adevărata ei locuință. Auzise de un asemenea caz recent și...

Telefonul sună în aceeași clipă.

— Magda?

— Eu.

— Aud că te interesează o anume Lidia Mălurean?

— Da. Știi ceva de ea?

— Chiar mai multe. Printre altele: la ora actuală se află la noi, au adus-o acum vreun ceas. Numai că „fetița" e puțin beată.

— Beată?!

— A făcut tărăboi, e o întreagă poveste cu ea.

Era clar, nu părea să fie deloc „tipul spioanei". Asta ce însemna? Să fi fost totul o coincidență? Să-l fi oprit din cursă pe Cristian Iliescu inutil? Băiatul cel simpatic, pentru care ea tremura că-și ratase stupid drumul spre înalturile albastre, putea s-o și reclame pentru gest, nu?

— Auzi, vin să discut cu „fetița". Se poate?

— Vino, dar m-aș mira să scoți ceva de la ea. Înjură de ne-a speriat pe toți! Altceva...

— Dacă n-adoarme e perfect, sînt acolo în trei minute, spuse Magda și închise grăbită.

*

Așadar venise!...

Doctorul Gregorian stătea în picioare, lîngă fereastra largă, cu perdele trase. Cerceta de cinci minute, nemișcat,

banca din parcul spitalului pe care stătea... „primul venit“.

Aveau să mai fie și alții. Mai mult ca sigur, mirosiseră ceva, aveau să mai vină, să continue cu întrebările.

Sau să-l invite... acolo, la ei.

Le spusese Nela ceva? Le spusese tot?

Asta ar fi explicat... Da, dacă o arestaseră pe Nela, s-ar fi explicat de ce nu răspundea de două zile la telefon!... Le vorbise și despre el? Nu, în cazul acela, probabil nu s-ar mai fi deranjat lunganul ăsta blond pîn-aici, l-ar fi invitat „acolo“, ar fi venit, poate... să-l ia de-acasă.

Cam cu zece minute înainte, Gabi apăruse pe ușă, în halatul ei alb, strîns bine, bine pe corp, se sclifosise după obicei, și îl anunțase pînă la urmă că e „căutat de-un securist“...

Simțise atunci că maratonul întrebărilor era declanșat. Tot ce putea face era să amîne... Cît timp?!

Își coborîse capul, cu un aer agasat, pe articolul la care lucra, și îi spusese asistentei să-l invite pe „musafir“ să ia loc puțin pe banca din parc... Gabi ieșise din cabinet, iar blondul nu-și făcuse apariția în curtea spitalului imediat. Încercase probabil „s-o tragă de limbă“ pe Gabi. În privința asta nu era un pericol prea mare, Gabi era cam într-o ureche, nu știa nimic și pe deasupra se purta ca un arici veninos. Cel puțin așa o știa cu pacienții, o urau toți pentru asta, cu el făcea doar excepție, creatura! De sperat... că nu mai făcuse o excepție și cu blondul.

Îl văzu apoi prin fereastră. Se instalase pe banca din parc, stătea din primele clipe, cum sta și-acum, picior peste picior, nemișcat, cu ochii rătăcind spre ușa pavilionului. Pe semne atent să nu-l piardă... Credea oare că va fugi? Îl cunoștea?

Culmea, totuși, ar fi fost să fie un pacient!

N-arăta, ce-i drept. Era un exemplar reușit, părea una din acele constituții de-o rară robustețe. Fața prelungă, bronzată, osoasă, nasul perfect drept și gîtul puternic vorbeau de-un sportiv înnăscut. Nervii păreau de asemenea în excelentă stare — la ce s-o fi gîndit? — nu se clintise de cînd se așezase acolo. Nici un semn de nerăbdare, nici o privire la ceas, nici o țigară aprinsă,

nici un ziar scos din buzunar... Toate astea nu însemnau însă nimic, absolut nimic, putea fi totuşi un pacient...

Îşi aminti cum, în urmă cu vreo şase ani, venise la el un zdrahon, şofer de camion, care, după aspect, părea de asemenea să trăiască un secol. Lucra atunci la o policlinică de cartier, într-un oraş de provincie. Zdrahonul venise să ceară prelungirea unui concediu medical al nevesti-si. Îi relatase în treacăt despre „un ganglion“ care-i apăruse... Îl trimisese la analize, bănuise ceva grav din primul moment. Analizele se dovediseră apoi catastrofale... Îl chemase. Îl întrebase cum îi mai merge soţiei. Şoferul îi relatase fericit că devenise tată între timp, asta c-o zi în urmă se întîmplase, nevastă-sa născuse înainte de termen, dar „totul era bine“...

Nu-i putuse spune. Nevesti-si nu era cazul să-i spună nici atît. Îi pomenise de necesitatea repetării analizelor. Tînărul tată izbucnise-n rîs, n-avea timp acum, „orice, dar de aşa ceva n-avea timp acum, şase luni măcar avea să fie foarte ocupat“...

Nu mai avea de trăit însă şase luni, asta era... ce nu bănuia...

Îl descoperise apoi pe fratele şoferului, prin serviciu personal al întreprinderii unde lucra, îi spusese lui...

De ce-i veneau în minte toate astea? Se amăgea cu prostii, lunganul de pe bancă...

„Se amăgea“?!... Asta era... era interesant, gîndise că... La dracu, de ce venise totuşi aici?!

Se ridicase hotărît de pe bancă. Pornise spre intrarea în pavilion. Gregorian deschise uşa de lîngă el, chemă scurt:

— Gabi!

Gabi sări de pe scaun imediat, veni în cabinet. Iarăşi se parfumase îngrozitor. Şopti cu vocea aceea care se dorea corectă, grijulie şi afectuoasă în acelaşi timp:

— Da, vă rog!

— Închide uşa.

Gabi se execută. Îl privea aşteptînd cu nările năsucului cam cîrn adulmecîndu-l parcă de la distanţă.

— Ce-i cu tipul care-a venit. Un pacient?

— A, nu... Credeţi că v-aş fi deranjat? Vrea să vorbească ceva cu dumneavoastră. Nu mi-a spus ce, confie Gabi şoptit, dar ştiu ce vrea, l-am simţit imediat.

— De unde știi?
— Mi-am dat seama! străluciră ochii asistentei, l-am descusut puțin. Cred că nu vă supărați, nu?
— Ce ți-a spus?
— Despre profesoara care-a murit săptămîna trecută vrea să vă-ntrebe.
— A zis asta? făcu Gregorian stăpînindu-și uimirea.
— De fapt el a încercat să mă descoasă, a luat-o pe departe, a întrebat de una, de alta. Cred că a mai vorbit cu cineva de-aici, știa numele unor pacienți.
— Ce nume?
— Nanu, Ciobănescu, Vasiliade...
Gregorian nu reținu altceva, constată că nu se-nșelase cu nimic, „maratonul" începuse... Vorba era cînd avea să se termine? Și cum?...
Totul era dacă Nela... Nela era în definitiv singura, absolut singura care ar fi putut să amintească ceva despre el!
— Bine, Gabi! Cred că-i în anticameră deja, roagă-l să mai aștepte cinci minute, hotărî Gregorian pe un ton indiferent. După aceea... îl anunți. E clar?
— Desigur.
— E de preferat să nu-l mai descoși. Nu mai discuta nimic, e mai bine.
— Cum vreți dumneavoastră, eu...
— Mulțumesc, Gabi.
Deschise ușa, lunganul era într-adevăr în camera alăturată, își vîrîse nasul în fișele de pe masă. Întîmplător!
Gregorian simți nevoia să fumeze o țigară. Era stupid, se lăsase de fumat de opt ani. Se apropie de telefon și formă numărul Nelei. Nici un răspuns. Se hotărî, îl formă totuși pe cel de la institut.
— Alo? întrebă o voce ezitantă de femeie.
— Cu Nela Oancea, vă rog! mormăi Gregorian.
— ...Cine-o caută?
— Inginer Comșa, improviză Gregorian, glasul îi suna răgușit.
— Nu... nu e la institut azi, se bîlbîi ușor vocea.
— Cînd vine, vă rog?
— ...Nu știu, nu vă pot spune exact... veniți dacă vreți pîn-aici. Comșa ați spus că vă numiți?

Gregorian trînti receptorul cu o mişcare bruscă. I se păru că lucrurile începeau să devină limpezi.

*

— Da, mulţumesc, zise Stoenescu.

— ... Şi corespondenţa, adăugă Aneta, întinzîndu-i o mapă care semăna a burduf.

— Da, mulţumesc, repetă placid maiorul luînd şi mapa. Mai e ceva?

— ... Nu.

Aneta rămăsese totuşi în faţa biroului său, cu o privire cam rătăcită, obosită, arăta azi mai mult decît cei 40 de ani pe care-i avea. Petrecuse o noapte albă, se vede, fetiţa avea scarlatină, complicaţii... Ar fi trebuit s-o învoiască.

Numai că cealaltă dactilografă era în concediu de naştere, alta se încuiase într-un birou, avea de bătut pînă-n prînz o stenogramă foarte urgentă şi... lungă, cineva trebuia să rămînă în permanenţă la secretariat, cu toate telefoanele, corespondenţa, alte lucrări... mărunte, dar indispensabile.

— Magda Deleanu e-aici? se auzi Stoenescu zicînd, deşi ar fi vrut să spună măcar un cuvînt de încurajare.

— Nu, adineauri a mai întrebat cineva de ea. Mi-a lăsat vorbă că e la miliţie.

— Cînd apare, spune-i, te rog, să vină la mine. Aneta murmură un „Am înţeles" şi dispăru din birou.

Cum o chema pe fetiţa Anetei?... Nu-şi amintea.

Îşi aminti în schimb că după-masă trebuia să ţină la şcoală, la fiul său cel mare, un fel de conferinţă.

— V-am ruga să le povestiţi, spusese diriginta, un caz de-al dumneavoastră, aşa, din practică. Vedeţi însă, continuase profesoara preventiv, ei citesc şi văd o mulţime de filme. Trebuie să fie ceva, cum să spun, foarte antrenant, educativ desigur, de actualitate, chestiile cu bandele din munţi nu mai interesează pe nimeni...

Caută acum, tu, Stoenescule, ceva „anternant"... asta suna cam aşa: pistoale, urmăriri nebune, superspioni şi... Şi fetiţe fatale?!... „Educativ"! În plus la sfîrşit trebuia să aibă o morală, ceva pilduitor de tot, probabil... „De actualitate"... Ce anume de actualitate?!... Nu-i venea

în minte nimic. În contraspionaj, practic, nici un caz nu era vreodată definitiv închis, de așa natură încît să li se poată spune unor puști... tot ce fusese... Iar dacă nu li se spunea tot, ci numai morala... Știa de la fi-su ce mutră făcea cînd întreba nedumerit: „Și? Asta-i tot?“

Să le fi spus o poveste gen Cristian Iliescu, pe care-l avea acum musafir în camera de-alături, scriindu-și declarația? Cazul nu era „educativ“, ar fi trebuit să le vorbească de Lidia, profesoara ar fi fost indignată... Și oricum n-o putea face, lucrarea abia începuse... cine putea ști ce avea să mai iasă din cele două mesaje pe care aviatorul recunoscuse că-i fuseseră încredințate?!

Magda îl lăsase cu aviatorul pe cap, unde putuse să dispară, așa, pe nepusă masă, fără să-i spună un cuvînt?! „La miliție“. Unde putea fi căutat „la miliție“ cineva, în zecile de secții și servicii care existau?! Ce avea de făcut el acum cu acest Cristian Iliescu?

Stoenescu citea mecanic textul adreselor, semna sau făcea adnotări, gîndul îi fugea însă mereu la altceva.

„Știți ce citesc copiii dumneavoastră?“ Aceasta fusese titlul unei „consfătuiri cu temă“ — or fi existat și consfătuiri fără temă? — care se ținuse la școală, cu părinții, tot la clasa celui mai mare dintre băieții lui.

Fusese o conferință lungă. El stătuse ca pe ghimpi tot timpul, ar fi trebuit să se-nvoiască după prima jumătate de oră, cu gîndul ăsta venise acolo, avea de rezolvat o lucrare. Nu putuse totuși întrerupe citirea materialului, nu putuse nici să iasă din sală, ascultase fără s-audă mai nimic, urmaseră discuțiile... Ajunsese acasă pe la unsprezece noaptea, după ce ratase bineînțeles lucrarea și așa întîrziată.

În cămăruța de sus era lumină. Șmecherul mic se făcea că doarme, cel mare citea... o carte de șah!

Ce copilași cuminți, dacă sub pătură n-ar fi avut unul un comix — poftim pentru ce-l dăduse el la cursuri de engleză din clasa a doua! Și de unde dracu procurase cartea? — celălalt o carte științifico-fantastică nemțească.

Stoenescu le confiscase fără comentarii, deocamdată, stinsese lumina, și citise el pînă la două noaptea cartea de anticipație. Rămăsese nedumerit.

I se părea o prostie. Era vorba de niște savanți, naivi bineînțeles, care puseseră la punct un sistem de multipli-

care, de copiere a ființelor vii, fără să aibă habar că niște „oameni răi" profitau machiavelic de ideile lor, pentru a-și confecționa „dubluri" ce se țineau numai de rele. Noroc că doi asistenți, din care unul era evident o tînără încîntătoare, descopereau, cu talente de bătrîni polițiști, întreaga tărășenie și lichidau la timp, servindu-se, desigur, de niște pistoale cu laser, atît oribilele dubluri cît și oribilele originale... Cu asta treaba părea încheiată, omenirea putea dormi liniștită, s-ar fi zis că ei fuseseră ultimii oameni răi care mai puseseră bețe-n roate progresului și fericiri mondiale...

O fi fost un caz educativ? N-o fi fost?...

Telefonul sună, Stoenescu ridică receptorul.

— Alo?!

— Tovarășul colonel n-a venit încă?

— Nu.

— Veniți atunci dumneavoastră la ședință, etajul patru, la ora zece? întreba o voce grăbită, ce îl mai pisase la cap, de trei ori, ieri, de dimineață, la fel.

— E absolut necesar?

— Ar fi foarte bine să veniți, se discută o chestiune pe care trebuie s-o rezolvăm în cooperare, neapărat.

— Voi încerca, bombăni Stoenescu și închise. Se gîndi ce trebuia să facă mai întîi?

Cu Cristian Iliescu trebuia să mai poarte o discuție, înainte de a-l trimite acasă, altfel vlăjganul, scos ca din cutie, era în stare ori să se-mbete, ori să se ducă și să relateze „tot ce i se întîmplase" naiba mai știa cui. Corespondența de pe masă trebuia definitiv rezolvată, alte două dosare trebuiau de asemenea studiate, aștepta un telefon de la cineva cu care urma să se vadă neapărat în oraș... În ușă se auzi o bătaie repetată.

— Da!

— Trăiți! făcu vesel noul venit. Era Enescu, un maior tînăr, dintr-un serviciu vecin. Știu că sînteți ocupat, Aneta m-a prevenit! Dar, v-am spus, e ceva care ne interesează direct și... destul de urgent.

— Ce mai e? se încruntă Stoenescu, celălalt îl mai căutase de dimineață, atunci îl avea în cabinet pe medicul militar. Ia loc, te rog!

— Aăă... cum să încep?

— Cu sfîrșitul.

— Sfîrşitul nu există încă. Pe scurt, fiii noştri cei mari fac parte dintr-un fel de „organizaţie“!

— Din ce?!

— Şapte puşti s-au grupat, rîse Enescu, se adună într-un subsol, şi-au făcut un fel de ceaslov pe care au scris cu chibrit ars „un jurămînt“, au „parole de recunoaştere“, strîng „cotizaţii“. Am dat peste ei aseară!

— Au înnebunit?! De cînd asta?

— De vreo trei săptămîni, zise cu candoare Enescu. Scopul e deocamdată foarte cuminte. Vor să-şi strîngă bani şi să-şi construiască aparate de radioemisie-recepţie cu care să ţină legătura între ei. Nu mai pot altfel, stau teribil de departe, în trei blocuri alăturate toţi. Pretind că au vrut să facă la şcoală figura, dar acolo li s-a spus că sînt alte cercuri, desen, foto şi nu mai ştiu ce; pe ei toate astea „îi lasă rece“, ca să repet expresia lui fiu-tău!

— Îm! Asta e totuşi altceva, oftă mai liniştit Stoenescu.

— De! Zăpăciţii care voiau să spargă o „Bijuterie“ anul trecut, să-şi procure fonduri pentru „construirea unei rachete“ tot aşa de cuminţel au început, cu „idei de cercetare ştiinţifică“. Pînă au dat de unul mai practic; ştii cazul, nu?

— ... Nu.

— Tipul era cam la 30 de ani, spărgător recidivist. I-a montat cum a vrut el! I-a descoperit pînă la urmă miliţia, cu un arsenal de ustensile în sac, în faţa magazinului, la două noaptea! „Mentorul“ lipsă bineînţeles, el aştepta „să i se aducă marfa, s-o păstreze“... Aşa că l-am anunţat deocamdată pe directorul şcolii. S-ar putea să te cheme. Ţi-am spus, să nu cazi de pe scaun, cînd ţi-o pune ceaslovul în faţă; numele şi le-au scris pe prima pagină, cu sînge.

*

— Nu, spuse din nou Gregorian.

— Înţeleg însă că îl cunoşteaţi pe Octav Vasiliade mai de mult.

— Nu.

Să se fi înşelat Marta? Puţin probabil. Era dealtfel cam al douăzecilea răspuns al doctorului Gregorian care nu diferea de celelalte măcar printr-o inflexiune a vocii. Omul în halat alb, tronînd în scaunul din spatele birou-

lui, refuza în mod metodic să deschidă orice portiță pentru o discuție. Rămînea de văzut pentru care motiv.

Un ciocănit discret în ușa cabinetului, un „Da“ apăsat de data aceasta, femeiușca micuță și decolorată care-l introdusese la Gregorian se prelinse în cameră și abordă un surîs, ce n-o prindea, însoțit de o privire dorită caldă. Spuse ceva șoptit despre o internare urgentă.

— Rezolvă cu Andrei, lansă cu indiferență doctorul.

Nimic din tonul lui nu sunase totuși a reproș, blondina uscățivă păru să realizeze însă că săvîrșise o gravă greșeală și se retrase murmurînd mieroasă o scuză.

Asta era interesant! Vlad și-o aminti cînd îl primise pe el, era aprigă și țîfnoasă ca un fox-terrier întărîtat, trebuise să pledeze trei minute și să-i arate legitimația, pentru a o face să-l anunțe lui Gregorian.

— Mai aveți să-mi puneți alte întrebări?

— Mda. Aș vrea... să pricepeți un lucru. Fata aceea, care-l vizita pe Octav Vasiliade, se află în prezent la spitalul de urgență. A făcut o tentativă de sinucidere, preciză Vlad și constată că doctorul nici nu clipise. S-ar putea ca Octav Vasiliade, la care am aflat că ținea mult, să constituie motivul... sau unul din motivele pentru care a făcut acel gest disperat...

— Da.

— ... Ați vorbit desigur cu Nela, cu prilejul unei vizite făcute aici, strecură Vlad pe un ton firesc.

— Nu.

— ... Sau poate cu altă persoană care l-a vizitat la spital pe Vasiliade. Cu o rudă sau...

— Nu.

— Nu l-a mai vizitat altcineva?

— Nu-mi amintesc.

Era un progres, ce-i drept neînsemnat, dar nu progres. Omul în halat alb păru să priceapă asta, reveni scurt, categoric:

— Nu!

Rămăsese iarăși cu privirea în gol, neclintit.

De-un sfert de ceas, în cabinetul spațios, cu scaune și fotolii de piele prinse în bare nichelate, răspunsurile seci ale doctorului cădeau invariabil. Sclipirile ochelarilor cu rame subțiri argintii înghețau parcă și mai mult atmosfera. Singură planta mare, tropicală punea o pată de

culoare, de viață, în camera aceasta unde se vorbise pe semne de prea multe ori despre moarte, pentru ca tentativa de sinucidere a Nelei Oancea să mai poată impresiona.

— Doctore, remarcă Vlad pe un ton subit degajat, am impresia că aveți pentru „polițiști“ o simpatie deosebită.

Gregorian ezită, pentru prima oară, își mută privirea de pe planta cu frunze planturoase pe fața lui, aruncă sec:

— Da. Îmi plac grozav.

— Am băgat de seamă, rîse Vlad destins. Și mie-mi plac doctorii aproape la fel de mult, numai că asta n-are importanță în cazul de față. Trebuie stabilit adevărul în cazul posibilei morți a unei femei! Vreau să știu cauza; pentru că ea s-ar putea lega de altceva... mult mai complicat.

— Adevărul! ridică o sprînceană Gregorian, părea vag amuzat. Sînteți convins că adevărul trebuie întotdeauna spus?...

Era un prim succes, reușise să spargă carapacea în spatele căreia se ascunsese omul cu față inteligentă și ochelari argintați, ce-i dădeau un aer profesoral, distant.

— Uite ce-i, dragul meu căpitan, se ridică deodată în picioare doctorul, adevărul ăsta, pe care-l adori dumneata, e o jucărie periculoasă.

Se oprise lîngă fereastră, privea aparent distrat prin geam, nu trebuia întrerupt. Vlad așteptă liniștit.

— Am avut în timpul studenției un profesor, continuă Gregorian, un mare specialist, de la care am învățat mult; eu și alții. Era de părere că bolnavilor trebuie să le spui adevărul, întotdeauna adevărul; oricît de crud ar fi fost; oricît de greu ți-ar fi venit s-o faci. Pretindea că pacientul „are dreptul să știe“!

— Corect! aprecie Vlad incitant. Aș prefera în orice caz, în calitate de eventual pacient, să mi se spună exact, orice.

Gregorian se întoarse brusc. În spatele ochelarilor privirea sclipea batjocoritor, întrebă aproape șuierat:

— Ești sigur?

— Da.

— Și profesorul meu era! Asta pînă să se îmbolnăvească anul trecut. Avea 70 de ani, era un vechi practi-

cian, diagnostician renumit, își văzuse probele de laborator, radiografiile, tot! N-avea nici o șansă. Dar ne întreba, în fiecare zi, dacă nu credem că boala a înregistrat un regres. Înțelegi? În fiecare zi!... A fost ultima și cea mai interesantă lecție pe care ne-a dat-o tuturor, ne cerșea din priviri confirmarea, copilărește, dorea să-l asigurăm că „este mai bine", că sînt încă „speranțe", a făcut asta pînă în ultimul ceas al vieții, cu un soi de avariție disperată, înnebunitoare, se agăța de orice! Și nici unul dintre noi nu am avut curajul să-i spunem ceea ce el ne învățase o viață întreagă... Adevărul! zîmbi Gregorian.

— Trebuie să acceptați, tatonă Vlad, că în cazul Nelei Oancea situația este cu totul alta.

— Pe dracu! se zburli Gregorian revenind la fereastră. Detest sinucigașii, dacă vrei să știi! Este inadmisibil să-ți iei viața, cînd alții nu o pot păstra în nici un fel. Dacă femeia s-a hotărît să moară, fără a lăsa nici o scrisoare, înseamnă că... a decis că e mai bine așa! Dacă ai fi în locul ei nu ți-ar conveni, cred, ca cineva să-ți răscolească trecutul, pentru a închide satisfăcut un dosar!

— Și dacă e vorba de înscenarea unei sinucideri?

— Nu este vorba de așa ceva! izbucni Gregorian.

— De unde știți?

— Nu știu, presupun... Îl iubea mult, asta e tot.

Nu, asta nu era tot, în mod sigur.

— Aș dori să vă mai gîndiți, spuse Vlad rar.

— Nu am la ce.

— Aș dori să vă mai gîndiți, repetă Vlad. Ciocănitura slabă din ușă se auzi în aceeași clipă, exact cînd nu trebuia picase, întrerupîndu-l. Urmă acel „Da" aproape strigat și asistenta blonzie se strecură iarăși înăuntru, își blegi ochii la vederea doctorului, șoptind abia auzit ceva despre ora vizitei. Vlad se ridică de pe fotoliu înțelegînd că deocamdată nu mai avea nici un rost să insiste.

— Vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați spus, zise el pe un ton corect, pentru blonda ce trebuia să rețină asta, apoi notă pe agenda de pe biroul doctorului un număr. Pentru cazul că vă mai amintiți totuși ceva.

— Foarte bine, am să vă conduc, tăie nervos Gregorian, părea abia acum nemulțumit de ceva, iritat.

În holul de la parterul pavilionului doctorul era pe

punctul de-a adăuga o explicaţie, renunţă, îi întinse mîna, mormăi o formulă de salut şi urcă scările precipitat.

Vlad ieşi în curtea spitalului. Constată că nu aflase în fond nimic, nici măcar un nume, pentru a merge mai departe „pe fir", iar o asemenea pierdere de timp era de-a dreptul inadmisibilă.

Un minut mai tîrziu bătea la uşa camerei de gardă şi aştepta acel „Da" strigat.

Asistenta blonzie îşi pudra nasul. Operaţia îi readusese deplina vivacitate. În locul ochilor bleguţi ridică spre el o privire de jandarm, aruncă scurt, repezit:

— Aţi uitat ceva!?

Tonul era expeditiv, acru. Se întrebă pe ce ton se mai adresa tînăra cerberiţă bolnavilor sau rudelor, dacă pe el îl repezea aşa.

— Nu eu, doctorul Gregorian a uitat, improviză Vlad prompt. Nu-şi mai amintea numele vizitatorilor unui fost pacient...

— Da, şi?! Ce-i cu asta?

Parcă lătrase un prepelicar. La naiba, aspida trebuia îmblînzită puţin, tonul ăsta nu mergea, s-ar fi zbîrlit la fel, oricine ar fi fost acolo în locul lui. Mă rog, astea erau „datele problemei", trebuia să se descurce.

— Mi-a vorbit de-o fată, Nela Oancea, căută Vlad să cîştige timp, nu reţinea însă numele celorlalţi.

— Şi crezi c-ar fi trebuit să-i reţin eu?!

S-ar fi spus că a jignit-o pur şi simplu, cuvintele femeii parcă împuşcau. În ciuda pudrei şi-a rujului cam violet, proaspăt dat, arăta mai rău decît în urmă cu cîteva minute. Vlad atacă însă repede, abordînd surîsul lui degajat, înainte de-a fi poftit afară, aspida părea în stare de orice:

— Înseamnă că Gregorian a avut dreptate.

O spusese cu regret, cercetînd o clipă lungă picioarele ca nişte beţe de chibrit ale aprigei interlocutoare. Aştepta. Acum, drăgălaşa Gabi îl studia la rîndul ei strepezit.

— În ce privinţă? zvîrli ea ca o palmă.

— Am fost întotdeauna de părere că femeile frumoase au o memorie mizerabilă, declară Vlad pe un ton franc. Gregorian este însă de altă părere, de-asta mi-a zis să vin la dumneata!

Trucul era o improvizație ieftină, învățase din practică însă că trucurile trebuie adaptate celor ce le erau destinate. Și chiar dacă fișierul de birou avea să-i zboare acum în cap, meritase să facă experiența, Dumitrescu pretindea că „poți să-i spui că-i frumoasă oricărei femei, îi va face plăcere oricum".

— A spus doctorul Gregorian despre mine așa ceva?

Nici cînd încerca să zîmbească nu devenea mai acceptabilă, necum frumoasă, asta n-o împiedică totuși să-și aranjeze cu gesturi reflexe șuvițele zburlite de pe lîngă urechi. Aștepta confirmarea lui, cu un evident interes.

— Discuția a fost... cum să spun, ceva mai lungă, zîmbi Vlad, apropiindu-se distrat de scaunul rătăcit în fața biroului la care stătea vașnica harpie. Întrebă însă precaut: Mi se pare că te rețin?

— Nu. Ce discuție?

O notă înțepată mai păstra încă tonul ei, numai că acum nu mai avea importanță, poarta cetății căzuse.

— Tocmai de la Nela Oancea a pornit comparația cu dumneta, își aminti Vlad rîzînd.

— De la ciuma aia?! explodă Gabi indignată.

— Gregorian îmi vorbea de tipul care venise la Vasiliade într-o zi, cu puțin înaintea Nelei... Mi-a și spus cum îl chema, stai c-am notat...

— Scarlat Pricop.

— Nu ăsta.

— Atunci inginerul de la uzina unde-a lucrat înainte de-a se interna la noi!

— Nu, nu, nu! făcu Vlad căutînd de zor în carnetul pe care-l scosese.

— Ascultă! făcu deodată Gabi, mă mai descoși mult!? N-a venit altcineva decît vecinul care-i ținea cheile apartamentului și inginerul, așa că n-o mai lungi, spune-mi numaidecît ce-a zis!

— Că ești o fată fermecătoare, plasă Vlad cu convingere.

— Minți!

— Eu am în orice caz părerea asta, așa că te mai rog ceva: spune-i doctorului c-am revenit și...

— Ieși imediat afară! strigă Gabi.

— Spune-i totuși doctorului...

Mîna aspidei apucase călimara de pe birou, era în stare s-o arunce-n el, așa că Vlad zîmbi retrăgîndu-se strategic, cu mîinile ridicate:

— Am dispărut, scumpa mea!

Ieși din cameră liniștit. Existau suficiente șanse ca doctorului Gregorian să nu i se spună că revenise. Era tot ce dorea deocamdată.

IV COINCIDENȚE NEPLĂCUTE

De ce-o „agățaseră" pe Lidia?

Herman intră în camera de la hotel, verifică meticulos cele cîteva capcane discrete pe care le lăsase. Nu, nimeni nu-i umblase prin lucruri. S-ar fi zis că prezența sa nu alertase încă pe nimeni. N-ar fi avut ce găsi de fapt printre lucrurile lui, lua însă măsuri de rutină. Era întotdeauna bine să afli din timp dacă cineva se interesează de viața ta.

Își scoase haina cu gesturi domoale și se întinse pe pat cu fața în sus, gemînd încetișor. Avea să plouă probabil, încheieturile îl supărau azi îngrozitor...

Ce-ar fi putut afla de la Lidia?

Nimic, și-acolo totul era „curat". Nu-l putea părăsi însă gîndul că o ridicaseră de-acasă.

Nenorocita părea beată în ultimul hal, cine știe ce prostie făcuse. Despre el nu știa nimic, știa însă de Adamescu. Ce? Iarăși nimic.

Și de fapt încurcăturile Lidiei cu miliția făceau parte din plan. Ideea folosirii unor oameni „cu pete" era totuși bună, teoria susținea că tocmai asemenea „scursori" nu vor atrage atenția, totul era să nu le dai posibilitatea să priceapă cum sînt folosite și... să existe o acoperire plauzibilă pentru întîlniri.

Înțelesese Lidia pentru ce o foloseau? Absurd!

Era ceva suspect în întîlnirile frumoasei Lidia cu niște bărbați? Se-ntîlnea probabil cu zeci; cunoștea jumătate din clientela barurilor. Dacă n-ar fi fost atît de proastă... Doamne, era frumoasă, ar fi putut deveni o agentă de-a dreptul folositoare. Avea să rămînă însă,

toată viața, în categoria celor „utilizați“. Asta era soarta ei; care nu părea să o deranjeze.

Teoria „etichetei“ o fi fost bună?!...

Se ajunsese la concluzia, în urmă cu cîțiva ani, că oamenii cu care lucrau trebuie să fie impecabili. Fără cazier, fără încurcături de nici un fel, oameni cunoscuți ca „ireproșabili“.

Teoretic totul era perfect. Atît doar că oamenii ireproșabili erau mai greu de abordat. Și pe deasupra picau mult mai ușor decît ceilalți; ori le venea chef „să se spovedească“. Mai grav era că tipii de la contrainformații prinseră în ultimul timp figura. Oricîte contacte „de acoperire“ îți creai nu le mai luau în seamă, nu se mai lăsau derutați ocupîndu-se de „scursori“.

Atunci apăruse noua teorie, potrivit căreia unei Lidii de pildă, i se aplicase deja „o etichetă“, unui contrabandist mărunt alta, erau considerați incapabili să intre într-un „mare joc“. Deci excluși de pe lista suspecților, puteai să te întîlnești cu o duzină de-asemenea lichele pînă să iei legătura cu un cercetător. „Umbrele“ nu se mai lăsau păcălite, nu se mai risipeau să fileze „plevușca“, așteptau „peștele cel mare“. O Lidie devenea deci ideală pentru asemenea joc, ea putea face fără a fi reperată comisioane mărunte, între care unul, bine mascat, te scăpa de întîlnirea directă, cu Adamescu, de exemplu.

— Îmi pare rău, nu am putut să-i procur cunoștinței tale medicamentele.

— Care cunoștință? ar fi făcut Lidia mirată.

— Mi-ai dat o rețetă, stai puțin, uite, Adamescu par că scrie aici. Nu tu mi-ai dat rețeta asta?

— A, da.

— Dă-i-o înapoi, poate găsește pe altcineva să-i facă rost. A, ție ți-am adus casetofonul...

Treaba era curată, rețeta avea un conținut absolut banal, o putea întoarce cine voia pe orice parte de cîte ori dorea, mesajul adevărat nu putea fi revelat decît dacă aveai soluția specială, chimia făcuse în acest sens progrese remarcabile.

Da, totul mergea șnur: un mărunt funcționar străin se întîlnea cu o „fată veselă“, care peste două-trei zile se întîlnea cu vecinul de bloc, de birou sau cu colegul

de pe pătura alăturată la ştrand pentru a-i restitui o rețetă.

Uite însă că se putea întîmpla şi aşa, ca omul de legătură să pice pentru un fleac tocmai cînd aveai mai mare nevoie de el...

Adamescu revenise în Bucureşti? Merita riscată o întrevedere personală?... Mîine aveau să se întîlnească la tratative. Acolo nu aveau să fie însă singuri, deloc singuri. Adamescu începuse să mîrîie în ultimul timp și avea de ce. Era supravegheat. Adamescu bănuia doar; el însă o ştia, în mod sigur. Aşa cum ştia, la fel de sigur, că nu putea pleca din țară fără să izbutească.

Herman se întinse după cutia de pastile pe care-o avea în haină, începuseră să-l sîcîie acum și rinichii. Asta-i mai trebuia, o criză!

Mai exista și posibilitatea ca Adamescu să găsească o cale, fără risc, fără martori, de-a lua legătura cu el. Avea s-o descopere?...

Nu-şi făcea iluzii. Adamescu nu-i plăcuse niciodată... Trebuia, aşadar, ea el să găsească soluția, acum, chit că...

Herman se apropie de masă, privi chiorîş cana de apă — un prieten fusese neutralizat de curînd într-o țărişoară cît un oraş, cu o asemenea banală cană de apă —, luă un pahar, trecu în baie, îl spălă bine, lăsă să curgă apa mult timp. Ținîndu-se de şale, înghiți pastila strîmbîndu-se.

*

Scarlat Pricop! Mda, vecinul de bloc al lui Octav Vasiliade se dovedi a-i fi fost şi vecin de apartament. Cel puţin aşa reieşea din inscripțiile de pe cele două cutii poştale alăturate, ultimele în şirul de casete metalice, de un verde spălăcit, aflate în holul de la intrare. La unsprezece stătea deci Scarlat Pricop, la zece... stătuse omul pe care-l iubise Nela.

Apartamentele păreau să fie la etajul patru. Rămînea de văzut dacă Scarlat era acasă la ora asta.

— Ia te uită! Colegul nostru Zețaru!

Vlad nu trebui să întoarcă măcar capul, recunoscuse vocea precipitată, răguşită, inconfundabilă a lui Grigore; „simpatia“ Magdei!

— Ce faci, bătrîne, cum o duci de cînd nu ne-am văzut? atacă „Grig“ cu un aer de bizară bună dispoziție.

— De la excelent în sus.

— Nu zău! Și ce-mi cauți pe-aici?

— Dar tu, Gore?

— Cu treburi, cu treburi, făcu Grigore deranjat parcă de întrebare.

Era însoțit de-un băiat subțirel, cu ochi senini și față de puști, probabil un locotenent abia scăpat de pe băncile școlii. Purtau amîndoi costume ușoare, gri, cravate aproape identice, privindu-i te întrebai dacă nu și-au propus să lanseze o nouă uniformă.

— Și eu la fel, explică Vlad.

Începură să urce toți trei scările blocului, aceleași trepte pe care, poate, Nela le urcase cîndva veselă, fără să bănuiască atunci...

Locotenentul venea în urma lor, cam crispat. Povestea miroasea a descindere la domiciliu sau arestare, puștiul era poate la prima lui acțiune de acest gen.

— Ați venit să mutați pe cineva? se interesă Vlad cu indiferență.

Nu strică niciodată să știi ceva în plus. Grigore era însă nu de ieri în miliție, așa că răspunse tot cu o întrebare:

— De unde știi?

— De unde crezi? se lansă Vlad zîmbitor.

— Ți-a spus Magda?

Se prinsese! Despre ce-o fi fost vorba, ce i-ar fi putut spune Magda?

— De ce să nu-mi spună, Gore? Ți se pare chiar atît de secret?

„Simpaticul polițist“ îl privi chiorîș, o clipă Vlad crezu că tactica îi fusese descoperită, auzi însă cu stupoare:

— Știi ceva?! Te-ar deranja să nu-mi mai tot zici Gore, Gore?!

Na! Asta ce mai era?

— Ți-ai schimbat numele?

— Spune și tu Grigore! mormăi Gore fără să-l privească, sau, dacă ți se pare prea lung... zi-mi Grig!

Drăcia dracului! Uite de ce era Magda în stare! Și-asta cu un căpitan bătrîn, trecut în zece ani de judiciar și economic prin ciur și prin dîrmon. Fără îndoială,

oamenii rămîneau nişte cutii cu surprize. Dumitrescu avea perfectă dreptate spunînd asta.

— Am reținut, Gore! Asta... Grig, se corectă Vlad serios.

Gore îi aruncase o nouă privire strîmbă, nu pricepea probabil cum de acceptase schimbarea atît de cuminte, căută să treacă peste incident:

— Vlad, nici nu ştii de cînd mă țineam după ăsta!

— Ba știu. Demult.

— Și dacă nu se-ncurca, șmecherul, cu dolari, bineînțeles dacă nu intra în joc şi femeia, rîse Gore, cred că n-aveam nici azi probe să-l adun. A lucrat meticulos! Impecabil!

Femeia! O fi fost vreo drăguță? Mai multe? Sau se gîndea la ajutorul dat de Magda?...

— De trei ori era să pun mîna pe el, auzi? Și de fiecare dată mi-a scăpat printre degete!

Reuşise în schimb să-l alerteze. Dacă „şmecherul" — cine o fi ăla şi ce-o fi făcut? — schimbase leii pe dolari, însemna că...

— Din cîte-mi zicea Magda, strecură Vlad cu dezinvoltură, voia s-o cam şteargă.

— Mîine noapte mi-ar fi făcut figura! explodă Gore. Îi era recunoscător că discuția referitoare la nume fusese definitiv abandonată. Aranjase cu ăla să-l treacă, îşi luase concediu de azi, tot tacîmul.

— Asta ştiu, îl asigură Vlad plictisit.

— Ce nu ştie nici Magda însă... începu Gore, dar se opri pe prima treaptă care ducea la etajul trei și întrebă, subit bănuitor: Da' tu la cine mergi?

— Nu vă stric ploile, n-avea grijă, îl linişti Vlad, pornind mai departe.

Culmea ar fi fost să se oprească totuşi amîndoi în fața aceluiaşi apartament! Asta ca o încununare a ghinioanelor care-l păşteau în ultimul timp. Gore avea, desigur, mandatul de percheziție şi arestare în buzunar, interogatoriul şi formalitățile aveau să dureze. Scarlat n-ar mai fi fost dispus să poarte o discuție tocmai lejeră cu privire la Octav Vasiliade. Și dacă era aşa, figura i-o făcuse, indirect, Magda! Ea îi torpila cercetarea, îi plasase probabil poanta cu dolarii sau „trecerea dincolo" simpaticului ei Grig, fără ca lui să-i zică o vorbă!

— Adunase cam mult, tatonă Vlad prudent.
— A, nu! bagateliză Gore intenționat. Doar vreo jumătate de milion. Asta din delapidare, mai împrumuta însă și bani, cu dobîndă grasă bineînțeles. Și dacă l-ai vedea, nemernicul, ce mutrișoară nevinovată are! Și ce femei vin la el, scîrba, să te crucești, nu alta!
— Să sperăm că nu s-a volatilizat.
— Ei na! E-acasă, cu dolarii la el, peste-o oră trebuia să se urce-n mașină, și s-o pornească la drum! Colega, eu fac „muncă științifică", nu merg la întîmplare, rînji Gore. Începuseră să urce spre etajul ultim al blocului, cînd Gore îl privi deodată suspicios: Ascultă, Vlad, la cine mergi?
Erau doar unsprezece cutii poștale în holul de jos. După tipic, în locul celui de-al doisprezecelea apartament se afla probabil o spălătorie, nu greșise deci bănuind că ghinionul îl persecuta în continuare. Dacă ar fi încercat să-i explice lui Gore, dacă l-ar fi rugat să amîne arestarea? I-ar fi rîs în nas. De-al dracului n-ar fi acceptat, avea mandat și cu asta basta.
— Ți-a trebuit cam mult să pricepi, Gore! Pardon, Grig!
— Cee?!! Să nu-mi spui că mergi la... La cine?
— La Scarlat Pricop, ca și tine, v-am așteptat jos, să nu intrați cînd nu trebuie și să-mi stricați scena. Ar fi fost neplăcut.
— Vlad! Vlad, dacă mi-l suflați pe-ăsta, izbucni Gore furios, încremenind pe scară, să știi că iau foc!
— N-ai o părere prea bună despre Magda, după cum văd, dacă crezi că te pune pe drumuri degeaba, cînd noi am avea intenția să reținem pe cineva... Poți fi liniștit, ai să-l arestezi pe Scarlat Pricop, ce naiba crezi că aș face c-un delapidator?
— Atunci ce vrei? se mai liniști Gore.
— Eu nimic. Magda vrea să știe exact cît i-a cerut lui Scarlat ăla de-i promisese să-l treacă granița, șopti Vlad cu candoare. Asta-i tot. M-a rugat să discut cu „amicul" vostru, înainte de-al aresta. Nu m-am bărbierit special pentru asta, după cum vezi, își aminti Vlad, începînd să-și deznoade cravata.
Era trucul cu amănuntele adevărate, care executat cu degajare, de regulă, deruta.

— Îmi joc rolul, continuă Vlad. Aflu ce ne interesează şi-am plecat.

— Ce rol?

— Unul în care n-am nevoie de cravată. Ai priceput?

— ...Te faci că vrei să treci şi tu sau ce dracu?!

— Te-apropii binişor, Grig, ţine-mi cravata, te rog! Mă aştepţi în holul de jos, 15 minute. Nici o secundă-n plus, nu va fi nevoie.

Nu, nu reuşise încă să-l convingă, rămăsese cu cravata lui în mînă, dar îl privea crunt, bănuitor.

— Vlad! Vlad, dacă-mi luaţi cazul ăsta...

— Am să-i spun Magdei, se supără Vlad agasat, cîtă încredere ai în ea. Zîmbi şi adăugă: Tocmai azi, cînd zicea că eşti „un băiat cu fler, cel mai bun ofiţer de miliţie pe care l-a cunoscut" şi cu care „îi place să coopereze".

Asta Gore avea s-o rumege măcar un minut. Vlad urcă deci scările, sună la uşa apartamentului unsprezece, nostim ar fi fost ca totuşi Scarlat să se fi topit!

Ei, uite că nu! Se auziră paşi, uşa se deschise, în cadrul ei apăru un tip mărunţel, chel, cu un aer jovial. Era într-un halat de casă subţire, grena, cam soios. Ăsta să fie omul care delapidase meticulos o jumătate de milion?

— Sînteţi Scarlat Pricop?

— Da.

— Am putea discuta cîteva minute?

Ochii vioi, negri, umezi îl cercetară două secunde bănuitor. Smocurile lungi de păr, atîrnînd deasupra urechilor, îl făceau să semene cu un pechinez. Un zîmbet onctuos, negustoresc îşi făcu loc pe faţa oacheşă, rotofeie:

— Să discutăm, dacă nu vă supăraţi, despre ce? Sînt puţin cam grăbit.

— Despre vecinul dumneavoastră care-a decedat, spuse scăzut Vlad, apoi completă cu o notă de duritate: Am aflat că deţineţi cheile apartamentului.

Abia sesizabilă, o scînteie de panică trecu prin ochii mici, umbriţi de cearcăne maronii, posesorul de dolari făcu un pas reflex înapoi, întrebă pe un ton încurcat:

— ...Da. Sînteţi... Cine sînteţi de fapt?

— Vlad Zeţaru, reprezint interesele familiei Vasiliade. Îmi daţi un scaun aici?

— A... Intraţi, intraţi, vă rog, deşi la mine... Plecam în concediu, e puţină harababură.

Dincolo de holul mic, se vedea într-adevăr o harababură nemaipomenită. Masa de sufragerie era plină de haine şi încălţăminte purtată, alte obiecte de îmbrăcăminte zăceau aruncate cu neglijenţă peste tot. Gazda eliberă un scaun, evacuînd o cutie de pantofi şi o scrumieră mare, plină cu chiştoace de ţigări, care făcea ca aerul să pară acru.

— Luaţi loc! Aşteptam pe cineva să mă scape de vechiturile astea, vreau, cînd vin din concediu, să zugrăvesc...

I-auzi! Nenorocitul nu voia să piardă nici un leu!

— N-am să stau mult, se strîmbă Vlad rămînînd în picioare. Mi-aţi putea spune de ce familia Vasiliade n-a aflat un cuvînt despre moartea lui Octav?

— ...Care familie, nu vă supăraţi? Pentru mine, este... este o mare surpriză ce mi-aţi spus.

— Chiar? Nu ştiaţi că are doi veri? improviză Vlad şi mai agresiv.

— Doi veri?! păru sincer surprins Pricop. Asta-i bună... Nu mi-a vorbit niciodată de aşa ceva!

— Eraţi deci vecin cu Octav, recapitulă Vlad ironic, l-aţi vizitat în ultimele zile ale vieţii, aţi primit cheile apartamentului şi nu v-a spus nimic despre rudele lui!

— Iertaţi-mă, dar...

— Iertaţi-mă dumneavoastră, tăie Vlad, dar atunci, nu înţeleg, pentru cine aţi luat cheile?

— ...Pentru mine... Octav a vrut aşa. Mi-a lăsat de fapt totul prin testament, apartamentul chiar, cu ratele neachitate; familia nu mă poate da în judecată, pentru că Octav mi-a dat cheile, ca să vînd! La spital, mi le-a dat; cu martori. Îmi datora bani. Asta e... ce dumneavoastră văd că nu ştiţi. Îi împrumutasem foarte mulţi bani. Trebuia să îmi scot paguba într-un fel, nu?

— Paguba?!

— Păi, în situaţia lui, ce-ar mai fi putut face? Eu l-am ajutat, verii ăia, dacă ziceţi că există, n-au venit să-i dea nici un leu. Sînt un om care are şi el greutăţile lui, Octav ştia.

— Cît vă datorase de fapt?

— Mult, domnul meu, foarte mult! mijiră piezişi

ochii micuțului cu aer nevinovat. Timp de mai bine de-un an a stat acasă, n-a lucrat, n-a cîștigat nimic! Eu l-am ajutat, omenește...

Cît o fi fost oare dobînda la sumele împrumutate și în baza cărei garanții?

— Vă referiți la anul cînd a fost bolnav?

— Bolnav? Nuu! De cancer a aflat abia în ultimele luni. Nu lucra din cu totul alt motiv. Se credea...

— ... Ce se credea?

— Despre morți, numai bine, șopti, plecîndu-și privirea cu un aer iezuit, Pricop. Dar era cam țicnit, nu vă supărați. Se credea inventator! Își făcuse un atelier, laborator, așa ceva, băgase în el o groază de bani, îmi cerea mereu. Am chitanțe, dacă vreți să vedeți, toate chitanțele, scrise de mîna lui!

— La ce lucra?

— Hîrtiile nu sînt la mine! se apără repede omul cu aspect de pechinez. Au rămas la doctorul Gregorian.

— Doctorul Gregorian a luat hîrtiile lui Octav Vasiliade din apartament?

— Nu! Octav i le-a dat, la spital! A lucrat, vă spun că era sărit, a lucrat pînă în ultimele zile la hîrțoagele alea...

— Cine era de față cînd i le-a dat?

— Eu, Nela... Nela este o fată, care...

— Altcineva?

— Nimeni. A vrut întîi fetei ăleia să i le dea, ea însă n-a vrut.

— N-a vrut?!

— Nu te mai puteai înțelege cu ea, nu mai scotea nici un cuvînt, în ziua aia, ultima, cînd...

— Pot să văd apartamentul? întrerupse Vlad aruncînd o privire la ceas.

— De... de ce să-l vedeți?

— Ați vîndut chiar toată mobila?

— O, nu! Nicidecum! se apără Pricop și părea jignit, de-un asemenea gînd. Familia, dacă vrea să mai...

— Cheile! făcu Vlad cu un aer enervat. Vreau să văd.

Micuțul își tamponă chelia cu o batistă, transpirase îngrozitor, la subraț halatul subțire și aproape răpănos, îmbrăcat se pare direct pe piele, avea acum două pete

mari, proaspete. Delapidatorul părea, în mod absolut bizar, un emotiv.

— Nu cumva le-ați pierdut?

Scarlat Pricop îi aruncă o privire scurtă, se foia, ezita parcă încolțit. Ochii îi fugiră apoi spre ușa ce dădea în camera alăturată.

— Așteptați numai puțin, mergem împreună... Magda!

În apartamentul murdar liniștea deveni deodată materială. Vlad avea senzația că toate simțurile i se ascuțiseră la maximum: îl izbi damful iute de transpirație al omulețului plinuț care se agita ștergîndu-se mereu cu batista colorată, îi scîrțîiră în urechi droturile unei canapele din camera alăturată, pe parchetul gol se auziră, incredibile, bocăniturile sacadate, lente, ale unor pantofi femeiești.

Spusese Magda! Era ridicol, dar... o clipă... Încremenise cu ochii la smocurile de păr lungi și negre ale bondocului asudat, slinos...

În ușă răsări o femeie tînără, cam de aceeași vîrstă cu colega lui, dar cu păr castaniu. Înaltă și subțire ca o trestie, deloc urîtă, îmbrăcată într-o rochie de stradă roșie, îndrăzneață. O apariție stupefiantă în dezordinea mizeră care domnea în apartamentul lui Scarlat Pricop. Ce căuta aici?

— Magda, o să mai vorbim diseară, se scuză Scarlat pe o voce rugătoare, se apropiase de femeia zveltă, care părea că nici nu-l bagă în seamă, trecu pe lîngă el ca pe lîngă o mobilă, ochii ei căutau cercetători, atenți, la musafirul picat pe neașteptate.

— Vă interesează Octav Vasiliade?

— Îl cunoșteați? răspunse Vlad.

— Foarte puțin. Sînt sigură că... nu era deloc un ratat cum pretinde unchiul meu; el habar n-are.

Erau două mici bombe, lansate cu indiferență de fata cu păr castaniu. Așadar se afla în fața nepoatei bondocului soios, nu a „prietenei“ lui; asta suna oricum mai verosimil. Iar părerea ei despre Octav era mult mai aproape de realitate. Vlad nu-și putea imagina ca Nela să se fi îndrăgostit de-un închipuit inventator.

— Și dacă vreți să știți, continuă fata jucîndu-se nervoasă cu lunga curea de piele de care-i atîrna pe umăr

poşeta sport, părerea mea e că Octav Vasiliade nici n-a suferit de boala aceea îngrozitoare.

Degetele subţiri şi lungi încremeniră o clipă, ochii castanii şi mari se fixară în ochii lui. Vlad zîmbi indulgent.

— Ştiu că pare o aberaţie! Ce-am să vă spun veţi considera că e de domeniul romanelor poliţiste, spuse rar tînăra şi ciudata nepoată a lui Scarlat. Dar impresia mea e că... Vasiliade a fost otrăvit. De doctorul acela, care a pus mîna pe lucrările lui.

— Magda! interveni iritat Scarlat. Termină cu prostia asta, ţi-am explicat că nu era posibil aşa ceva!

Şi iarăşi tînăra păru să ignore intervenţia, s-ar fi spus că pentru ea Scarlat nici nu exista în camera aceea, explică pe un ton scăzut, dar foarte ferm:

— N-am nici o dovadă că, ceea ce spun, este adevărat! Din păcate e doar o impresie. Octav Vasiliade era însă... un om pe care nimeni nu-l înţelegea. Afară de doctorul acela, „prietenul" lui, care e un mare nemernic.

Privirea ei era liniştită, nu părea deloc nebună, nici măcar exaltată, deşi ceea ce zicea...

— Aş vrea să mai vorbim despre asta, adăugă ea brusc. Dacă doriţi. Nu acum, trebuie să merg la institut, am întîrziat deja, explică privindu-şi ceasul mic de la mînă. Dar după-masă, dacă vi se pare interesant... sînt acasă.

Era o invitaţie absolut tentantă. Cu condiţia ca totul să nu fie un truc, era şi asta posibil, ca geanta sport să ascundă de pildă dolarii lui Pricop, iar tînăra cu aer nevinovat să dispară cu ei.

— Sînteţi studentă?

— Da. Dacă vreţi, putem discuta şi la institut. La Teatru.

— Unde locuiţi?

Fata spuse o stradă, cîteva litere încîlcite, se opri.

— Staţi puţin, trebuie să notaţi, nu reuşesc să ţin minte nici eu exact, ne-am mutat de curînd.

Deschise poşeta sport, nu, nu erau înăuntru teancuri de dolari, erau acolo doar cîteva fleacuri femeieşti de machiaj, un carneţel, buletinul de identitate, pe care îl deschise, şi un portofel mic ce părea hămesit.

— Da, rîse ea, nu m-am înşelat totuşi, ştiu că încurc mereu scara; vreţi să notaţi?

— Am o memorie bună! o asigură Vlad, cercetînd adresa din buletin, era într-adevăr cea indicată, mutaţia de asemenea făcută de curînd, adresa evident încîlcită, ea se numea Magda Cernat şi era necăsătorită. Vă mulţumesc, am reţinut.

Îl privi lung, îşi vîrî buletinul la loc în poşetă şi apoi spuse rîzînd:

— Sînteţi un poliţist simpatic.

— Poftim!? făcu Vlad. Pricop îl privea înmărmurit.

— N-am nici pentru asta nici o dovadă, e tot o intuiţie a mea. Greşesc?

— Ce v-a venit să mă credeţi poliţist?

— Mi-ar părea rău să mă-nşel, sînteţi tocmai tipul de om visat de mine pentru a descurca afacerea Octav Vasiliade. E o poveste care am bănuit că va fi cercetată. Vă aştept oricum, îmi va face plăcere.

Îi întinse mîna subţire, bronzată, n-avea nici un motiv să o reţină, nici timp acum să lungească discuţia. Gore era în stare să-şi piardă răbdarea şi să intre peste ei, îi strînse deci mîna. Din uşă fata se întoarse spre Scarlat, care privea de la unul la altul, simţindu-se parcă în plus.

— Zici că nu poţi să-mi împrumuţi acum, da?

Tonul fetei fusese brusc iritat, o notă de silă şi dispreţ răzbătuse din vorbele spuse cu răceală. Pricop bîlbîii adunîndu-şi pe lîngă el halatul murdar:

— N-am, Magda, acum, ţi-am spus că nu am, vino... peste cîteva zile.

Cînd spera să fie departe! Tînăra se strîmbă dezgustată, ieşi din apartament, tocurile ei se auziră bocănind repede pe palier, apoi se pierdură pe scară.

— Sînteţi într-adevăr... ofiţer de...?

— Da, zise Vlad. Nu mai avea rost să-i spună poveşti, iar foaia trebuia schimbată, timpul presa. Să trecem alături, cazul Vasiliade mă interesează mai mult decît crezi.

— Oh!

Fusese un oftat de uşurare, scăpat involuntar. Ieşiră din apartament, Scarlat căută să repare gafa:

— Doamne, dacă n-aş fi bănuit asta! făcu el jucînd evident.

— Ce-aţi bănuit?

— Că voi avea încurcături din cauza nebunului ăla! Mi-am dat seama de asta mai de mult! De la securitate sînteţi, nu-i aşa?

Se oprise în faţa apartamentului în care locuise Octav, deschise, dar rămăse cu mîna pe clanţă.

Vlad îi puse în faţă legitimaţia. Pricop se însenină complet, era evident că pe el miliţia îl indispunea, deschise uşa şi-i făcu loc să intre.

— Poftiţi!

Apartamentul nu era gol cum bănuise. În cele două camere zăceau risipite cîteva mobile vechi, foarte uzate. Le înlocuise Pricop se vede! Vînduse tot ce se putea vinde, covoarele lipseau, tablourile de pe pereţi de asemenea.

— Nu v-aţi pierdut timpul, remarcă Vlad.

— Mai are vreo importanţă? zîmbi unsuros omul cu aspect de pechinez. Ştiu acum ce doriţi.

— Ce doresc?

— Bănuisem mai demult, rîse vesel Pricop, îmi spusese o dată ceva, cînd mi-a zis să nu-i anunţăm rudele c-a murit, mi-am dat seama că nu era o poveste.

— V-a spus într-adevăr să nu-i anunţaţi rudele?

— Cu martori! se apără Pricop. La spital, era acolo Gregorian şi Nela, fata de care...

— Despre ce spuneaţi că v-aţi dat seama?

— Ştiţi foarte bine! Mi-a zis totul, cînd s-a întors din străinătate, am crezut atunci că sînt vorbe de beţiv, era turtă cînd mi-a povestit asta.

— Ce v-a povestit?

— Că ăia l-au sfătuit să se-ntoarcă în ţară. Asta... l-a cam întors pe dos, credea c-au să-l primească cu braţele deschise, numai că... n-a prea fost aşa. Tipul era un neisprăvit, Magda vorbeşte prostii.

Lîngă fereastră se vedea pe parchet locul unde fusese probabil un birou uriaş sau ceva semănător.

— Ce-aţi vîndut de-aici?

— Aparatajul. Vîrîse toţi banii pe care i-am dat în el, era aici un adevărat atelier-laborator. Chit că nu-i ie-

şea niciodată nimic. El spera însă... să nu se ducă cu mîna goală!

— Lucra la o invenţie pe care s-o vîndă în străinătate?

— Păi sigur că da, şi ăia ştiau asta, se-nţelesese cu ei. Credea asta într-adevăr? Scornise toată povestea acum? Sau, în mod paradoxal, era adevărat? Cine dracu fusese acest Octav Vasiliade, de ce Nela...?

— Vă spun, tipul era un ratat! peroră Scarlat. Eu îi miros pe-ăştia de la o poştă, îl cunoşteam, dealtfel, înaintea lui Gregorian.

— Gregorian de cînd îl cunoştea?

— De vreo zece ani. De-asta, eu, eu n-am vrut să le fac un rău verilor ăia, să-i amestec, să aibă încurcături. Am luat ce era al meu, am vîndut adică numai aparatura... Erau banii mei, credeţi-mă, am chitanţe.

— Şi tablourile? Covoarele?

Pricop vru să nege, covoarele şi tablourile păreau să fi fost de preţ. Privirile li se întîlniră, omuleţul spuse deodată pe un ton spăşit:

— Tovarăşe căpitan, lui oricum nu-i mai trebuiau. Şi, vă spun, mi-a lăsat mie tot, inclusiv apartamentul; prin testament făcut în regulă, pot să vi-l arăt, sînt dincolo toate hîrtiile.

Să fi fost posibilă varianta fetei aceleia cu păr castaniu? Gregorian să-l fi instalat în spital, convingîndu-l pe Vasiliade că e bolnav de cancer, pentru a pune mîna pe lucrările lui? Să se fi înţeles doctorul cu hiena asta care se alesese cu apartamentul? Nela nu pricepuse nimic? Pricepuse prea tîrziu? Ce?...

— Tovarăşe căpitan, eu am chitanţe în regulă cu tot ce-mi datora Octav, să ştiţi! Şi cu tot ce-am luat pe aparatajul vîndut!

Erau false chitanţele? Fals testamentul? Nimic imposibil, dar puţin probabil. Delapidatorul lucrase de data asta cu acte în regulă, se folosise de criza morală a lui Vasiliade, pentru a-l îngloda în datorii. Iar apoi...

— Eu înţeleg de ce vă interesaţi de Octav, reluă omuleţul.

— De ce?

— V-a spus probabil careva, cum v-a spus şi Magda, că tipul ar fi fost inventator. C-ar fi lucrat la nu ştiu ce

bazaconie nemaipomenită. Octav făcea impresie, ce-i drept! Vorbea trei limbi străine, era tot timpul cu nasul în cărţi, pînă nu s-a îmbolnăvit arăta grozav ca bărbat, chicoti pocitania cu aspect de pechinez.

Era prima oară cînd auzea ceva mai concret despre acest Octav Vasiliade, prima explicaţie asupra amorului fulger pe care-l făcuse Nela pentru omul despre care azi dimineaţă el nu ştia încă nimic.

— Cărţile unde-i sînt? făcu Vlad plat.

— ...

— Ai vîndut şi biblioteca?

— Aăă... Da. Aici, am cam greşit-o.

— Adică?

— Adică... biblioteca zisese să i-o las ei. M-a reclamat?

— Cui?

— Nelei Oancea. Dar cînd am vrut să i-o dau, i-am dat telefon acum vreo două zile şi i-am spus să vină s-o ia, m-a trimis la dracu. A zis că nu-i trebuie. Dar, dacă vrea, eu îi dau banii luaţi pe cărţi! Am chitanţe şi pentru astea, vreo opt mii cinci sute în total, în cîteva zile pot să-i dau banii toţi. Acum n-am în casă nici un leu, dar am să-i plătesc cinstit.

Iarăşi peste cîteva zile! Hotărîse să nu mai restituie nici cele opt mii cinci sute de lei, se lăcomise „să valorifice" tot, tot... Şi delapidase jumătate de milion!

Mica hienă îl privea neliniştită, se jelui deodată amintindu-şi parcă de ceva:

— Acum, parcă văd, o să mă amărîţi cu tot felul de declaraţii... dar în afară de ce v-am spus... Am vrut să-i fac un bine prăpăditului ăla, întotdeauna cînd faci un bine cuiva, te alegi numai cu necazuri!

Făcu o mutră de nefericit tracasat fără motiv. Vlad şi-l imagină pe Scarlat Pricop „făcînd bine" şi altora, cu chitanţele lui pe care se părea că se pricepe să le manevreze de minune.

Pe palier se auziră paşi, Pricop sări ca ars.

— Uşa! Am uitat uşa descuiată.

— Nu-i nimic, sînt oameni cinstiţi, îl asigură Vlad.

Soneria se auzi în apartamentul vecin, antreurile erau despărţite doar de-un perete, pocitania se impacientă, ochii erau speriaţi.

— La mine sună! şopti el. Şi-i apartamentul deschis.
— Parcă ai spus că n-ai în casă nici un leu, silabisi Vlad.
Expresia lui Pricop se schimonosise mai rău, nu mai îndrăznea să spună nimic, îl privea cu ochi îngroziţi, întrebîndu-se desigur ce rost aveau cuvintele acelea... Se auziră acum bătăi în uşa apartamentului vecin. Pricop transpira tot mai mult. Se distinse vocea lui Gore, care spunea pe un ton înciudat:
— Şi totuşi trebuie să fie aici!
— E-acasă, se auzi şi-o voce de femeie în vîrstă, l-am văzut noi cînd a venit, acum o oră şi ceva.
Un bărbat necunoscut confirmă, erau desigur martorii invitaţi să asiste la percheziţia domiciliară. Gore nu-şi pierduse timpul defel.
— Tovarăşe căpitan, răsună şi vocea locotenentului, avem mandat de percheziţie, nu? Şi priviţi, uşa e descuiată!
— Percheziţie?! realiză Pricop pălind.
— Neîncuiată?! răsună vocea nervoasă a lui Gore. Intrăm!
— Unde-s lucrările lui Vasiliade? se interesă Vlad zîmbitor. De găsit, tot o să le găsim.
— Tovarăşe căpitan, se lumină Scarlat Pricop, vă jur, sînt la Gregorian! Daţi un telefon, i le-a dat lui! Nu mă băgaţi pe mine în...
— Dar dolarii? surîse Vlad la fel de candid.
Omuleţul păru că leşină. Îl privea cu ochi disperaţi, crisparea de pe faţă i se şterse, apoi înţelese, în sfîrşit, că totul e pierdut. Mîna plinuţă dibui sprijin după un scaun.
— Lasă teatrul, scumpule, dolarii sînt aici, nu-i aşa?
Nenorocitul îl privea acum pierit, cu o notă de uluire prostească, negă spontan:
— Nuu!
Dar fără să vrea, ochii îi fugiseră spre bucătărie.
— Ba da, Scarlat Pricop! Eşti un băiat deştept şi prudent, era păcat să nu foloseşti o asemenea ocazie, aşa e? Unde, în bucătărie?
Pricop ezită două clipe lungi, o porni apoi cu pas deodată ostenit spre bucătărie, unde, de sub masă, scoase cu gesturi sfîrşite o plasă mare, plină cu cartofi.

— O clipă! Lasă-mă pe mine! îl opri Vlad.

Deşertă plasa pe masă. Apăru o cutie din piele, de mărimea unui ghiozdan, încuiată.

— Cheia!

— ... E ... e dincolo.

— Ai şi-acolo?

Scarlat îmbătrînise în cîteva minute. Cercurile maronii din jurul ochilor apoşi se întinseseră pe tot chipul pocit.

— Cred că n-ai dat-o pe Magda afară fără un motiv! Căci percheziţia se va face oricum şi acolo şi-aici. Cît mai ai?

— ... Numai ... cîteva bijuterii, bolborosi Pricop.

Uşa apartamentului vecin fu zmucită cu violenţă, se auziră paşi grăbiţi, ai lui Grigore, desigur. Vlad îl luă pe Scarlat de-o mînă, deschise uşa apartamentului.

— Gore!

„Grig“ alerga pe scări în jos, furios, derutat.

Se opri ca trăznit, întoarse capul spre ei. Mutricica făcută de blondul tuns scurt merita văzută. Vlad îl împinse pe Pricop, cu caseta în braţe.

— Pietricelele le va scoate imediat, hîrtiuţele par să fie în ghiozdanul ăsta. Cred că merită să obţineţi un mandat de percheziţie şi pentru apartamentul zece, asta aşa, ca să dorm eu liniştit. Apropo, rezultatele operaţiunii o interesează pe Magda.

În uşa apartamentului lui Pricop apăru locotenentul. Vlad coborî scara, cînd trecu pe lîngă „Grig“ îi şopti.

— Ai să-mi dai pentru asta o bere.

— Stai! ţipă Gore ca trezit din somn.

Vlad se opri şi întrebă amuzat:

— Mai e ceva?

Gore îl privea cu ochii îngustaţi, spuse şoptit, printre dinţi, ca un poliţist din filmele americane:

— Te crezi al dracului de isteţ, aşa e? Cu Magda am vorbit la telefon adineauri! Numai că aşa deştept şi descurcăreţ cum eşti, era să scapi ceva nu tocmai lipsit de valoare! Vîrî repede mîna în buzunarul lateral al hainei, scoase un pumn de bijuterii şi i le vîrî sub nas! Te-a dus păpuşa ca pe-un ţînc!

— Ce-i cu astea?

— Magda!! strigă Gore cu ochii în ochii lui, rîzînd cu gura pînă la urechi. Vlad ridică privirea spre uşa apartamentului Pricop, unde alături de locotenent apăruse rochia roşie.

Din mîna lui Gore atîrnau cîteva brăţări de aur masiv, un pandantiv, un şirag subţire de perle.

— Biju... Bijuteriile mele! ţipă Pricop, privindu-l fascinat pe Gore, apoi se întoarse spre femeia în rochie roşcată, care-i zîmbea lui Vlad.

Trebuie că avea el acum o figură nu tocmai reuşită, Gore jubilă:

— „Nepoţica nevinovată"! „Studenta la teatru"! E escroacă şi hoaţă! Buletinul furat, măcar atît ai fi putut să-ţi dai seama şi tu, fotografia-i schimbată!

Uite că la fotografie nu se prea uitase! Era atent atunci la cu totul altceva, se păcălise într-adevăr ca un începător. Unde naiba ascunsese însă şmechera bijuteriile cînd ieşise din apartament?

Magda sau cum o fi chemat-o de fapt — Gore o strigase totuşi Magda — trecu pe lîngă Pricop ca pe lîngă un stîlp, coborî scările cu pas uşor, zîmbitoare.

Se opri în faţa lui, zîmbetul avea acum ceva ciudat, parcă nostalgic. Femeia îi spuse cu o voce pe deplin cochetă, prietenească în acelaşi timp:

— Eşti totuşi un poliţist simpatic!

Un compliment?

— Cum să iau asta? se interesă Vlad.

Femeia nu răspunse, coborî încă o treaptă, o clipă crezu că vrea să-l sărute, se răzgîndi se pare în ultimul moment, îi luă mîna, o lipi brusc de obrazul încadrat de plete castanii, mătăsoase.

— Mi-ar fi plăcut să întîlnesc un bărbat ca tine, spuse ea tandru, visătoare, se răsuci apoi, încercă să fugă parcă ruşinată înapoi pe scări, unde locotenentul o aştepta.

Mîna lui Gore o înhăţă însă scurt de braţ.

— Ceasul!... Dă-i-l înapoi!

Femeia izbucni în rîs ca de o glumă bună, aerul nostalgic pierise ca o părere. Scoase cu o mişcare foarte lentă din corsajul rochiei ceva; şi Vlad descoperi cu stupefacţie că era ceasul lui. I-l întinse cu ochi veseli.

— El nu e deloc un poliţist simpatic!...

Fără îndoială, ziua continua aşa cum începuse; adică

prost. Făcuse greşeala să se-aventureze pe un teren unde Gore era în elementul lui, experienţa meritase, ce-i drept, dar pierduse runda, blondul tuns scurt îl privea rînjind încă ironic, triumfător.

— Auzi? făcu Vlad c-un aer plictisit. Ce-ar fi...?

— Ce-ar fi ce?

— Să-mi dai şi tu înapoi... cravata, zise Vlad. O trase afară din buzunarul lui Gore, şi coborî scările cu pas degajat.

V – INCERTITUDINI SUPĂRĂTOARE

— Cînd trebuie predat dosarul?

— Astăzi la prînz.

— Bine, făcu Stoenescu agasat, termină ce mai ai de scris şi adu-l să-l văd!

Închise telefonul, apucă hotărît stiloul şi trase mai aproape mapa cu corespondenţa pe care nu apucase s-o citească nici pînă la jumătate. Cum reuşea Dumitrescu să se descurce, zi de zi, între atîtea telefoane şi lucrări urgente i se păru de neînţeles.

Cu cinci minute înainte sunase iar de la procuratură, după aia se trezise c-o invitaţie la altă „şedinţă scurtă", care ar fi început tot la zece, adică peste un sfert de ceas; Cristian Iliescu nu mai termina de scris blestemata de declaraţie, parcă ar fi elaborat un roman. Vlad dispăruse, Magda la fel, dosarele de pe birou se înmulţiseră, urma să-i mai vină unul, pe care trebuia să-l vadă cu atenţie, cel care-l întocmise era „un puşti", abia repartizat de cîteva luni la serviciul lor. Se întrebă ce putea să tot scrie Iliescu acolo, de-un ceas.

A, se părea că în sfîrşit terminase, îşi spuse, auzind paşi în camera alăturată. Uşa nu se deschise totuşi. Stoenescu semnă încă două adrese, apoi trecu în camera vecină.

Aviatorul stătea, cu un aer mofluz, exact în mijlocul camerei. Începuse pesemne să se plimbe prin cameră ca un leu în cuşcă.

— Aţi terminat de scris?

— ...Nu.

Pe masă filele de hîrtie erau imaculate. Tînărul avea un aer şi mai cătrănit, explică încurcat:

— E foarte greu! Nu ştiu nici măcar cu ce să-ncep.

În biroul de-alături sună telefonul. Stoenescu se întoarse închizînd uşa după el.

— Alo!?

— Tovarăşul maior Stoenescu?!

— Da!

— Sînt diriginta clasei unde învaţă fiul dumneavoastră, v-aş ruga să veniţi la şcoală, dacă se poate imediat.

— Imediat nu pot. Îmi pare rău, zise Stoenescu. E vorba de.... grupul de radioamatori, nu?

— ...Care grup!? De băiatul cel mic e vorba...

— A! Iertaţi-mă. Ce... s-a întîmplat?

— Alături de şcoala noastră e o reprezentanţă străină, adică locuinţele. Fiul dumneavoastră l-a bătut pe un băiat de-acolo, în recreaţia de la prima oră a fost asta. Tatăl băiatului a venit aici, a mers la director! E-acum acolo, face un scandal nemaipomenit.

Celălalt telefon ţipa ca apucat.

— Numai puţin! făcu Stoenescu şi apucă receptorul celui de-al doilea aparat. Alo!?

— Trebuie să vă văd imediat. Manea sînt.

Vocea părea şi mai afectată decît cea a dirigintei, era telefonul pe care-l aştepta încă de dimineaţă, o poveste încurcată, cu nişte tehnicieni străini care se interesau grozav de-o staţie pilot.

— E chiar atît de urgent?

— Da. Vă rog foarte mult să veniţi, vă aştept aici peste douăzeci de minute, încheie Manea şi adăugă deodată pe alt ton: Lasă, dragă, rochia de seară, n-am timp acum de-aşa ceva, vorbim acasă!

Era limpede, cineva inoportun intrase în birou, telefonul fu trîntit. Stoenescu se întrebă ce putuse să se mai întîmple şi la staţie? La celălalt receptor diriginta întreba cu o voce enervată:

— Alo, tovarăşul Stoenescu, mai sînteţi pe fir?!

Al treilea telefon începu să sune şi el.

Evident, dacă nu se inventase, atunci multiplicatorul din cartea ştiinţifico-fantastică a lui fiu-său trebuia inventat!

Biroul lor era gol... Mircea Stoican deschise fişetul, puse înăuntru cele cîteva hîrtii cu care venise, şi se-ntrebă ce-avea de făcut acum... Maiorul Stoenescu nu era de abordat, intrase Magda acolo cu un minut înaintea lui. Aneta zicea că maiorul urmează să plece, dar Magda îl întorsese de la uşă, deşi era foarte grăbit, venise „cu o problemă urgentă".

El n-avea aşa ceva, se întrebă ce problemă o mai fi fost.

— Bună, Mircea!

Vlad Zeţaru intrase cu haina pe-un umăr, fără zîmbetul lui obişnuit. Asta nu era bine deloc.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan! făcu Mircea corect.

— Cu scut sau pe scut?

— Cu! S-a rezolvat totul, am făcut cum mi-aţi...

— Asta-i o veste bună! oftă Vlad fără entuziasm. Scoase un top de hîrtie din sertar, pe care şi-l instală în faţă. Ai venit cu trenul de noapte?

— Da. Vreau să-i raportez tovarăşului maior, dar...

— Vagon de dormit?

— Nu. Am plecat cam pe fugă şi...

— Şterge-o acasă! decise Vlad aruncînd o privire la ceas. O să-i raportezi totul, şefului, mîine; se-ntoarce, din cîte-am înţeles.

Asta era o idee formidabilă! La care nici nu sperase. Mircea simţi cum oboseala îi trecea fulgerător, i-ar fi făcut Getei o surpriză, ar fi mers la ştrand amîndoi.

— Adică stai puţin! se răzgîndi Vlad. Completează întîi situaţia, cu cifrele pe care le ai!

Pe o hîrtie liniată, pe care-o luase de pe biroul Magdei, trebuia trecută situaţia lunară; asta era un fleac, de cel mult un sfert de ceas.

— Am înţeles, făcu Mircea luîndu-şi hîrtia.

Dar pe uşă apăru Magda; cu o bună dispoziţie suspectă:

— A! Bine că sînteţi aici! Bun sosit, Mircea! Geta m-a ucis cu telefoanele de trei zile, să ştii!

Mircea spuse ceva care voia să fie formulă de salut şi-un fel de mulţumire încurcată, dar Magda se oprise deja în faţa biroului lui Vlad.

— Am o micuţă bombă, dragul meu!

— Regret, Magda, eu am un raport de făcut, urgent.

— Asta are să te intereseze, nu știi despre ce-i vorba.
— Ba știu, Magda, știu, de-un mister! făcu Vlad plat reîncepînd să scrie.
— Aproape! Mai exact, de-o femeie! Cu care-a cheltuit un tip 30 de mii, în șase zile, pe litoral!
— Frumușică, barem? se interesă Vlad scriind de zor.
— A fost manechin la o casă de modă, explică nu fără o notă de ironie Magda, pînă acum cîteva luni. Azi însă... era beată. Și... cam răvășită! După expresia ei „o pocnise o criză de conștiință".
— Aha... Și tu crezi?
— Bănuiesc, explică Magda convinsă, că i se poate întîmpla oricui! Depinde cît de des se petrece fenomenul și cum se tratează fiecare, pentru a depăși „momentul critic"!
— Ea se pusese pe băut, mormăi Vlad.
— Singură!... Acasă! sublinie semnificativ Magda. Reveni însă imediat la tonul ei aerian: Și tocmai atunci i-a picat pe cap... comisia pentru controlul averilor ilicite! O căutau de trei săptămîni.
— Ihî... Te pomenești că li s-a spovedit.
— Da' de unde, a dat după ei cu sticla de whisky, a spart tot din casă, mă rog, a făcut un tămbălău strașnic, pînă la urmă au dus-o la circa de miliție.
— Unde, bineînțeles, n-ai pierdut ocazia să stai la taclale cu demoazela, gînguri Vlad.
Scria mereu, cum putea să scrie era pentru Mircea inexplicabil, el nu era în stare să treacă măcar o cifră pe hîrtie.
— I-am ajutat puțin pe băieți, recunoscu Magda. „Fetița" mă interesa, îi dăduse unui aviator un mesaj, să-l transmită în străinătate. Referitor la... data experimentului! Apropo, tu ce-ai făcut cu Nela?
Vlad se opri din scris, o clipă doar:
— Cu Nela... N-am reușit să aflu despre experiment nimic.
— Ei bine, eu i-am ajutat deci, pîn-atunci nu reușiseră să scoată de la Lidi, așa o cheamă, decît înjurături. Altminteri, foarte originale!
— Dar cu tine...
— Cu mine s-a purtat „ca o lady"! rîse Magda. Adică m-a prevenit că „amicul" ei, cel „de bază", nu aviatorul,

este „un grangur“ care lucrează într-o mare centrală, călătorește mereu în străinătate și „are să ne facă una cu pămîntul“, dacă află c-am „plictisit-o“!

— Expresiile îi aparțin de asemenea! preciză Vlad, scriind mai departe, neobosit.

— Oarecum! Ale ei erau de fapt... ceva mai colorate.

Mircea își scosese alte hîrtii din fișet, încerca să se concentreze. Îi era imposibil, cazul i se părea foarte interesant.

— E clar, nu mă fascinează povestea asta deloc.

— Stai că n-am terminat! îl preveni Magda. Nu m-am lăsat pînă n-am aflat și numele „grangurului“, individul care-și putea permite să spulbere 30 de mii în șase zile...

— Iei în serios ce zic oamenii la băutură? făcu Vlad plictisit.

— Întotdeauna iau în serios ce zic oamenii la băutură! preciză Magda. Și dovadă că nu greșesc, numele individului este Adamescu. Barbu Adamescu, 50 de ani, „tip dur“! Îți spune ceva?

Știa evident mai mult decît lăsa să se înțeleagă, prea era drăguță azi, zîmbea încîntător; asta la Magda nu era un semn bun, putea trece deodată la o întrebare care „să te facă praf“.

— Îm?! făcu el neatent, cercetă încă o dată foaia pe care-o terminase, o întoarse pe partea cealaltă și continuă distrat: Nu.

— Dar lasă-ți două minute hîrtiile și vorbește cu mine! se înfurie subit Magda. Mi se pare un caz foarte interesant, iar tu nici n-auzi ce-ți spun!

— Magda! făcu Vlad rugător, Magda, sînt în restanță cu raportul ăsta; iar tu descoperi în fiecare zi, draga mea, ceva nemaipomenit... Ți se par interesante toate „cazurile“ care, naiba știe de ce...

— Sînt așa! punctă Magda.

— Nu sînt așa! stabili Vlad și se ridică deodată de pe scaun, apoi începu să se-nvîrtească în jurul scaunului ei. Uite ce-i, Magda! Tu ești un ofițer de contraspionaj bun.

Sprîncenele Magdei tresăriră, privea în gol, gînditoare, exuberanța aproape cochetă dispăruse subit.

— Oare?

Se îndoia de asta într-adevăr?

— O femeie frumoasă, repetă Vlad, ai azi o rochie care îți stă su-perb!

Mircea se uita de la unul la altul, urmărind parcă un joc de ping-pong, nu mai pricepea nimic, oricum asta era „ceva nou". Îl auzea prima dată pe Vlad făcîndu-i complimente Magdei.

Ochii Magdei rîdeau, parcă l-ar fi prins pe Vlad cu ceva.

— Aici ai dreptate! zise ea. Dar cineva m-a învățat să mă feresc de complimentele bărbaților; le fac doar cînd urmăresc altceva, de regulă habar n-au dacă ești într-o rochie sau într-un sac.

Vlad îi spusese asta.

— Nu terminasem, era doar introducerea.

— A!... rîse Magda. Dar!

— Dar ai defectul, continuă Vlad pe tonul lui flegmatic, ai curiozitatea, infernală, a tuturor femeilor, de-a te vîrî, mereu și mereu, în tot felul de treburi, care nu te privesc!... Care nu sînt ale tale! De ce, Magda? De ce vrei tu...

— Asta de la tine-am învățat, dragul meu! Apropo, te ocupi de Barbu Adamescu?

— Nici dacă m-aș ocupa, nu ți-aș spune, munca e compartimentată!

— Eu trec în biroul de-alături, anunță Mircea discret.

— Poți să stai liniștit, îl opri Vlad, reașezîndu-se la birou, nu mă ocup de Barbu Adamescu, iar discuția e încheiată.

— Înseamnă că maiorul Stoenescu s-a înșelat! cîntă suspect de bine dispusă vocea Magdei... I-am raportat adineauri „povestea" asta cu Adamescu și, închipuie-ți, mi-a zis să vin la tine, că-mi poți spune mai mult.

— Eu am să trec totuși dincolo, zise Mircea.

— Stai cuminte, îl potoli Magda, acum, te interesează! E legat de cazul aviatorului de care va trebui să te ocupi, ordinul maiorului Stoenescu!

Asta nu era o veste defel îmbucurătoare. Geta și ștrandul se îndepărtau deodată la o distanță îngrozitoare, ca într-un vis unde alergi mereu după ceva care...

— Ce-ți pot spune, Magda, e că ți-ai pierde timpul, o preveni Vlad.

— Lucrează într-o centrală într-adevăr?

— Da. Dar declarațiile bețiveiăleia trebuie să fie baliverne. Barbu C. Adamescu e un specialist bun. Un om serios și apreciat. Cunoscut ca foarte corect, intransigent chiar.

— I-auzi! făcu Magda încîntată.

— Conduce personal o secție a unui institut unde se fac experimentări de mare perspectivă. Și unde totul merge perfect, preciză Vlad. Niciodată nu s-a întîmplat acolo nimic. Te mai interesează?

— Enorm! sări Magda de pe scaun. Ochii îi rîdeau iar ștrengărește, se apropie de Vlad, cercetîndu-l atentă: Perfecțiunea mă ob-se-dea-ză! Întotdeauna m-am întrebat cum fac unii de le iese totul per-fect! Iar acum mă-ntreb, intrigată, la culme, cum se face că, totuși, colegul meu se ocupă de-un om desăvîrșit?! Sau nu te ocupi?

— M-am ocupat! sublinie Vlad impasibil. S-au primit niște sesizări. Anonime.

— *Toate* erau anonime?

— Cele mai multe, zise Vlad, hotărît să-și continue raportul. De-asta am și lăsat-o mai încet, am altele mai importante; certe.

— Ai vorbit cumva cu Adamescu?

— Luna trecută. La biroul lui. Zbîrnîiau telefoanele ca la poștă. Numai relații la nivel înalt.

— Impresionant! zise Magda, jucînd consternarea, reveni însă repede: Îmi imaginez scena, știi? Am pățit-o cîndva la fel, c-un individ, care m-a primit foarte amabil, numai că n-a prea avut timp să discute cu mine. Sunau mereu telefoanele. Sau suna el. Miniștri și iar miniștri, dar la anchetă s-a dovedit că amicul nu vorbise în viața lui cu un ministru.

— Numai că Adamescu vorbește într-adevăr, mormăi Vlad indispus. E un tip plin de relații. Încă o dată-ți spun, îți pierzi timpul.

— Vlad, dragul meu, luciră fals speriați ochii Magdei, nu te recunosc! Și n-am să pot dormi la noapte...

— Ia un somnifer!

— Nu obișnuiesc, zise cu răceală Magda, și oricum, cred că tot mi-ar juca prin fața ochilor textul articolului acela, dintr-un ziar, unde, dacă nu mă-nșel, un anume

căpitan Vlad Zețaru scria, luna trecută, că „legea e una pentru toți"! N-am reținut exact?

— Bine, Magda, făcu Vlad agasat. Îți fac plăcerea și-am să revăd materialele din dosarul Adamescu; mîine chiar; azi mi-e imposibil.

— Există deci un dosar?! cîntă Magda.

— Cu sesizările, pe care, în cea mai mare parte le-am verificat. Nu rezultă nimic. Absolut nimic justițiabil, concret. Iar în justiție, nu știu dacă ai remarcat, presupunerile și ipotezele nu sînt suficiente, trebuie să ai probe.

— Pot să văd dosarul? se interesă Magda zîmbind de-a dreptul îngerește.

— Nu crezi ce spun?

— „Eu cred tot și verific cît pot". Citam! Un coleg de birou, de la care am învățat mult, asigură ea cu o pioasă modestie.

Era într-adevăr „maxima" preferată a lui Vlad, i-o servise Magdei nu o dată, acum se părea că jocul se întoarse în defavoarea lui. De ce naiba căuta totuși Vlad să...?

— Magda! Așteaptă să revină colonelul Dumitrescu din provincie! Raportează-i, cunoaște cazul foarte bine, ca și mine, l-a considerat cîndva pe Adamescu...

— Nu știu exact cînd revine! Iar eu vreau să mă dumiresc azi!

— De ce naiba azi?! silabisi Vlad printre dinți.

— „Ce faci azi e-o certitudine, mîine o posibilitate"! Iar citam, același celebru autor!

Mircea reușise să umple o coloană cu cifre, hotărî că mai trebuiau totuși verificate o dată, cînd îl auzi pe Vlad spunînd repede și decis:

— Nu am ordin să predau dosarul Adamescu. Punct.

— Ba ai! zise Magda apucînd telefonul și mutîndu-l pe biroul lui. Maiorul Stoenescu a ordonat să preiau cazul, verifică dacă vrei.

Trișa! Aneta parcă spusese că maiorul Stoenescu ieșea pe ușă cînd venise Magda la el? De data asta Vlad se lăsă păcălit, nu formă nici un număr de telefon, mormăi doar privind-o lung:

— Vasăzică așa.

— Asta e dosarul? întrebă Magda, descoperindu-l pe birou între alte trei.

— Ce vrei să întreprinzi? vru să știe Vlad.

— Am să-l studiez întîi, cred că am să fac apoi o micuță vizită familiei Adamescu; după cum știi... „e important să cunoști omul de care te ocupi nu numai din hîrtii". Vreau să văd unde locuiește, cum, să tatonez ce știe nevastă-sa despre intransigentul care se distrează pe litoral!

— Ai s-o sperii! se strîmbă Vlad. Și n-are nici o vină.

— N-am s-o speriu, voi găsi eu un motiv agreabil de conversație, fără să spun de unde sînt. Marele specialist Adamescu poate fi căutat, bănuiesc, de unul și de altul și-acasă! Iar chestiunea cu experimentul amînat, despre care au aflat tipii ăia din exterior, începe să mă pasioneze. Întîmplător Adamescu e șeful secției unde urma să se facă experimentul.

— Dacă mergi acasă la el și dai chiar peste Adamescu?

— Exclus! Acum o jumătate de ceas era în Constanța, la bar, cu o cadînă blondă, am verificat. Ei, cam asta ar fi tot, dragul meu! Hai, Mircea!

Vlad îi privi cu un aer plictisit, repetă acum cu o deplină bună-dispoziție:

— Ai să-ți pierzi timpul... Mai bine te-ai ocupa de lunganul ăla de Gore, a reținut două persoane mult mai interesante.

— E timpul meu și eu nu sînt în restanță cu nici un raport, clarifică Magda situația. În ce-l privește pe Grig, am vorbit deja cu el. S-ar putea să m-ajute, pe Lidia o cunoaște mai demult. Și nu-l face lungan, nu-i nici mai lung, nici mai blond decît tine! Nu ne spui succes?!

— Baftă, Magda, ai nevoie!

— Mersi!

*

Cristian Iliescu mototoli a treia declarație începută. Constată că nu era în stare să aștearnă ceva pe hîrtie, n-avea ce și se tot întreba pentru care motiv le trebuia o declarație scrisă de mîna lui, cu toate fleacurile astea?...

Și unde dispăruse șmechera cu ochi albaștri? Îl cărase aici, după ce îl făcuse, de-al dracu, să spună ce voia, îl păcălise ca pe-un copil!

Acum ochii care surîdeau gînditori, melancolici, reveneau obsesiv, era expresia pe care o avea fața Magdei în mașină sau cînd se oprise în dreptul ușii ce dădea în biroul maiorului. Nu, nu era deloc privirea unei Lidii! Numai că acolo, la aeroport, n-avusese expresia asta, își amintea perfect, acolo era o fată nostimă, „fără probleme", cu care s-ar fi putut petrece o seară plăcută și... Și uite ce ieșise din toată afacerea!

De ce s-or fi cramponat, în definitiv, de faptul că-i transmisese fratelui Lidiei acea dată a vernisajului și, mai înainte, rugămintea de-ai aduce un aparat fotografic?! O fi folosit naiba știe cum Lidia, aparatul? Lidia?! Ei bine, dacă Lidia era „spioana" de care se ocupau tipii de-aici... toată „acțiunea" asta era de rîs. Credeau oare că zăpăcita de Lidia e capabilă să facă pe Mata Hari?! În plus îl amestecau și pe el în supa asta chioară, ca să aibă un complice?

Maiorul cu care vorbise îl pusese să repete întîi tot ce-i spusese Magdei, îl descususe cu răbdare. Iar el mai spusese, ca un bleg, și despre cel de al doilea mesaj, cu aparatul, convins că asta îi va lămuri pe deplin că n-are nici un alt amestec în.... Era „un caz de spionaj"?!!

Ce trebuie să scrie acum? Cui servea și la ce?

Ușa se deschise, intră un băiat tot în civil, brunet, cu ochi mari ca de fată, care se prezentă foarte serios. Reținu în afara formulei de salut că tînărul era locotenent și îl chema Mircea. Îl dăduseră acum pe mîna puștiului ăsta? Al treilea? O fi și asta „o tactică" a lor?

— Văd că n-ați progresat prea mult, începu cu un aer sobru noul venit.

— Aș vrea două lucruri să clarificăm, începu Cristian, căutînd să fie calm. Unu, dacă sînt arestat. Doi, dacă maiorul care mi-a spus să scriu declarația e atît de ocupat, încît...

— Da. Tovarășul maior Stoenescu, sublinie locotenentul liniștit, este plecat în oraș. Nu sînteți arestat, trebuie să ne dați însă declarația aceasta și...

— De ce? La ce vă servește? Pot să mai spun o dată ce-am spus, înregistrați dacă vreți, nu-mi place să dau declarații! se înfurie Cristian. Nu văd ce crimă am făcut! Vă asigur că pot să-mi dau seama și singur cum trebuie să mă comport, ca să nu divulg secrete profesionale!

Pe fața puștiului lunecă un zîmbet.

— Dacă doriți, zise el simplu, se poate și să înregistrăm declarația dumneavoastră. Cred că ne-ar fi chiar mult mai utilă așa.

— Cum adică? făcu iritat Cristian.

— Nu demult, cineva mi-a spus aproape exact cuvintele dumneavoastră. Era la fel de nedumerit asupra motivului pentru care îl adusesem aici. O săptămînă mai tîrziu, l-am condus într-o sală foarte frumoasă, unde erau adunați cam 30 de oameni, tineri specialiști toți. Lucraseră doi ani la... ceva... ezită puștiul. Lucraseră doi ani, iar... omul acela nedumerit vînduse toată munca lor dintr-o dată, unui străin.

— Dar asta e cu totul altceva! sări Cristian.

— Nu este chiar altceva, obiectă locotenentul. Nu-i cunoștea pe oamenii aceia, ca și dumneavoastră, nu intenționase să trădeze, ca și dumneavoastră, nu fotocopiase documente secrete, ca și dumneavoastră, nu primise bani pentru trădarea aceea, ca și dumneavoastră... S-ar fi arătat indignat probabil numai la o asemenea idee...

— Și ce făcuse atunci? Ați spus c-a „vîndut"! Pe ce-a vîndut?

— Pe-o masă. Primise o invitație, de la un fost coleg de liceu, pe care nu-l mai văzuse de mult. Fostul coleg era avocat acum. Au intrat împreună la un restaurant, au petrecut foarte bine pînă noaptea tîrziu. N-a scăpat în discuțiile de la masă decît o cifră. Numai că exact cifra aceea îl interesase pe „avocatul" care a doua zi a plecat din țară. Venise special pentru asta. Era de fapt un specialist excelent; dar el nu lucrase doi ani pentru a cunoaște acest procentaj.

— Și cum ați descoperit că este așa?

— N-am descoperit, zise Mircea sec. S-a stabilit doar că secretul tehnologic fusese divulgat. S-a investigat inutil, cei treizeci de oameni care lucraseră erau absolut corecți. L-am prins abia un an mai tîrziu pe „avocat", care-a înregistrat discret o discuție similară. A mărturisit ulterior și cum aflase cifra, culmea e că acel care o divulgase nu știa ce făcuse atunci; nu știa nici că de data aceasta fusese înregistrat. Lucra într-un loc pe unde-i treceau prin mînă zilnic tot felul de asemenea do-

zare. L-am dus împreună cu înregistrarea aceea în fața oamenilor pe care-i trădase, cîndva, pe care era să-i trădeze iar. Au ascultat-o împreună, explică locotenentul plat. Nu vreți să luăm loc?

Îi despărțea o masă maronie, lungă, de ședințe probabil, puștiul brunet i se păru dintr-o dată mai puțin puști, îl auzi spunînd, în timp ce se așezau:

— Presupunem deocamdată ce-a însemnat mesajul transmis de dumneavoastră în care era o cifră. „Data vernisajului". Lidia nu e sculptoriță, n-a avut nici un vernisaj. În ziua aceea trebuia să se-ntîmple însă ceva la un institut de cercetări... Sensul celuilalt mesaj ne scapă, cu Lidia nu se poate vorbi în prezent și... s-ar putea să nici nu-și mai amintească. Cineva a rugat-o, probabil, să-i facă rost, prin fratele ei, de-un aparat cu marca respectivă, care... poate însemna ceva precis. Are un frate în străinătate, numai că nu locuiește în Viena, unde ați transmis dumneavoastră mesajul. L-ați văzut pe acel om, din cîte am înțeles.

— Da. I-am spus tovarășului maior Stoenescu, mormăi Cristian, că l-am întîlnit, prima oară. După aceea i-am dat doar telefon.

— Dacă v-aș aduce vreo 20 de fotografii, l-ați putea recunoaște?

— Cred că da.

— E perfect. Scrieți pînă atunci declarația, interesează cum v-a cunoscut Lidia, eventual prin cine, unde, după cît timp v-a făcut prima propunere, cum, ce număr de telefon ați format în străinătate...

— Îl am notat.

— Unde v-ați întîlnit cu „fratele", ce-ați discutat cu el, cît mai exact posibil... Deocamdată scrieți, vă rog, astea, amănunțit. S-ar putea să aibă o importanță mai mare decît bănuiți, conchise el și adăugă: Revin cu fotografiile imediat.

Ieși din cameră, iar Cristian Iliescu privi lung după el și își aminti brusc de soră-sa. Lucra tot de doi ani, făcînd experiențe migăloase, pentru stabilirea unui coeficient dintr-o formulă care pe el îl depășea net, ceva de genetică, domeniu ce-i era total străin.

— Trebuie să știu dacă acel coeficient e doi sau patru, dar asta e necesar să stabilesc exact! își aminti Cristian

vorbele ei şi se întrebă acum despre care institut vorbise Mircea?

Se văzu dintr-o dată în faţa unei „săli frumoase“ în care soră-sa era în primul rînd, iar el, alături, poate, de Lidia... încercînd să explice cum... Ce să explice? Ce li se putea explica unor oameni care lucraseră doi ani şi...

La naiba, asta era imaginaţia lui, o lua razna, se lăsa iarăşi păcălit de şmecherul ăsta mic, nu putea fi aşa! Nu, era absurd!...

Dar dacă, totuşi... era aşa?!

Ar fi preferat să se-arunce pe fereastră!

*

„Cu Daniel se ia legătura prin Ingrid... Contact personal doar în cazuri deosebite... Daniel ştie asta“.

Herman răsuci, cu un gest lent, volanul. Maşina rula de trei sferturi de ceas pe străduţele mărginaşe ale Bucureştiului, fără ca în oglinda retrovizoare să apară ceva cît de cît suspect; s-ar fi spus că de cînd venise în România nimeni nu se ocupa încă de el.

„Daniel ştie asta“! Dacă ştia, de ce-l chemase la întîlnirea de azi, de ce telefonul acela, care, codificat, îi comunica existenţa unui pericol de gradul doi? Şi dacă era aşa, cum de nu remarcase nimic deosebit de cînd intrase în ţară? Adamescu nu se afla în Bucureşti, atunci de unde putea să apară pericolul de gradul doi?

Ca întotdeauna cînd nu înţelegea ceva, simţea că se teme, mai mult decît de un pericol concret, evident. Prost era că în meseria lui teama se aduna treptat şi ducea, cu timpul, la imposibilitatea de a mai fi suportată. Atunci începea panica. Iar panica te putea face să fugi; să laşi totul baltă şi să fugi, nervii nu mai rezistau, simţeai nevoia să dispari cît mai repede, cu sau fără motiv, din ţara în care erai.

Acum, pentru prima oară avea un sentiment neplăcut, iritant, ce-l urmărea de cînd trecuse frontiera, deşi nimic, absolut nici unul din sutele de indicii mărunte care puteau crea starea de alertă nu apăruse de cînd se afla aici.

Îmbătrînea?...

Nu ratase pînă azi, în cei aproape 20 de ani, nici o misiune. Știa că asta ar echivala cu un semn de întrebare instalat în fișa lui. Două semne de întrebare se lăsau întotdeauna cu verificări complexe, care duceau, de cele mai multe ori, la „scoaterea temporară din circuit". Temporară?...

Vîrsta lui poate însemna deja un semn de întrebare. Majoritatea curierilor erau tineri, îl priveau cu un soi de ironie, întrebîndu-se parcă ce căuta acolo, cînd apărea, mărunțel și șters, printre ei.

De ce-i fixase Daniel întîlnirea?

Consideră autoverificarea terminată și se înscrise pe strada unde urma să aibă loc întîlnirea. Zări imediat mașina lui Daniel apărînd din direcția opusă. Punctual altminteri. Venea oricum bine, îl putea pune să se intereseze discret de Lidia.

Herman își continuă drumul, viră la dreapta pe o arteră largă, încetini pînă remarcă în oglinda retrovizoare mașina bej a lui Daniel apărînd în urma sa. O lăsă să se-apropie, să-l depășească, era semnalul că totul e-n ordine. Daniel viră pe o străduță laterală. Îl urmă.

Abia pe-a treia stradă, absolut pustie, mașina bej opri. Daniel — cum l-o fi chemînd pe „Daniel" în realitate?! — coborî, făcu cîțiva pași și dădu colțul pe altă străduță. Îl ajunse, opri lîngă bordură, vlăjganul blond urcă repede lîngă el.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Herman.

N-ar fi trebuit să înceapă așa, mai ales cu vocea asta uscată, ce putea transmite o stare suplimentară de panică, agenții din interior trebuiau menajați. Ei rămîneau aici tot timpul, iar tipul de lîngă el nu părea tocmai optimist.

— Vești proaste, domnule Herman. Demarați deocamdată.

Herman demară, întrebînd pe un ton pe care-l voia indiferent:

— Cît de proaste?

— Adamescu a făcut o greșeală. Stupidă! preciză blondul iritat. Pe litoral.

Deci nu se înșelase, de Adamescu era vorba. Îl suspectase de diletantism pe caraghiosul ăla infatuat, de la început. Ce greșeală făcuse pe litoral? Se-mbătase?

— A vorbit ceva?

— Asta ar mai lipsi! zvîrli Daniel. Nu! A cheltuit însă o sumă suspect de mare de bani. C-o „fată veselă“ care e reținută de miliție.

Lidia? Adamescu se prostise în halul ăsta?... Vechea poveste, de fapt, incapacitatea de-a se controla în privința cheltuielilor făcute, majoritatea agenților din interior o comiteau. Tensiunea permanentă, spaima că își vor continua o parte a vieții într-un penitenciar îi ducea la nevoia „de a trăi din plin“, imprudențe jalnice, care nu scăpau neobservate. Herman zîmbi însă, căutînd să pară destins:

— E vorba de fata care a fost manechin la o casă de modă?

— Știați? se răsuci Daniel ca ars. O cunoașteți?

— Eu i-am recomandat-o lui Adamescu, preciză moale Herman, lungind momentul de tensiune, pentru a-l putea relaxa apoi pe interlocutorul său. Era un procedeu simplu, care de regulă reușea.

— Deci femeia vă cunoaște?! vru să știe Daniel, privindu-l acum ca pe un inconștient.

— Da, desigur, supralicită Herman. Trebuia să ne întîlnim azi, să-mi spună printre altele, cînd revine „prietenul“ ei de pe litoral. Cînd am ajuns la ea... tocmai o ducea miliția.

Pe fața blondului trecu o umbră de spaimă, s-ar fi spus că inconștiența interlocutorului îl speria cel mai mult. Ei bine, acum se crease momentul să-l liniștească.

— Fiți calm! spuse Herman pe un ton plictisit. Nu fac greșeli elementare. Lidia nu știe nimic important. Crede că mă numesc... altfel, n-are idee cu ce mă ocup. De intrat n-am intrat în locuința ei, așa cum bănuiți. Venisem acolo doar pentru a o supraveghea de cînd pleacă de-acasă, pînă ajungea la locul de întîlnire, după telefonul pe care i l-aș fi dat. În ce-l privește pe Adamescu, vi se pare atît de nemaipomenit că s-a distrat puțin cu ea?

— De ce tocmai cu bețiva aia? izbucni blondul, ce nu părea chiar atît de imperturbabil pe cît i se spusese că ar fi.

— Luați-o ușor! bagateliză Herman. Nu-i nimic grav. Nu-i o femeie capabilă de o misiune ca a noastră.

Vă repet, nu ştie nimic important. Şi mai bine să se-ncurce cu ea, decît cu cine ştie cine altcineva. Adamescu e un nepriceput.

— Şi vreţi să-l supravegheaţi cu o nepricepută?

— Fără ca ea să aibă habar de asta. Aş fi descusut-o discret, n-o interesează decît banii, nu ştie nici că sînt cetăţean străin.

— Aţi folosit-o totuşi pentru legătură, insistă Daniel nemulţumit, poate să trăncănească ceva în sensul ăsta.

— Fleacuri, rîse Herman. Mici mesaje informative, transmise fără ca nimeni să cunoască sensul lor real. Ce vi se pare grav?

— Poate că n-ar fi fost grav, mormăi Daniel, dacă nu şi-ar fi vîrît nasul în afacerea asta o femeie! Alta! Domnule Herman, de regulă într-un joc ca acesta o femeie e un risc. Două, o calamitate. Mai ales dacă una din ele e ofiţer. Pricepeţi acum?

— Ofiţer?

— Exact. A vorbit cu Lidia, a aflat cît a cheltuit Adamescu al nostru cu ea, a obţinut deja aprobarea să dezgroape dosarul! Acum se ocupă ea de Adamescu şi de Lidia, iar ei vă cunosc pe dumneavoastră, iar...

„Iar dumneavoastră pe mine!“ era subtextul.

— Îhî! rîse Herman, căutînd să rămînă indiferent. Informaţia e sigură?

— Absolut sigură.

— Mda! Şi, fiind vorba de o femeie, pe care înţeleg că o cunoaşteţi ... strecură Herman făcînd o pauză semnificativă. Daniel nu răspunse. Deci, fiind vorba de o femeie pe care o cunoaşteţi, nu puteţi întreprinde nimic?

Daniel se strîmbă impacientat:

— Bag seama, zise el tărăgănînd cuvintele de data aceasta, că nu ştiţi ce-nseamnă să-i intre în cap unei femei că trebuie să fie exigentă... Devine mai a dracului decît trei bărbaţi la un loc.

Herman surîse insinuant, îşi cenzură surîsul totuşi, căci ce avea să spună trebuia să fie doar o flatare, nimic ironic, relaţiile nu trebuiau „zgîriate“ nicicum.

— Sînteţi totuşi simpatizat de sexul slab, din cîte mi s-a spus. Dacă aţi încerca, de pildă...

— Am încercat! tăie Daniel agasat. Tot ce era posibil! Dar întîmplător o cunosc bine. E încăpăţînată. A simţit ceva suspect, va merge pînă la capăt. Dacă insist, nu-i voi accentua decît dorinţa de-a scormoni, chiar numai din curiozitate şi la scormonit se pricepe binişor! încheie el apăsat.

— În cît timp? se interesă Herman.

— Asta nu ştiu. Cel mai prudent e să părăsiţi România cu primul avion. Găsiţi o motivare plauzibilă şi...

Parcurgeau o stradă ceva mai animată. Observă cum Daniel îşi acoperea faţa discret cu palma, ochelarii mari i se păreu insuficienţi. Devenise excesiv de prudent în ultimul timp acest Daniel? Nervii începeau să-l lase? Era de preferat în orice caz unuia ca Adamescu. De ce-l speriase atît de mult investigaţiile începute de femeia aceea?

— Nu... Asta nu se poate, spuse liniştit Herman.

— Trebuie! şopti la fel de apăsat Daniel.

Uite că începea să dea dispoziţii, panica îl activează, se vede, binişor.

Herman reintră pe alte străduţe liniştite, simţi cum, fără să vrea, ceva din starea de alertă a tînărului i se transmisese, vru să întrebe cine era femeia... Asta nu trebuia să întrebe însă, Daniel era instruit, să nu-şi divulge „sursele de informare", aşa erau regulile, el era doar un curier cu o misiune limitată. Daniel ştia şi îl putea refuza. Nu era bine să se lase refuzat!

Ce ar fi putut stabili femeia, chiar dacă ar fi întors-o pe toate feţele pe Lidia? Avea dreptate Daniel? Era cazul s-o şteargă din ţară cît mai avea timp?

— Oricum, la tratativele care încep mîine, vă asigur, şopti Daniel, că nu veţi mai putea face nimic. Adamescu nu va mişca un deget, fără ca ea să ştie.

— N-are importanţă! surîse Herman cu deplină convingere.

Important era deocamdată să-l liniştească pe vlăjganul ăsta speriat. Trebuia să-şi joace cartea pînă la sfîrşit, semnul acela să nu fie pus în fişa lui şi dacă tot era aşa, avea nevoie de un Daniel calm, care să nu facă gafe, din frică, şi care să-l ţină la curent cu mişcările ce-l priveau.

— Chiar? rîse batjocoritor Daniel.

— Să verifice tratativele simpatica dumneavoastră cunoştinţă, cît vrea! spuse Herman pe un ton absolut liniştitor. Acolo totul este cristal. Ce vă rog este să tergiversaţi „scormonelile“ acelei tinere simpatice, 24 de ore! Atît am nevoie.

Daniel îl privea neconvins.

— ... N-ar fi mai sigur ... începu el iar.

— Nu! punctă ferm Herman.

În definitiv, el conducea totuşi operaţia, nu Daniel, iar printre multiplele posibilităţi care existau în jocul acesta era şi una potrivit căreia teribila femeie ofiţer să fie o pură scorneală.

Dacă, de pildă, Adamescu nu reuşise să obţină informaţiile promise şi lansa prin vlăjganul blond o falsă alertă, din care să rezulte că el, Herman, era vinovat de eşecul misiunii, pentru că „se speriase“ şi „fugise“?!

Îl privi repede pe Daniel, care stătea drept, nemişcat. Părea că-şi recăpătase calmul... Ori făcea pe jignitul? Se întreba ce-i va spune lui Adamescu?

Sigur, teoretic, Daniel nici n-ar fi trebuit să se întîlnească cu Adamescu. La centru se ştia că Adamescu nu are habar de existenţa acestui Daniel care îl supraveghea discret. Asta era însă teoria. În practică, nu o dată, agenţi ca Daniel îşi dădeau mîna cu cei de tipul Adamescu. Ei rămîneau amîndoi aici! Şi îi urau instinctiv pe cei care „trăgeau sforile“ din afară, venind doar în scurte „vizite“, şi pentru asta era aproape firesc să facă de multe ori un joc propriu. Ar fi fost suficient ca Daniel să-l prindă pe Adamescu lucrînd şi pentru alt serviciu şi în cazul acesta, în loc să semnaleze centrului, Daniel să înceapă să împartă cîştigul — dublu, ori triplu — cu Adamescu, recurgînd iniţial la un mic şantaj.

— Atunci nu mai avem ce discuta! spuse pe deplin calm Daniel. Reţineţi că v-am prevenit! Din clipa asta ies din joc, ce faceţi mai departe, vă priveşte.

Părea realmente vexat. Nu trebuia lăsat în nici un caz să plece aşa, era o sursă informativă mult prea valoroasă pentru a se dispensa de el.

— Ascultaţi-mă cu atenţie! începu Herman pe un ton potolit. În amicul Adamescu s-au investit bani.

Subtextul era: „ca şi în tine, Daniel, fapt ce nu prea se uită, şi nu ne putem juca de-a întreruperea legăturii,

cînd nu ne mai convine ceva". Înțelesese exact Daniel? S-ar fi zis că da. Tăcea.

— Trebuie să primesc de la Adamescu ceva, continuă rar Herman, pentru care s-au investit în el toți acei bani.

— Și dacă va fi arestat? aruncă sec blondul. Mîna i se crispase pe bordul mașinii, perspectiva de-a se ajunge și la el îl îngrozea evident.

— Sper că încăpățînata nu va merge chiar atît de repede, rîse Herman încurajator.

Daniel întoarse capul, îl privea consternat. Cu o notă de regret preventiv în spuse:

— Vă place să riscați, domnule Herman!

— A, nu! Niciodată, îl asigură Herman bine dispus. Dar de data asta merită și dacă m-ați ajuta... plasă el cu indiferență urmărind reacția celuilalt. Mă gîndesc, medită Herman, că ați putea să discutați cu Adamescu.

— Eu?! tresări Daniel.

S-ar fi spus că ideea de-a fi cunoscut de Adamescu, deci de încă un om, îl consterna. Nu luase oare într-adevăr legătura cu Adamescu? Juca?

— Nimeni n-ar suspecta o întîlnire a dumneavoastră cu el, motivă Herman, sînteți doar cetățeni români. Astfel, ați lua acel ceva pe care are să mi-l dea, tatonă Herman, gîndindu-se că merita să vadă dacă pe Daniel îl tenta să pună temporar mîna pe mesaj... După aceea ne-am întîlni, două secunde, la aeroport.

— Ei, nu! rîse deodată ca de-o glumă Daniel, și precizǎ, cu fermitate: Nu fac așa ceva!

Subtextul era acum: „Nu fac o asemenea prostie". Herman răsuci volanul și intrară pe străduța liniștită de unde-l luase pe Daniel.

— De ce?

— Pentru că... plecați, iar eu rămîn, sublinie lunganul trasînd parcă o linie de demarcație netă între ei doi. Adăugă apoi, pe un ton limpede, era un fel de punere la punct și totodată o încheiere a discuției: În afară de șeful dumneavoastră, *nimeni* nu trebuie să mai știe de

colaborarea noastră. Absolut nimeni, domnule Herman. Aşa ne-am înţeles.

— Constat că micuţa încăpăţînată vă timorează pur şi simplu, rîse Herman şi opri maşina. Îi plăcea ca în timpul ultimelor indicaţii pe care le dădea să urmărească întotdeauna faţa interlocutorului ce urma să le îndeplinească. Mă rog, voi rezolva eu atunci cu Adamescu. Dar ţineţi cît mai strîns legătura cu... amica dumneavoastră. „Ajutaţi-o" eventual în investigaţiile pe care le face. În aşa fel încît să i le torpilaţi. Pînă mîine seară! Dacă rezolv mai repede, vă anunţ. Dacă aflaţi însă că, în ciuda ipotezelor mele, tîmpitul de Adamescu a fost arestat, daţi-mi un telefon la hotel. Spuneţi doar că „mătuşa este bolnavă". Voi dispare din România imediat. Se poate?

— Asta da, zise Daniel. Îşi scosese ochelarii fumurii şi îl privea pe Herman atent. Sper să fie bine.

— Va fi bine, îl asigură Herman. Era momentul „să-l remonteze" definitiv, o promisiune nu strica niciodată. Nu cunosc... baza colaborării cu noi, găsi Herman cuvintele care i se părură potrivite, fiţi sigur însă, că voi comunica şefului meu... că ne-aţi ajutat foarte mult.

Faţa lui Daniel se destinse, o clipă doar, lunganul strecură apoi acrişor, cu mîna pe maneta portierei:

— Vă mulţumesc... Mai ales dacă nu veţi uita.

Herman se simţi cercetat atent, privirea avea ceva uşor dispreţuitor. Între ei se lăsase iarăşi bariera care-i despărţise întotdeauna, ca un perete de sticlă, pe cei ce rămîneau într-o ţară de ceilalţi. Daniel îşi fixă ochelarii pe nas şi se strecură afară din maşină. Îl urmări cum se îndrepta cu pas liniştit spre colţul străzii şi se întrebă dacă... prins fiind l-ar fi dat pe acest Daniel din primul interogatoriu? Dar Daniel pe el?...

Nu-şi făcea iluzii, cînd corabia începea să se scufunde...

Dacă ar fi plecat, totuşi, din ţară, acum, imediat?

Dar dacă tocmai asta urmărea Daniel? Dacă umflase toată povestea cu scopul vădit de a-l speria? Îl socotea şi acest vlăjgan un tip uşor de păcălit, numai bun de trecut la arhivă?...

VI — SURPRIZE, MICI SURPRIZE...

Magda aruncă o privire în lungul străzii cu vilişoare cochete şi maşini multicolore ce dormitau toropite parcă de arşiţa zilei. Pe această stradă locuia marele specialist Adamescu...

„Ai să-ţi pierzi timpul, Magda!“

Cuvintele o urmăreau. Vlad le repetase, iar el nu prea avea obicei să repete. Ce l-o fi apucat să se-ngrijească de timpul ei? Căuta s-o menajeze? Era felul lui de tandreţe?!... N-o făcea prima oară, numai că genul acesta de tandreţe pe ea o enerva! Nu putea înţelege Vlad asta?...

Cum de arăta atît de sărăcuţ dosarul pe care i-l luase? Nu găsise în el nimic concludent, sesizările erau, într-adevăr, în majoritate anonime şi fără a indica prea multe fapte concrete. Rapoartele nu erau nici ele grozave, nimic interesant! Să fi avut Vlad dreptate?

Numărul 27 era o vilă frumoasă. Ziduri alb-gălbui, zugrăvite de curînd, ferestre înguste, înalte, cu înflorituri delicate de un negru intens, din fier forjat. Contrastul crea un sentiment de linişte, de prospeţime şi curăţenie. Grădiniţa din faţă foarte îngrijită, trandafirii imenşi, galbeni şi roşii urcînd din pămîntul săpat de curînd contribuiau la impresia de locuinţă model, bună parcă de fotografiat pentru o ilustrată.

Barbu Adamescu preferea însă un bar din Constanţa acestei căsuţe model. De ce? Soţia lui? O chema Paula Adamescu, altceva nu rezulta din dosar. Cum arată această Paulă şi ce fel de femeie este?

Dacă era acasă la ora asta, se făcuse ora patru deja, avea s-o cunoască. Era posibil să-i trîntească uşa în nas; de sperat însă că vor putea înnădi o discuţie în lipsa drăgălaşului soţ, nu spera. Aşa că Magda sună la uşa cu arabescuri de metal negru, care se deschise aproape imediat.

Arăta cam patruzeci şi cinci de ani această posibilă Paula Adamescu, păstrînd încă urmele unei frumuseţi evidente, în ciuda obrazului obosit.

— Bună ziua, zise Magda. Cu tovarăşul Barbu Adamescu aş vrea să vorbesc, adăugă ea pe un ton aproape

zglobiu, ales într-o inspirație de moment, deoarece gazda nu părea să fie tipul de femeie care să-i trîntească ușa spunînd sec „Lipsește!“, semăna leit cu tipul universal al nevestelor cumsecade.

— Da. Intră, te rog.

Asta ce mai era, nu cumva revenise Adamescu?!

— E... acasă? se interesă Magda.

— Da. A venit adineauri, anunță liniștită femeia, și îi făcu loc să intre.

Colegii din Constanța meritau linșați, cum dracu se înșelaseră și ce avea ea de făcut acum?!

Intră. Femeia strigă pe un ton neutru:

— Barbu! și i se adresă apoi cu același ton ciudat: Vine imediat, developează niște fotografii.

Developa?! Se ținea Barbu Adamescu de... ce fel de fotografii erau astea, dar cum o putea șterge urgent?!

— Sper că nu am făcut o confuzie, începu Magda, pregătindu-și retragerea. Sînteți soția tovarășului Barbu Adamescu de la...

— A!... Pe soțul meu îl cauți? făcu Paula Adamescu. Tonul era doar puțin mirat, vag amuzat, nimic altceva însă. Iartă-mă, credeam că pe băiatul meu. Barbu îi cheamă pe amîndoi.

Oh!... Magda își stăpîni un oftat de ușurare. Întoarse o privire zîmbitoare, nedumerită, spre holul larg, foarte elegant, ornat cu cîteva vaze uriașe, cum nu mai văzuse decît la muzee. Se auzeau deja pașii ce coborau scara interioară.

Se zăriră întîi o pereche de blugi, o cămașă roșie cadrilată, apăru în sfîrșit capul unui ochelarist bronzat, cu păr castaniu. Se îndreptă spre ele cu pas ușor, ștergîndu-se din mers pe mîini cu o cîrpă înflorată.

— Da, mami.

— Cred că te-am deranjat degeaba, se scuză Paula Adamescu, pe taică-tău îl caută cineva.

Și o privea mereu, cu aceeași expresie de calm pe care parcă și-i impunea. Obrazul cam fanat rămînea imobil, tonul întrebării care urmă și care-i era adresată nu înregistră nici o nuanță de ironie:

— Era vorba de-o problemă de serviciu sau personală?

— De serviciu, spuse Magda la fel de simplu, improvizînd cu seninătate, sub privirea atentă a junelui Barbu

Adamescu: Am avut de rezolvat ceva în București și m-am gîndit să profit de ocazie. Doream să-l consult pe soțul dumneavoastră într-o problemă cu care ne batem capul de-un trimestru.

Femeia nu era în mod evident în temă cu escapadele soțului. Acceptă improvizația fără urmă de îndoială.

— Te înțeleg, dar...

— N-am să-l deranjez decît cîteva minute! asigură Magda pe un ton rugător. La centrală mi s-a spus că lipsește, chestiunea e puțin presantă și...

Se opri instinctiv. Modul cum o privea Barbu i se păru neliniștitor. Încremenise cu cîrpa înflorată în mînă și o cerceta nemișcat. Greșise undeva în ce spusese?

— N-ar fi nici un deranj, o liniști Paula Adamescu, atît doar că soțul meu lipsește din București.

— Nu este în București?! făcu Magda nefericită.

— Inspectează ceva la Cluj sau Satu-Mare, nu știu precis, zise Paula Adamescu și pentru prima oară surîsul ei, pînă atunci vag, indefinit, căpătă o nuanță de nemulțumire. De vreo zece zile.

— Înseamnă, constată Magda și mai nefericită... că nu e nimic de făcut. Cînd se întoarce, nu știți?

— Nu.

— Știu eu.

Barbu Adamescu junior făcuse precizarea. Înaintă încă trei pași, era acum lîngă ele, și o studia fără jenă, cu un fel de gravitate. În spatele lentilelor, ochii mari, căprui sclipeau de inteligență, o inteligență iscoditoare, malițioasă. Magda abordă o expresie de speranță.

— Tata trebuie să sosească, preciză Barbu. Dacă e ceva atît de important și „presant“, cum spuneți, îl puteți aștepta! punctă el privind-o atent.

— Sînteți sigur că vine în seara asta? întrebă Magda bucuroasă.

— În cel mult un ceas vine, am vorbit cu el la telefon azi.

Paula Adamescu îl privea ușor nedumerită, vestea părea nouă și pentru ea. Nu spuse însă nimic.

— Cît e ceasul acum? întrebă Magda. Cercetîndu-și cesulețul, constată cu regret: Nu cred că am să-l pot aștepta. Plec cu trenul, am biletul luat. Dacă era acasă...

O licărire trecu prin ochii cafenii ai tînărului, care o anunță repede, cu amabilitate:

— E păcat să plecați, tata poate să apară dintr-un moment în altul. Iar la gară am să vă conduc eu, cu mașina, ca să nu întîrziați.

— Treceți atunci în birou, zise Paula Adamescu. O cafea beți, da?

Magda nu apucă să răspundă, Barbu sări cu aceeași suspectă amabilitate:

— Sigur, mami! N-avea grijă, am să întrețin eu o discuție plăcută pînă atunci. Poftiți!

Făcu doi pași înapoi, deschise o ușă și îi făcu loc să intre într-o cameră cu aspect de birou.

Paula dispăruse să facă nenorocita de cafea, iar Barbu o studia cu aceeași expresie ironică. Magda intră în camera care era într-adevăr un birou, deloc auster, împodobit cu perdele grele, tablouri impresionante și mici statuete diferit colorate, risipite pretutindeni.

— Nu păreți totuși prea încîntată de sosirea tatălui meu! remarcă puștiul. Cam ce problemă era? Lucrez în același institut cu el.

— Chiar? se miră Magda sincer.

— Nu par, știu, rîse destins Barbu. Oamenii par însă rar ceea ce sînt în realitate, nu-i așa?

Era clar, știa sau simțise ceva în legătură cu vizita ei. Își aminti, pe de altă parte, că în dosar se pomenea de fiul marelui specialist, era însă o simplă mențiune căreia nu-i dăduse atenție. Cum trebuia procedat în continuare? Magda se oprise deocamdată cu ochii la un Luchian, ce trona masiv pe peretele din stînga. Auzi întrebarea repetată aproape cu sfidare:

— Ce „problemă" era, deci?

— Ești foarte amabil, surîse Magda. Numai că...

— Poate vă dau eu un sfat! rîse tînărul și ochii îi sclipiră iarăși, era convins că „o prinsese". Nu cumva o cunoștea de undeva?

— Nu prea cred c-ar ajuta, zise Magda. E o chestiune de decizie pe care trebuie s-o luăm.

— A, da? făcu amuzat Barbu. În ce oraș se află institutul de cercetări unde lucrați?

— Iași. De ce?

— Aha! curios. E foarte curios faptul că n-aveţi accent moldovenesc deloc! Aţi făcut probabil facultatea aici, nu?

— Întocmai.

— Ciudat că nu vă cunosc! Cînd aţi treminat facultatea?

— Am impresia că-mi iei un interogatoriu, zîmbi Magda parcă amuzată de ceva.

— Ce cuvînt! speculă prompt Barbu. Detest expresiile poliţieneşti! Şi mă interesam doar aşa, menţionă el, pentru că şi eu am terminat facultatea în capitală.

— Eu am terminat-o acum doi ani, explică Magda cu ochii la alt tablou. Adăugă parcă în treacăt, fără nuanţe: Numai că... nu am rămas într-un institut din Bucureşti.

Nu-l privea, simţi că nimerise însă „la ţintă". Tînărul renunţă la tonul zeflemitor şi întrebă aproape brutal:

— Ce vreţi să spuneţi?!

— Nimic; o simplă remarcă... Frumoase tablouri. Toate sînt originale?

— Închipuiţi-vă! făcu agresiv Barbu. E grav?

— Chiar foarte... frumoase, constată Magda. Îşi terminase inspecţia, era cazul să treacă la atacul decisiv şi s-o şteargă urgent. La Cluj sau Satu-Mare e deci tovarăşul Adamescu?

— ...Da! Mica ezitare spunea însă ceva, reveni, pe acelaşi ton, iritat: Problema în care vreţi să-l consultaţi pe tata se referă la ultimul material publicat de profesorul Anghel?

Exista un asemenea profesor. Magda era la curent cu lucrările publicate, reuşea încă să-şi procure şi să citească mai toate publicaţiile interne de specialitate, numai că lucrările lui Anghel n-aveau absolut nici o legătură cu domeniul cercetărilor care se efectuau în secţia condusă de Adamescu.

— Anghel? Nu, bineînţeles.

— Cunoaşteţi ultimul articol al profesorului Anghel?

— Închipuie-ţi că se mai citeşte literatură de specialitate şi în provincie! zise Magda cu răceală. Stătea acum rezemată de braţul unui fotoliu masiv şi cerceta un un volum de pe birou, un volum frumos legat, ca majoritatea cărţilor din biblioteca aflată în spatele biroului.

— Sînteți atunci la curènt și cu ultima lucrare tipărită anul acesta de profesorul Mateiaș? atacă Barbu iar.
— Mateìaș?
— Cum se poate? Nu-l știți? se miră el.
— Nu. Nu există un asemenea profesor. Așa cum lucrările lui Anghel, știi foarte bine, n-au legătură cu preocupările noastre, sînt cu totul din alt domeniu.
Barbu o privea mișcîndu-și ușor buzele, aruncă încă bănuitor:
— Corect! ... Lucrezi deci în cercetarea științifică într-adevăr?
— Aveai vreo îndoială?
— ... Se vede că e vorba de-o simplă confuzie.
— Se-ntîmplă! acceptă Magda. Ce confuzie?
— Știi, motivă tînărul Adamescu începînd el acum să se plimbe prin cameră, săptămîna trecută m-am întîlnit cu un coleg de liceu. Am intrat la un bar, discutam ceva. La un moment dat, continuă Barbu cu un aer vag mucalit, colegul mi-a arătat o fată. O fată drăguță, chiar frumoasă, brunetă, cu ochi albaștri ... „Ia spune, mă-ntreabă colegul, cu ce crezi că se ocupă duduia?“ ... Am presupus că era studentă. „Ei bine, zice colegul, e polițistă!“
Asta era deci!
— „Polițistă“?! făcu Magda amuzată.
Cîndva, Vlad fusese la un pas de-a plăti cu viața o coincidență de-asta, absolut stupidă; erau „riscurile meseriei“.
— Îhî! Amicul meu avusese o încurcătură ... neplăcută, n-a vrut să-mi explice cum și ce fel, dar știa, precis, că „fata cu ochii ca un cer senin“ și aer de studentă cuminte ... e polițistă!
— Nu cumva bănuiești c-aș fi eu? întrebă Magda cu candoare.
Barbu o privea realmente derutat.
— Mă-ntrebam doar dacă ... Și dumneata ești frumoasă! strecură el deodată.
— Iar rochia asta îmi stă superb, nu? rîse Magda.
— Nu-ți stă rău, acceptă Barbu privind-o din cap pînă în picioare, apoi ochii lui se întoarseră din nou la ochii Magdei, întrebînd-o cu o voce scăzută: Ești polițistă?
— Ai și dumneatea ceva încurcături?
— Sper că n-ai venit pentru Hidișan?

— Hidişan?

— Un cunoscut, explică repede Barbu. L-a arestat miliţia economică acum trei săptămîni. M-au căutat de cîteva ori colegi de-ai dumitale, să mă-ntrebe mii de chestii în legătură cu el... Şi dacă nu pentru Hidişan, atunci pentru cine-ai venit?

— Constat, rîse Magda apropiindu-se de tînărul ei interlocutor, că ai cam mulţi prieteni cu încurcături, în plus ai ajunş la concluzia fermă că aş fi „poliţistă".

— Am o memorie vizuală bună. M-aş mira să mă-nşel. Dacă eşti, recunoaşte cinstit, înainte de-a intra mama, ea nu trebuie să afle nimic, indiferent ce-ar fi, spuse Barbu abia auzit.

Asta să fi fost motivul? Numai? „Indiferent ce-ar fi"? Ce ascundeau cuvintele astea? Barbu o privea parcă altfel, apoi, cu o nuanţă de disperare şi regret, întrebă:

— Eşti în stare să joci cu cărţile pe faţă? O dată-n viaţă măcar?

— De ce să nu afle mama?

— E pensionată de anul trecut. A avut un preinfarct şi acum o lună... Eşti poliţistă, nu-i aşa?

Şi iarăşi privirea limpede, care invita la părăsirea oricăror convenienţe, părea să spună că sînt, indiferent de tot şi toate, doi oameni tineri, care pot discuta absolut deschis, privindu-se în ochi.

— Tatăl dumitale urmează să vină într-adevăr în după-amiaza asta?

— ... Cu trenul de cinci.

— Există un tren dinspre Cluj la ora cinci?

— ... Din Constanţa mi-a telefonat. Tata te interesează?

— Eşti perspicace.

— Orice ar fi, promiţi să nu-i spui mamii nimic?

— ... Promit, acceptă jocul Magda.

Dacă o păcăleau ochii ăştia, dacă maică-sa n-avea nici pe dracu...

— Mie poţi să-mi spui? întrebă cu aceeaşi expresie neliniştită Barbu.

— Bănuieşti ce?

— Nu. Cinstit, nu.

De data asta, avu senzaţia clară că puştiul care dorea o

discuție sinceră o mințea. Ceva tresărise în privirea cuminte și catifelată.

— Un accident? se îngrozi Barbu.

— Nicidecum. E sănătos.

— Atunci nu înțeleg, izbucni tînărul Adamescu, pentru că acum de amintit mi-am amintit în mod cert, ești fata de la bar.

— Bine, făcu Magda sec. Da, e o chestiune pe linia miliției de moravuri, unde lucrez. Tatăl dumitale a avut pe litoral... o aventură.

— Asta-i o glumă de-a voastră?

Se aștepta la ceva mult mai grav? Ori nu credea nici atît?

— Din păcate, nu glumesc. A cheltuit chiar o sumă frumușică cu o femeie care e reținută acum, o cercetează comisia pentru controlul cîștigurilor ilicite.

Adamescu avea să afle oricum, era o soluție pentru a ieși cît de cît din povestea în care se vîrîse prostește. Vlad avusese dreptate, pe deasupra mai avusese și neșansa de-a da peste acest Barbu, care...

— Tata e amestecat în așa ceva? Înțeleg că a fost indicat de femeia aceea ca... o sursă a veniturilor ei?

— E o surpriză chiar atît de mare pentru dumneata?

Ochii lui Barbu erau răspunsul cel mai clar.

— Te previn, zise el zîmbind, că faci o greșeală. Tata e un om care nu s-ar preta la asemenea combinații. E de-o corectitudine cunoscută.

— Știu, intransigent chiar, își aminti Magda ceva din dosarul pe care-l citise. Acum o lună a cerut să fie dată afară o femeie care avea doi copii bolnavi, pentru că lipsise de la serviciu „nemotivat“!

Barbu păru că îngheață, recunoscu însă cu o notă de enervare:

— Este uneori exagerat! Dar ăsta-i el, așa e cu toți. E maniac de corect, n-ar face niciodată...

— Iartă-mă, tăie Magda, dar... Apropo de intransigență. Ești chiar sigur că rămînerea dumitale la acest institut, din primul an, este doar rodul pregătirii excepționale pe care o ai?

— Da! sări tînărul Adamescu. Ochii îi scăpărau acum. O notă de orgoliu trecu prin privirea ce nu mai părea „de catifea“, buza inferioară împinsă înainte și roșeața care

cuprinsese obrajii „puștiului“ vorbeau de-un temperament totuși aprins și de ambiție. Am făcut o lucrare de stat cu o valoare deosebită! sublinie Barbu. Pe care o verific în prezent aici! În institutul centralei. Singurul loc din țară unde se poate face experimentarea.

— Foarte bine, spuse Magda. Dacă ești sigur, foarte bine, cred.

— Ba nu crezi nimic! țipă Adamescu junior. Îți place să crezi mai repede ce-a spus... aia, decît ce spun eu!

— Ce-a spus ea am verificat, în mare parte. E așa, zise Magda simplu. Și am să continuu să verific...

— De ce? Tata nu poate fi vinovat, dar să admitem că a făcut o greșeală. Bun! Dacă a făcut-o, a făcut-o. Acum e tîrziu! De ce plăcerea asta să răscolești?

Nu era deci... chiar atît de convins de corectitudinea desăvîrșită a lui taică-su, admitea în orice caz posibilitatea... Ciudat, numai puțin în urmă păruse indignat. Ce era oare în capul lui?

— Niciodată nu-i tîrziu pentru nimic, zise Magda, de fapt, repetă una din frazele preferate ale lui Vlad. Aș vrea ca bănuielile mele să fie infirmate. Altfel ar fi trist. Mai ales pentru dumneata.

— Pentru mine? De ce?

Magda depuse cu grijă volumul pe birou.

— Anchetam acum trei zile pe cineva... La un moment dat a zis ceva, în sensul că „nimic mai jalnic decît să constați... că începuseși să crezi singur în ce-ai fi vrut să creadă alții despre tine“...

S-ar fi spus că Barbu nu auzise, întrebă însă pe un ton iarăși scăzut, de data asta parcă rătăcit:

— Și?... Ce legătură are asta...?

— Nici una, sper! încheie Magda. Scuză-mă, te rog, în fața mamei dumitale, dar trebuie să plec. La revedere.

Pe străduța cu vilișoare cochete și mașini multicolore, cuvintele lui Vlad îi reveniră în minte iarăși, enervant, și se întrebă ce reușise în fond să afle și cît stricase poate întreprinzînd vizita? Bilanțul nu părea deloc încurajator.

Aruncă încă o privire spre clădirea de unde abia ieșise, și avu deodată senzația ciudată că vila cu ziduri gălbui, bine fixate în contraforturi înalte, vila cu ferestre înguste, alăturate, apărate de fier forjat cu arabescuri... semăna c-o mică fortăreață...

O fortăreață mascată ingenios, o fortăreață confortabilă, cu grădiniță de trandafiri în față, dar care rămînea totuși o fortăreață, unde, bizar lucru, Barbu C. Adamescu nu părea totuși să se simtă prea bine.

*

— Aici sper să nu mă găsească, zise satisfăcut inginerul. Intraseră amîndoi într-un birou de proiectare unde mesele și planșetele fuseseră adunate în centrul camerei și acoperite cu prelate uriașe. Încăperea fusese zugrăvită chiar în dimineața aceea... La mine în birou e tot așa, se scuză gazda, dar sînt în plus două telefoane. Știți, probabil, ce-nseamnă?

A, da, Vlad știa. Îl cercetă atent pe omul voinic, masiv ar fi fost mai corect spus, ce semăna surprinzător de bine cu Dumitrescu. Aceleași mișcări lente. Păreau să facă amîndoi parte din categoria oamenilor care nu se grăbesc niciodată, același ton plat, bosumflat mereu de ceva. Ridică o husă de pe două scaune și îl invită să se-așeze. Acesta era deci inginerul Petre, care conducea secția unde lucrase cîteva luni Vasiliade și care îl vizitase la spital cu trei zile înainte de a muri.

— Fumați?

— Nu, mulțumesc, zise Vlad.

Bărbatul avea tîmplele încărunțite, bărbia grea, mîinile mari, cam butucănoase. Scoase de sub o altă prelată o scrumieră de metal pe care o instală lîngă el.

— Vă interesează deci Octav Vasiliade, intră el morocănos în subiect. Da. Mă-ntreb ce-aș putea să vă spun? De cunoscut nu l-am cunoscut pînă nu a venit la uzina noastră. Aici... a lucrat doar două luni și trei săptămîni.

Era limpede, speranțe mari nu se conturau nici în discuția asta. Gregorian și Pricop îl cunoscuseră pe Octav de mai bine de zece ani. Și nu aflase de la ei prea mult. Totuși inginerul spusese două luni și trei săptămîni; și începuse prin a delimita precis cadrul relațiilor cu Vasiliade. Dumitrescu era de părere că un om care știe puțin, dar se exprimă exact poate să-ți spună mai mult decît altul care „știe tot".

— Cum a venit la uzină, Vasiliade?

— Mi-a vorbit de el cineva.

— O recomandare, surîse Vlad circumspect. Își aminti, în același timp, că nici Gregorian, nici Pricop nu păruseră mirați că se interesează de-un om care murise totuși de cancer, nu împușcat, otrăvit, nu... Oare de ce?

— Da, o recomandare. În general le detest, numai că întîmplător aveam atunci un post liber, iar de Vasiliade auzisem că ar fi un specialist bun.

— Era într-adevăr?

— Nu era, de fapt, omul de care am fi avut noi nevoie, medită inginerul. Nu lucrase pînă atunci decît în cercetare. Uzina, vă dați seama, e altceva. Doi ingineri de aici mi-au spus că e un ratat. Dar pe meserie... Vasiliade era stăpîn, să știți. Mi-am dat seama de la prima discuție că era la curent cu tot ce era nou în domeniu; citea toate publicațiile de specialitate; pe deasupra, invenția pe care și-o brevetase în urmă cu doi ani o cunoșteam; e ceva remarcabil. Ce-i drept era coautor la ea.

Măcar parțial nepoata lui Scarlat nu se înșelase în aprecieri! Fusese intuiție feminină? Ori nici nu-l cunoștea pe Octav și inventase povestea cu lucrările furate de Gregorian pentru a-și face ieșirea, din apartament, cu bijuteriile?! Nela însă îl cunoștea. Nela se îndrăgostise de omul acela care lăsa o impresie de ratat. De ce?

— Ați vorbit ceva cu Vasiliade despre locul unde lucrase pînă să vină aici?

— Da. Numai că... ezită inginerul, a ocolit un răspuns clar. Mi-a făcut impresia că-l deranja și n-am insistat. La prima discuție purtată cu el am fost hărțuit toată ziua, era sfîrșit de trimestru...

Azi voia să spună că nu era hărțuit. Vlad își aminti că îl căutase pe inginer prin jumătate din uzină, peste tot auzise invariabilul răspuns: „Acum a fost aici". În drum spre camera în care se refugiaseră, Petre fusese acostat de cel puțin zece ingineri și maiștri, fiecare părea să aibă ceva cu el. Și totuși, dintre oamenii cu care vorbise pînă acum, Petre era primul care nu-i punea în vedere că „nu prea are timp".

— Mi-am zis că am să vorbesc cu Vasiliade mai pe-ndelete, cînd se va familiariza cu uzina și... dacă va rămîne. La noi vin destui, dar unii pleacă repede. E mai greu decît prin alte părți.

— Și n-ați mai apucat să discutați.

— Uite că nu! făcu iritat Petre, am tot amînat. Întotdeauna ne dăm seama prea tîrziu... că nu ne-am găsit timp pentru esență! Ne risipim mereu într-o mie de fleacuri.

Dumitrescu făcuse nu cu mult în urmă o remarcă absolut asemănătoare. Cei doi oameni cu tîmple cărunte păreau obsedați de „pierderea esențialului", de o risipire a timpului. Ciudat, Magda era de asemenea înfuriată pe timp!

— De-asta l-ați vizitat la spital?

— Şi de-asta. Numai că atunci... era cu cîteva zile înainte de-a muri. Doctorul mă anunțase. El mi-l și recomandase pe Vasiliade pentru postul de-aici, așa că...

— Doctorul vi-l recomandase?

— Da. Ar merita să vorbiți cu el. Sau... mă tem că n-o să vă spună prea mult, făcu o grimasă inginerul.

— De ce credeți asta? întrebă Vlad.

— Eh, e o poveste lungă cu acest doctor. Gregorian îl cheamă. Nu prea vă simpatizează, mă tem că va fi greu de abordat.

— Îl cunoașteți bine pe doctorul Gregorian?

— Am fost colegi de liceu, taică-su a îngrijit-o pe mama. Era tot medic și încă un medic foarte bun.

— Am vorbit cu Gregorian, limpezi Vlad discuția. Şi am avut impresia că... n-a prea vrut să-mi spună nimic.

Inginerul rîse, îi întinse distrat pachetul de țigări. Vlad refuză iarăși, privindu-l cu atenție.

— V-am spus că e o poveste lungă, reluă inginerul. Pe scurt însă... tatăl lui Gregorian a fost amestecat într-o treabă foarte neplăcută, prin '54. S-a trezit într-o noapte cu... trei de la dumneavoastră, care i-au întors casa pe dos. Mă rog, știți cum se făceau perchezițiile.

— Despre ce era vorba?

— Despre o lădiță, pe care un alt doctor i-o lăsase tatălui lui Gregorian. Îi spusese că erau ceva ustensile de-ale lor. În realitate erau cocoșei și, mi se pare două pistoale. Colegul avea un frate fugar. Fugarul îl împușcase pe-un tovarăș al celor trei care au făcut percheziția. Înțelegeți? rezumă brusc Petre.

— Cred că da.

— Ei bine, Gregorian era un copil atunci; noaptea în care l-au arestat pe taică-su i-a rămas bine fixată în memorie. Au urmat însă și sălile tribunalelor, maică-sa s-a îmbolnăvit... I-au dat drumul bătrînului, numai că i s-a fixat domiciliul în alt orășel. Au venit anii de incertitudine în legătură cu facultatea. Fostul meu coleg ținea să se facă medic; a reușit pînă la urmă. Dar, vă dați seama, conchise inginerul privindu-l în ochi, că sînt unele lucruri care nu se uită.

— Îmi dau seama.

— Gregorian e un medic foarte bun. Aș spune și un prieten pe care te poți baza. Cu Vasiliade, cel puțin, s-a purtat admirabil; cu mine, într-o împrejurare, la fel.

— Vi l-a recomandat deci pentru post.

— A, nu! Nu numai atît, zise Petre aprinzîndu-și țigara pe care o răsucise între degete pînă atunci. L-a ajutat... să traverseze o criză, aș spune, pe Octav.

— Ce criză?

— Vedeți, lansă aparent fără legătură inginerul, am auzit că unui mare om politic i s-au prezentat, mai demult, niște cifre, din care reieșea că țara respectivă ar fi avut nu știu cîte sute de cercetători. Răspunsul, foarte semnificativ, a fost: „Dar cîți găsitori?"

— Vasiliade făcea parte din cei ce nu reușeau să găsească? își aminti Vlad discuția cu Pricop.

— Din contră. Numai că ideile noi se nasc greu; se materializează și mai greu. Unii le caută o viață, trec uneori pe lîngă ele, deși sînt gata să le prindă. V-am spus că Vasiliade avea o invenție brevetată. Aceea este o certitudine deja. Visa însă... voia altceva. Cu totul ingenios, de o mare simplitate și aplicabilitate. Cînd ești inginer și îți intră în cap una ca asta, zîmbi Petre, nu mai poți scăpa. Nu mai există noapte și zi. Nu mai există nimic altceva, poți să mergi pe stradă, să mănînci sau să dormi, ideea te urmărește însă. Impresia că acel ceva îți scapă, deși ești la un pas de-a descoperi pragul de care te izbești mereu, devine un fel de obsesie.

— De-asta credeți că se retrăsese din serviciu? Să lucreze doar la invenție?

— Probabil. Intrase în competiție cu timpul. Gregorian spune că Octav Vasiliade n-a știut că este bolnav pînă cînd s-a internat. Eu nu cred. Am impresia că aflase,

poate de la alt medic, mai demult. Viaţa nu-l mai preocupa chiar atît, nu ştiu dacă mă înţelegeţi .... Nu-şi permitea să renunţe nici la ţigări, îl fascina invenţia şi îl ucidea timpul scurt pe care-l mai avea de trăit...

— S-a angajat totuşi la uzina dumneavoastră.

— Da. Încerca să experimenteze, în secret. Cît a fost aici nu ne-a spus un cuvînt. Nici pentru experimentarea asta n-a mai avut răgaz. Moartea a venit cînd Octav mai avea practic vreo cîteva luni pînă la reuşită.

— Credeţi că ar fi izbutit?

— Asta e părerea celor patru ingineri, foarte buni, care au preluat proiectul invenţiei.

— Patru?

— Da. Şi lucrează în prezent numai la el, aşa ceva nu se lasă din mînă, timpul poate însemna mult, specifică Petre. Vasiliade a făcut greşeala de-a dori să termine singur ceva extrem de complicat. Începuse lucrul la proiect încă de cînd lucra la institut, continuase acasă, continuase aici, continuase la spital, dar...

— Vreţi să spuneţi că lucrările lui Vasiliade au ajuns la dumneavoastră?

— Bineînţeles, făcu Petre uşor nedumerit. Cred că va fi „o premieră mondială" despre care sînt sigur că veţi auzi cam într-o lună. Octav ştia că era aproape de capătul drumului. Dacă aveţi timp să vedeţi... însemnările făcute în ultimele săptămîni sînt... Încerca să lucreze şi în zilele cînd deja i se administra morfină, au ceva... dramatic, exaltat. Din toată zbaterea aceasta, lucrul cel mai îngrozitor a fost faptul că a rămas lucid pînă cînd a murit.

De ce susţinea Pricop că lucrările fuseseră luate de Gregorian? I le dăduse doctorul lui Petre? Erau altele? Minţise Scarlat Pricop?

— V-a dat lucrările prin Nela?

— Nela? Doctorul Gregorian mi le-a dat, le-a adus aici în ziua cînd a murit Vasiliade. Cine e Nela?

— ...O fată... care l-a iubit, zise Vlad evaziv. Îl credeţi pe Vasiliade în stare să fi lucrat la invenţie... cu gîndul s-o breveteze în exterior?

— Vasiliade?...

Petre îl privea foarte atent acum. Brusc se ridică şi spuse privind ţintă planşeta de desen de lîngă el care, acoperită de husă, nu se putea ghici ce era.

— Aş vrea să mă înţelegeţi exact, deoarece, în cazul de faţă, pentru dumneavoastră e important ceea ce vreau să vă spun. Un inventator care ştie că a dat „lovitura cea mare“ a vieţii lui, dar care e tracasat de nişte imbecili incapabili s-o priceapă ... tocmai pentru că e ceva absolut nou ... poate gîndi multe. Eu am trecut prin asta, zise el privindu-l deodată pe Vlad. Eram foarte tînăr atunci cînd mi s-a cerut să-mi public nişte lucrări, pe care le-am văzut brevetate apoi în străinătate ... Aia le-au brevetat, noi am cumpărat, mai tîrziu, brevetul de la ei. Poţi să-nnebuneşti în situaţii de-astea. Cu Octav Vasiliade s-a întîmplat altceva, nebulos, care, cred, că l-a făcut să devină ... aşa cum era.

— Ce s-a întîmplat?

— Gregorian mi-a spus despre cealaltă invenţie, la care Vasiliade lucrase de asemenea mult, dar care i-a fost ţinută la sertar cîţiva ani. Atunci a fost momentul de criză. Fiecare inventator e conştient că ... oricînd *e posibil* ca altcineva să găsească ceva similar, identic sau mai bun. Cu o asemenea experienţă şi cu boala care îl urmărea, e posibil ca Vasiliade să se fi gîndit la ceea ce spuneţi.

— Dar s-o facă? ...

— Nu ... Din cîte l-am cunoscut, nu. Născocitorii au predominant simţul esenţialului nu al aventurii. Chiar şi atunci cînd cei mai realişti dintre ei ... par nişte copii mari ... Numai că, dacă n-ar fi aşa, dacă n-ar dispune de această „naivitate“ probabil n-ar putea gîndi ... altfel de cum o facem toţi ceilalţi.

VII. SURÎSUL TIMPULUI

— Ce-i asta? A plecat?

Barbu tresări. Maică-sa apăruse lîngă el. Cuvintele ei îl izbiră parcă, odată cu aroma plăcută, tonifiantă de cafea.

— Da, adineauri.

— De ce?

Într-adevăr, de ce? De ce dispăruse deodată, după ce aruncase povestea aceea ce se voia cu tîlc?

— Te roagă s-o ierți, mami. Trebuia să se mai vadă cu niște colegi, înainte de-a se urca în tren.

. Foarte natural o spusese. Absolut natural, deși o mințea. Era poate caraghios, dar avea 25 de ani și-o mințea pe maică-sa prima oară. El fusese elevul cel bun, premiantul dintotdeauna, crescut într-o disciplină severă, în care nu se strecurase nici măcar o palmă, cîndva.

Mai încercase totuși o dată. Cînd era „puști", încercase să-i mintă, pe-amîndoi, se apucase atunci de fumat. Îl prinseseră imediat și taică-su rîsese ținîndu-se cu mîinile de burtă, apoi încetase subit și-i spusese maică-si să-i lase singuri.

— Ascultă, Barbule! ... Barbu! Cînd îți vorbesc, uită-te la mine! ... Stai jos!

Se așezase, tot pe fotoliul acesta, pe care stătea acum. Taică-su, voinic, degajînd energie și un optimism bonom, se așezase pe fotoliul din față, unde stătea mama sa acum, îl privise cîteva clipe, spusese rar, moale, cu vocea aceea scăzută, nuanțată, care putea sări brusc la tonalitățile cele mai înalte, ca un orator înnăscut:

— Băiete! Dacă simți nevoia să fumezi, spune-mi. Auzi? Spune-mi cinstit! Ai cuvîntul meu că n-am să te opresc. Pentru asta nu-i nevoie, șoptise deodată aprig, silabisind cuvintele, să-mi scotocești buzunarele! Ca un servitor, după mărunțiș! ...

El încercase să îngîne ceva, spusese nu-și mai amintea ce. Adevărul e că nu-i umblase în buzunare, iar țigările nici nu le suporta, taică-său însă îl oprise scurt:

— Asta n-are importanță! Rîsese iar, jovial, revenise indiferent: Eu nu fumez, dar dacă tu vrei s-o faci, te privește. Numai să nu mă minți! șuerase iarăși brusc, din adînc, aparent zîmbitor însă disprețuitor, disprețul acela al lui care ucidea.

Îi venise să intre în pămînt în clipa aceea, își plecase privirea...

— Barbu! Uită-te-n ochii mei! Și ține minte, băiete, sîntem în casa asta trei. Din trei miliarde, sîntem trei! Și n-avem nevoie să ne mințim! Aici, poți face orice, dar nu să mă minți! Barbu! Înțelegi?!

— Minciuna e în firea omului, băiețică! În firea omului!

Așa îi spusese și Hidișan. Curios, stătea tot pe fotoliul din față, în aceeași poziție degajată ca tatăl-său. Se trezise cu el într-o zi aici, nu se mai văzuseră din clasa a opta. Hidișan apăruse subit, zîmbăreț, pricăjit și plin de coșuri, îl bătuse totuși pe umăr cu un aer protector:

— Am să-ți povestesc o chestie, băiețică, e o afacere de zile mari!

Îl întrebase ce afacere, dar Hidișan îl privise cu coada ochiului, se instalase în fotoliu și începuse să-i vorbească... despre minciună.

— E rămasă de la strămoșii noștri, pricepi? Întregul regn vegetal și animal ne-a transmis-o! Toți mint de sting, de la ciupercile și șerpii neotrăvitori care caută să semene cu ciupercile și șerpii otrăvitori, de la insecta ce mimează ramura uscată pe care stă, pînă la tigrul puternic, uriaș, care se-mbracă totuși, drăgălașul, în dungi tărcate, să nu poată fi remarcat între frunzele desișului! Totul e o minciună! Și omul nu putea să nu-nvețe șmecheria asta și să n-o perfecționeze!

Îi turuise aproape un sfert de ceas. El îl ascultase atent, orice „teorie" îl interesa. Tatăl său îl învățase să nu contrazică imediat niciodată, să întrebe întîi, să se lămurească deplin. Apoi, Hidișan Aurel venise cu propunerea.

— Uite cum e treaba, băiețică! Putem scoate aur curat din mina asta amîndoi, eu singur nu, mi-e frică! Tipu-i leu bătrîn, m-ar strivi ca pe-o gîză. Pe tine nu-i dă mîna. Asta-i forța ta, pricepi, de-asta mergem la parte, pontu' ți-l vînd eu.

— Despre ce-i vorba, Hidișan? Ce-i cu tata?

— Nimic deosebit, băiețică! O s-avem ceva bani de buzunar de-aici înainte, dacă te-nvoiești! Eu pun documentele pe masă.

— Ce documente?

— Nu-i nici primul, nici ultimul care face figura, dar vă cam păcălește! Stai, să nu sari în sus! Babacu' tău... are și el o gagică! Ce să-i faci, el cu gagica, eu cu pozele, asta-i tot. Numai că eu...

— Barbu!

Tresări. Nu auzise nimic din ce-i vorbea maică-sa de cîteva minute, se întrebă ce i-o fi spus.

— Da, mami!

— Mai bei cafeaua?
— Da, mulţumesc.
Pe Hidişan îl aruncase în brînci pe scări, seara îi spusese tatălui său. Rîsese iar, copios! Încîntat ca de-o glumă bună.
— Şantajist, ai? Şantajist împreună cu tine! Idiotul! Spusese totul cu o imensă milă. Barbule, uite, ăştia sînt oamenii, unii din ei! Să-l trimiţi la mine pe pîrlitul ăla de Hidişan. Cu fotografii cu tot, spune-i că „fac tîrgul"!
— Tati, dar...
— Spune-i că fac tîrgul şi las' pe mine, Barbule, eu cu şacalii sînt învăţat.
— Tati, te rog! Nu merită să-ţi pierzi tu timpul...
— Nu merită! urcase deodată vocea şi camera trepidase parcă. Aşa crezi? Dintr-un idiot ca ăsta, lăsat nescărmănat azi, are să iasă mîine un ticălos! M-a văzut probabil cu studenta care a venit după un post de laborantă, am să ţi-o prezint mîine. Am angajat-o la noi, temporar, are o situaţie nenorocită în familie. Şi i-a venit ideea, măgarului, să mă şantajeze! Pe mine să mă şantajeze Hidişan Aurel!
— Tati...
— Dacă-l laşi, e în stare s-o şantajeze pe fată! Nu ştii de ce sînt în stare leprele astea, ele trăiesc pentru că noi nu facem nimic să le stîrpim, înţelegi?!
Nu, nu înţelesese atunci, de fapt nici nu ştia unde locuieşte Hidişan. Tatăl său avusese însă dreptate. Bubosul fusese arestat de miliţie două luni mai tîrziu, pentru tîlhărie. Şi numai în urmă cu cîteva luni iar, cînd abia scăpase din penitenciar, pentru trafic de valută. Cei de la miliţie îl căutaseră atunci, la institut, să-l chestioneze în legătură cu Hidişan, tatăl său aflase şi îl întrebase zîmbind:
— Am avut dreptate?
— Da, tati.
— Asta să n-o uiţi!
Maică-sa îi spunea iarăşi ceva, despre „viteză". Era obsesia ei, faptul că viteza îi înnebuneşte pe oameni, îi îmbolnăveşte, cum o îmbolnăvise pe ea.
— Barbule!... Nu mi-ai spus că tatăl tău vine azi.
— Am uitat, mami, iartă-mă.
— Nimic nu trebuie tolerat, băiete!

Iarăşi vorbele lui, curios cît de prezent putea fi. Chiar şi atunci cînd era departe, cuvintele lui rămîneau uneori mai prezente decît ale celor prezenţi, cum se explica oare? Asta fusese altă discuţie a lor. La institut, nu acasă; după acea „scandaloasă aventură“ a lui Necşulea.

Era un bătrînel cumsecade totuşi Necşulea, şters ca un arhivar obosit, corect ca un calculator, tăcut, chel şi uzat ca o broască ţestoasă. Şi se-namorase nefericitul! Incredibil, şcolăreşte, penibil, de-o dactilografă la fel de ştearsă, dar de 18 ani!

Cum nu-şi dăduse seama de ridicol, omul cu faţa căzută şi ridată, tată a patru copii, din care cel mai mare avea 23 de ani?! Cum fusese în stare să scrie biletele alea de licean şi să le uite „ciornele“ undeva, unde să le găsească nevastă-sa... asta era de neînţeles.

Iar nevastă-sa le găsise. Şi-l interogase din scurt; mersese acasă la dactilografă, iar aceasta recunoscuse. Vaşnica soţie venise cu „corpurile delicte“ la institut şi cu ultimul copil de mînă. Venise cu ciornele jalnice în poşetă şi... dăduse peste Barbu C. Adamescu!

Urmase „scandalul“, şedinţa aceea pe care taică-său o convocase a doua zi chiar, unde prezentase lămurit lucrurile, cu martori, cu probe. Bătrînelul, cu faţa pergamentată şi nefericita sfrijită, de 18 ani — părăsită de curînd se pare de-un tip, ce nu fusese însă adus acolo — erau inculpaţii, exponatele vii. Tatăl său îi făcuse cu ou şi oţet, îi desfiinţase, îi copleşise speculînd, cu talentul lui de orator şi avocat, comicul ridicol al situaţiei, chit că cei doi „înamoraţi“ nu se culcaseră împreună, nici nu părea să mai fi fost posibil aşa ceva. Necşulea... era suficient să te uiţi la el ca să-ţi dai seama de asta, dar „argumentele existau“! Prestigiul muncii de cercetare trebuia apărat! Nu mult a lipsit să-i facă, pe cei doi, duşmanii declaraţi ai institutului şi-ai cercetării ştiinţifice.

— Barbu, te rog ceva.

Tresări din nou. Maică-sa se oprise o clipă din pledoaria despre relaţiile interumane afectate de viteză. Îl privea renunţînd la croşetatul care, după boala de inimă, devenise un fel de manie-medicament.

— Ce, mami?

— Vorbește și tu cu el. Convinge-l să nu mai umble atît, asta nu-i face bine deloc.

De cînd se știa fuseseră în casă asemenea discuții. Discuții cuminți, fără efect, fără ridicarea tonului. Mama sa nu urca vocea niciodată, nici tatăl său în casă, poate doar în glumă, pe față cu zîmbetul lui larg, deschis, zîmbetul de care Georgescu zicea că-i „cinic".

Georgescu era invidios, era adjunctul! Un adjunct fără personalitate, care, cînd Barbu C. Adamescu era prezent, nu îndrăznea să deschidă gura. Știa că într-o confruntare directă era pierdut, împachetat în două fraze, pus la locul lui, cum ai trimite la colț un școlar obraznic. Georgescu vedea greșeli pretutindeni, neînțelegînd niciodată ansamblul, nepricepînd ordinea și fermitatea lui Barbu, ordinea și fermitatea cu care secția lor se mîndrea...

Ce-i drept, totul fusese plătit scump. Georgescu zicea foarte scump, cu îndepărtarea cîtorva cercetători buni... Dar împrăștiați, încăpățînații...

— La vîrsta lui, Barbule, orice ar zice, să fie mereu pe drumuri... Vorbește, te rog, cu el!

— Am să vorbesc, mami, am să vorbesc.

De vorbit trebuia să vorbească într-adevăr, n-o mai făcuseră de mult. Tatăl său fusese în ultima vreme mereu plecat, „pe drumuri". Barbu C. Adamescu trebuia să fie mereu în alt loc, în alt institut, unde se tot întîmpla ceva. Ce căutase însă la Constanța? La Constanța nu exista nici un institut care să țină de centrala lor. Nici măcar nu-i spusese că nu mai e în Cluj, ci în Constanța, decît cînd el îl rugase să-i ia de la un fost coleg din Cluj o lucrare...

— Ascultă, băiețică, nu face-o criză de isterie, sînt și eu un om ca toți oamenii, la vîrsta asta babacii o cam scrîntesc!

Da, Necșulea ar fi fost o dovadă, dar... Necșulea fusese pînă atunci și „tipul cîrcotaș"... care mereu nu era de acord cu ceva, care...

— Mă tem că se distruge, Barbule, a devenit în ultimul timp nervos.

Uite că maică-sa remarcase asta! Atît remarcase?

Nervos?! Fusese nervos numai cu femeia pe care voise s-o dea afară pentru că „lipsise nemotivat“, cum zicea...

— Mami, cum o chema pe fata care-a venit?

Îl privi repede, zîmbind şi din zîmbet el intui că în discuţie acest punct fusese neabordat din discreţie. Îl credea, te pomeneşti, îndrăgostit?!

— Magda, parcă. Magda Deleanu. O fată drăguţă, nu?

Da. Al dracului de drăguţă cu fitilele ei cu tot, parcă ar fi fost Georgescu! Ce urmărise de fapt? De ce întrebările acelea...

— Unde lucrează, ţi-a spus?

— Da. La Iaşi.

O minţea iarăşi, senin, uite că mergea, perfect!...

De fapt, n-o mai minţise niciodată cu adevărat? Nici în povestea cu Sanda Motreanu?

Maică-sa o cunoscuse pe Sanda, fusese cîndva eleva ei cea mai bună. Auzise de mutarea disciplinară a Sandei sub motiv că în secţia lor nu se tolerau „tărăgănări nesfîrşite“ de lucrări!

Era oare aşa?!...

Nu crezuse asta, la drept vorbind, nu crezuse, dar nu-l contrazisese pe taică-su, deşi toţi din secţia lor bombăneau. Chiar şi azi la bufet îi întorseseră doi spatele. Se simţise stingher între ei ca şi cum el ar fi fost vinovat.... Vinovat?!

— Tot nu ţi-ai băut cafeaua.

— A, da.

O deranjase foarte mult cînd auzise de Sanda. El însă nu-i spusese ce credea atunci, nici ei, nici Sandei.

— Băiete! Cu oamenii nu trebuie să fii slab!

— Dar asta nu-i slăbiciune, tati, Sanda...

— Ba e! Dacă eşti slab, te simt imediat şi speculează. E în firea omului să speculeze slăbiciunea celorlalţi!

În firea omului să...? Cîndva, pe acelaşi fotoliu, Hidişan spusese parcă ceva asemănător. Da, Hidişan. Şi Herman, azi, la tratativele preliminare...

— Cum e cafeaua?

— Bună, mami, foarte bună.

— Cred. Păcat că Magda n-a mai rămas.

*

— Alo!
— Bună, Marta! începu Vlad.
— Nu e Marta. Cine sînteți?
— Iertați-mă! Zețaru mă numesc. Mă interesează cazul Corneliei Oancea; a fost adusă la dumneavoastră de dimineață.
— Aha! Acum vă interesează! izbucni vocea deodată înfuriată. Ați ținut-o în stare de comă aproape 24 de ore și-acum v-a găsit interesul pentru soarta ei!
— Nu cred ... încercă Vlad.
— Nu sînteți Vlad Zețaru? Și n-ați chemat-o dumneavoastră pe Marta azi dimineață?
— Ba da.
— Ei bine, aflați că, dacă ați mai fi întîrziat un sfert de ceas, nu se mai putea face nimic. Așa mi-a zis Marta să vă spun. Spuneți-mi, însă, dumneavoastră, cum a fost posibil să ne-anunțați atît de tîrziu?
— Scapă deci? se interesă Vlad.
— Sînteți o rudă?
— Nu.
— Îhî! Ei bine, atunci să știți că... s-a făcut tot ce era posibil, se încearcă și-acum. Marta se ocupă de azi dimineață doar de această Cornelia Oancea, dar ... Ar fi o minune să scape.

*

— A mai fost pe la mine un coleg de-al dumneavoastră. I-am spus că dovezile îmi lipsesc.
Nu arăta mai mult de 40 de ani. Fața rămînea în permanență imobilă, părul negru era pieptănat cu o cărare impecabilă. Ochelarii și mustața groasă îi dădeau un aer de profesor de provincie, impresia generală ducea spre banal.
— M-am gînit să vă-ntreb ... dacă între timp nu v-ați amintit ceva concret, explică Magda.
— Nu. De aceea nici nu am scris în sesizarea pe care v-am trimis-o. S-ar putea să greșesc, Adamescu este un tip ... realmente complex. Știe ce vrea, știe să impună. Și-i un jucător bun!
— Jucător?
— Cînd închei tranzacții comerciale trebuie să fii un jucător bun. Totul e ca la bridge. Jucați bridge?

— Nu.

— Păcat. Ați fi înțeles mai exact... S-ar putea însă ca amabilitatea cu care e tratat în străinătate să fie doar o recunoaștere a meritelor lui și eu să mă-nșel. Din invidie, din prudență exagerată, din ce vreți.

— În ce constă această amabilitate? se interesă Magda.

— E cazat mereu la alt hotel decît restul delegației române. Are întotdeauna un program special, e plimbat... ca o primadonă peste tot. Odată chiar cu helicopterul firmei cu care tratam. Ei bine, eu fac de zece ani deplasări în străinătate și cînd unui om i se acordă atîta atenție, ceva nu-i curat, există mai mult ca sigur... un scop subteran. I-am spus asta.

— I-ați spus?

— Da. A rîs. Știe să rîdă într-un mod uimitor, dar eu în clipa aceea m-am simțit caraghios. Apoi m-a privit atent și mi-a spus că e convins de mult că vor să-l „agațe", dar cel care s-o facă nu s-a născut.

— Nu v-a convins.

— Nu. Am văzut jucători mai mari ca Adamescu. Aveam un prieten francez; o minte ascuțită ca un brici, fost detectiv, se spunea un detectiv bun. Se pomenise c-o moștenire, la 30 de ani. A intrat în afaceri, eu l-am cunoscut cînd avea 35 și cînd totul îi mergea din plin. Puseseră ochii pe el, l-am prevenit să nu se creadă mai tare decît e. Mi-a spus ceva asemănător cu Adamescu; era convins că „știe manualul pe de rost". M-a invitat într-o seară la un mare restaurant parizian, era invitatul cuiva, mi-a atras atenția că discuția se va înregistra „la două benzi". A vorbit toată noaptea, părea amețit, cînd am ieșit m-a condus la hotel și mi-a spus rîzînd că „le-a făcut-o". Șase luni mai tîrziu și-a tras un glonț în cap. Firma era la pămînt. Am aflat că-l determinaseră să divulge un secret vital.

— Sugerați să discutăm noi cu Adamescu?

Bărbatul, cu aer de profesor de provincie, schiță un surîs, apoi o cercetă ca pe-o elevă prinsă c-o fițuică în mînecă.

— Eu nu sugerez nimic. Expun cîteva fapte. Procedați cum credeți. Dacă aș ști că trebuie să faceți altceva decît să discutați deschis cu el, v-aș spune. Pot să vă

atrag, însă, atenția asupra încă unui fapt. Adamescu... nu e agreat... Nici de cei din secția de cercetare pe care-o conduce, nici de cei din centrală. A făcut recent niște mutări ale oamenilor, care au accentuat nemulțumirile. E vorba în special de-o anume Sanda Motreanu.

— Și presupuneți...

— Nu presupun nimic!... Adamescu e cunoscut ca un om foarte corect, jovial cînd vrea, excelent cozeor. Nu-i iubit însă de nimeni... Există un mecanism... subtil, greu explicabil, pe care mi-ar place să-l studiez... dacă voi avea timp vreodată... E un fel de instinct social... Oamenii care nu sînt iubiți sînt de regulă oamenii care se iubesc numai pe sine.

*

— Îmi pare rău că nu pot să v-ajut, se scuză Ilarie Dinescu. Iertați-mă, n-am reținut cum vă numiți.

— Zețaru. Căpitan Vlad Zețaru.

— Ei bine, tovarășe căpitan Zețaru, nu am scris eu anonima aceasta.

Discuția începuse de circa cinci minute, bătrînul stătea adus de spate, pe-un scaun de nuiele, așezat cam la un colț de masă, în camera destul de largă, plină de tot felul de obiecte desperecheate. Lipsa unei mîini de femeie se ghicea ușor în aglomerarea de obiecte casnice inutile. Impresia nefavorabilă era accentuată de sfoara înnădită, întinsă în fundalul camerei, ca și de scîndura de călcat așezată între masă și bufetul cîndva elegant, din lemn de trandafir. Două fotolii cu incrustații pretențioase, acum uzate, dar lucrate de-o mînă de maestru, conviețuiau pașnic cu scaunul de grădină, pe care stătea gazda.

— Seamănă într-adevăr cu scrisul meu, recunoscu Ilarie Dinescu. Își strînse pe-lîngă pieptul costeliv haina de casă verzuie, își termină de șters ochelarii, bucățica de piele de căprioară era uzată și ea de mult, trase mai aproape hîrtia pe care o adusese Vlad și o cercetă folosindu-se de una din lentile ca de-o lupă. Așa făcuse și prima oară cînd îi arătase hîrtia, era și un mod de-a lăsa clar să se vadă că nu-l interesa textul, ci doar primele cuvinte.

— Da, cineva mi-a imitat scrisul, conchise el. Probabil s-a gîndit să-mi facă un rău.

— Cum să vă facă un rău?

— Se mai întîmplă, zîmbi palid Ilarie Dinescu, zîmbetul era parcă și el verzui. Depuse hîrtia pe masă, în fața musafirului, și numai după aceea își puse ochelarii pe nas.

Era totuși greu de imaginat că cineva i-ar fi imitat scrisul. Avea o caligrafie personală, bătrînească, numai un mare expert ar fi putut-o face atît de exact, dar cu ce scop? Semănau nu numai înfloriturile graficii ci și stilul semăna mult prea bine cu altă scrisoare, aceea iscălită, pe care Ilarie Dinescu le-o trimisese în urmă cu circa cinci ani. Pe aceea Vlad o descoperise într-un dosar vechi, era vorba atunci de un tînăr cercetător care intrase în niște relații aparent inofensive cu cîțiva străini, îl interesaseră publicații de specialitate, dar se trezise amestecat în cu totul altceva, începuse să fie șantajat. Pe timpul acela, Dinescu relatase totul foarte clar, era coleg cu tînărul cercetător, dăduse apoi indicații și mai precise în discuția pe care Stoenescu o purtase cu el. Totul se rezolvase operativ, fără ca tînărul să aibă ceva de suferit.

Vlad citise proaspăta anonimă, fiind cea mai completă și precisă sesizare din dosarul luat acum de Magda. Își amintise de înfloriturile caligrafice din vechiul dosar, pe care-l răsfoise de curînd, și fusese convins, venind aici, că Dinescu va relata lucruri interesante.

Ce se întîmplase între timp? Ar fi trebuit să poarte discuția asta, ce-i drept, mai de mult, anonima fusese primită de două săptămîni, dar angrenat într-un vîrtej de fapte urgente, trimis apoi să lămurească cealaltă sesizare anonimă, a bătrînului chel și acrit, o neglijase.

Se simțea Dinescu jignit de scurgerea acestui timp? Se schimbase ceva la institutul unde lucra?

— Nu sînt adevărate cele menționate în scrisoare? tatonă Vlad. Dinescu nu se lăsă însă păcălit.

— Nu știu ce e menționat acolo și nici nu mă interesează, tovarășe căpitan. Am văzut însă că e vorba de tovarășul Barbu C. Adamescu, șeful unei secții de la noi. De unde să știu eu ce face tovarășul Barbu C. Adamescu?! Nu sînt o persoană atît de însemnată ca dînsul.

Își reluase ocupația întreruptă, probabil, la venirea lui: schimba gulerul unei cămăși de poplin, cosînd cu îndemînare. Barbu C. Adamescu fusese rostit însă cu un soi de ironie abia perceptibilă. Repetarea ultimei negații s-ar fi zis că nu fusese făcută nici ea întîmplător.

— „Însemnată“ ați spus?

— Vreau să zic importantă, desigur, se corectă aparent cu nevinovăție Dinescu. Eu sînt un X, un nimeni, pe care cine vrea poate să-l mute oricînd ca pe un obiect.

— Cum să vă mute ca pe un obiect?

— Zău, n-are rost să vă plictisesc cu neoazurile mele, aveți probabil alte griji! Credeți-mă, nu ajută la nimic. N-o spun să mă las rugat. Principalul este că nu eu am scris anonima.

— Pe Octav Vasiliade l-ați cunoscut?

— Da. Așa, bună ziua, bună ziua, un tip cam distant. Am auzit c-a murit, săracul.

— În sesizare scrie despre invenția pe care și-a brevetat-o împreună cu altcineva. Știți ceva despre asta?

— Nu. Adică invenția, propunerea este la noi acolo, de vreo trei ani. Sînt tot felul de hîrtii în rafturile noastre, nimeni nu se uită la ele.

În subtext era altceva, voia să adauge parcă: „Păcat, ar fi foarte interesant s-o facă cineva“.

— Bănuiți cine ar fi putut să vă imite scrisul?

— Nu, zise Ilarie Dinescu și continuă să coasă liniștit. Eu mai am puțin pînă la pensionare, nu mă mai țin de sesizări sau bănuieli acum.

— Nu vă *mai* țineți?

Ilarie Dinescu își scoase cu gesturi lente ochelarii, hotărît parcă să-i șteargă din nou, renunță totuși:

— Cîndva, am făcut și eu o sesizare. Nu aceea de la dumneavoastră, la noi, la minister, am trimis-o.

— Cînd a fost asta?

— Nu prea de mult, spuse evaziv Ilarie Dinescu.

— Și nu a venit nimeni să discute cu dumneavoastră, nu vi s-a dat nici un răspuns?

— Ba da. Că nu se verifică ce-am scris. Tot despre tovarășul Barbu C. Adamescu era vorba.

— Înțeleg deci că au cercetat?

— Da, desigur. Au vorbit adică, cineva a vorbit, cu un coleg de al meu din secția unde lucram atunci.

— V-a spus colegul acela că s-a vorbit cu el?

— Mi-a spus, surîse vag Ilarie Dinescu. Reveni, iarăși, cu aceeași intenție de scuză: E un om de treabă, a ieșit la pensie luna trecută și nu voia să se aibă rău cu nimeni. Mi-a spus. Dar, fiind un om de treabă, a mai spus și... la alții, ce l-au întrebat.

— Și după aia ați fost mutat.

— A, asta a fost probabil o coincidență.

— În ce secție lucrați acum?

— Un fel de arhivă, nu v-am spus? Ceva plicticos, așa, ca pentru mine. Nu mă plîng de nimic.

Era foarte greu să ți-l imaginezi pe omul acesta cu părul mult rărit, cu fața ridată, adus de spate peste cămașa la care lucra cu migală de babă, pe bătrînul aproape știrb, cu ochelarii „înădiți", i se păreau pe semne buni pentru el și-așa, care se apăra metodic, asemenea unui șahist rutinat, de orice afirmație ce i s-ar fi putut „reproșa de cineva"... da, era al dracului de greu să ți-l imaginezi în postura bărbatului tînăr, înalt, curajos, cum fusese desigur cîndva; care zîmbea, poate, cuceritor, cu o dantură impecabilă, nesuportînd să privească în pămînt.

Fusese așa? Sau fusese dintotdeauna „un țipar" cum ar fi zis Dumitrescu. Nu, rîndurile din cele două sesizări erau foarte clare, foarte precise, stilul avîntat, aproape pătimaș. Cînd se produsese schimbarea, de ce nu mai iscălise această ultimă scrisoare pe care totuși le-o adresase? Pe de altă parte de ce nu se obosise să-și deghizeze scrisul cît de cît? De ce-o făcuse, în definitiv? Nu se referea la el nimic din conținutul sesizării! Fusese într-un moment de enervare? Cînd nu mai putuse suporta să tacă? Avusese ciocnirea cu Barbu C. Adamescu un efect atît de dur? Apăruse recent altceva?

— Dar colegul acela a confirmat sau a infirmat cele scrise atunci de dumneavoastră?

— Nici n-a confirmat, nici n-a infirmat. Nu știa, nu văzuse.

— Și-acum a ieșit la pensie liniștit, zîmbi Vlad.

— La bătrînețe, oamenii au nevoie de liniște, spuse foarte scăzut Ilarie Dinescu, părea să fie concluzia unei îndelungi meditații: adăugă cercetîndu-i cu privirea umerii largi: Asta n-o să înțelegeți acum, dar...

— Uitați ce e, zise Vlad, în sesizarea pe care-ați făcut-o atunci către noi, știți că lucrurile s-au rezolvat.

— Da. Sigur că da... S-a transferat după aceea la Brașov tînărul care...

— S-a transferat? De ce?

— Asta nu știu. El știe, probabil.

Era iarăși o invitație la lărgirea ariei de investigare, o invitație făcută discret însă, foarte discret.

— Vă promit că am să discut și cu el, acceptă Vlad, așa cum vă promit că în cazul ăsta...

— A, nu! E inutil, tovarășe căpitan, nu vă pot spune ce doriți, preveni surîzînd bătrînește Ilarie Dinescu.

— De unde știți „ce doresc"?

— N-am scris eu sesizarea, zise de data asta ferm Ilarie Dinescu, privindu-l în ochi: Dacă mă va întreba cîndva, cineva, așa voi susține, vă rog să rețineți.

Discuția părea încheiată. Fapte concrete, utilizabile imediat nu existau nici aici.

— Vă mulțumesc, zise Vlad ridicîndu-se.

— Pentru ce?

— Pentru cît mi-ați spus.

Se îndreptă spre ușă. Dinescu rămăsese pe scaunul lui, nemișcat, la acel colț de masă încărcată cu cîteva crățiți, un ibric și sticle goale de apă minerală. Vlad spuse un „bună seara" uscat, vocea bătrînului îl opri:

— Mai mergeți să discutați cu cineva?

— Da. De ce? vru să știe Vlad.

— De... Sanda Motreanu ați auzit?

Îl privea cu o expresie ștearsă, surîsul părea acum și mai trist.

— Nu, zise Vlad. Cine e Sanda Motreanu?

— Stă în blocul de vizavi. Lucrează cu mine de curînd... A fost trecută și ea pe linia moartă, deși n-a făcut, preciză Dinescu semnificativ, am întrebat-o, dar n-a făcut nici o sesizare nicăieri...

Sensul frazei era „Asta, eu zic, ar trebui să dea de gîndit unui polițist care promite să rezolve ceva".

— Credeți că ar fi avut ce sesiza? întrebă Vlad.
— Nu știu. Cînd a venit însă în secția noastră plîngea. Azi a izbucnit în plîns din nou. Așa, din senin.
— Aha! făcu Vlad cam nedumerit. Nu mai știți nimic altceva despre această Sanda Motreanu?
— Nu, își țuguie buzele Dinescu, i se părea pesemne că și cît spusese era suficient. Adăugă totuși: A fost aviatoare.
— Aviatoare?!
— Da, zise Dinescu ridicîndu-și ochelarii pe frunte. Gestul nu era premeditat, pe fruntea lui ochelarii bătrînești îi dădeau un aer puțin caraghios. E o femeie tînără, de-astea cărora le-a intrat în cap să fie egale cu bărbații, explică Ilarie Dinescu. Din ton nu se putea ști dacă o spusese cu ironie.
— O! Cunosc genul, mormăi Vlad.
— Ținea să dovedească neapărat, relată gazda rar, își alegea acum și mai atent cuvintele, ceva ce... nimeni nu putuse dovedi pînă atunci... Plecase de la un eșec, o greșeală care i-a atras atenția. A început niște experiențe ce-i ieșeau tot mai bine... Așa spuneau toți din secția lor... Numai că... a fost mutată. La secția noastră... Acum tace, nu face toată ziua nimic și nimeni nu-i spune nici dă-te mai în colo...
Îl privea iarăși cu atenție, prin ochelarii coborîți la loc, pe nas. Incheie deodată, hotărît să-și reia lucrul la cămașa al cărei guler trebuia înlocuit:
— Noapte bună, tovarășe căpitan!

VIII — FATA CARE SFIDASE ÎNALTUL

Ușa, de la intrare, fusese trîntită. Barbu tresări. Constată că afară începuse să se-ntunece. Din holul mare ajunseră pînă la el cîteva cuvinte nedistincte, vocea maică-si răzbătu apoi mai aproape, întreba moale, parcă jenată de ceva:
— De ce-ai rămas atîta? Și de ce nu mi-ai dat și mie măcar un telefon?
— Am fost ocupat, draga mea.

— Ştiu că eşti foarte ocupat, se auzi şi mai aproape vocea firavă, parcă şi mai firavă în comparaţie cu cealaltă, puternică, sigură a tatălui său ce suna azi distantă. Dar ştii şi tu că nu te-am sîcîit niciodată de cînd ne cunoaştem...

— Nu-i cazul să-ncepi acum, Paula, e cam tîrziu!

— Cînd ai plecat, îmi fusese rău, măcar pentru...

— Am vorbit la telefon cu Barbu. Mi-a spus că totul e-n regulă. Apropo, unde-i Barbu?

— În biroul tău.

— Pune masa, venim şi noi.

Discuţia trebuia purtată acum sau după masă?

Auzi paşii apăsaţi, silueta se profilă brusc în uşa ce fusese deschisă cu o mişcare aproape violentă. Acestea erau mişcările lui, decise, energice, părînd destinate să taie un nod gordian în fiecare clipă.

— Barbu?! Ce-i cu tine, stai cu lumina stinsă?

— Bine-ai venit, tati!

Lumina inundă camera şi se simţi cercetat de privirea pătrunzătoare. Faţa mare, hotărîtă, nu exprima nici o surpriză, nu exprima de fapt niciodată decît exact ce voia să exprime! Deocamdată nu ştia ce se întîmplase.

— Ce-i tonul ăsta?

Suflase cu o nuanţă de dispreţ ironic întrebarea, dar rămăsese nemişcat în uşă, cioplit parcă în piatră.

— Barbu!... S-a întîmplat ceva la centrală?

Barbu îşi ridică încet privirea, întîlni, aşa cum se aşteptase, aceeaşi faţă dintotdeauna, pe care nu se putea citi nimic, doar părul, încă negru, pieptănat întotdeauna cu grijă, arăta azi puţin zburlit, dar asta-i dădea o notă tinerească.

— A, nu ceva deosebit, tati.

El spusese asta, tonul vrusese să fie ironic, la fel de sigur ca al tatălui său, reuşise să fie însă doar puţin răguşit, de emoţie.

— Barbu, lasă prostiile! Am trecut adineauri pe-acolo. Mi s-a părut că ceva nu-i în ordine. Ce-i?

— În secţia pe care-o conduci tu?! Ştii doar că totul merge perfect... I-adevărat că miroase pe ici pe colo a şoareci morţi. Dar încolo...

— I-auzi!... Ei, nu ştiam că-ţi plac metaforele!

Începuse să se deplaseze cu aceeași energie spre biroul lui; vocea explodase brusc, pronunțase „metaforele" cu un soi de voluptate, umflînd bajocoritor cuvîntul, intrase evident în starea de alertă.

— Nu-mi plac, tati, metaforele... Atmosfera în secție este mai încordată ca oricînd.

— Atît?

— Ți se pare puțin?

Se instalase în scaunul cu spătar înalt; își lărgea nodul cravatei cînd începu pe un ton măsurat, precis, lecția pe care Barbu o știa deja pe de rost:

— O atmosferă încordată stimulează spiritul competitiv. Totul e să nu iasă scîntei. A ieșit vreuna?

Îi amintea de-o bătrînă profesoară din liceu, care își începuse prima lecție, în prima zi cînd intrase în clasa lor, spunînd că „omul e un sistem cibernetic deschis, cu autoprogramare complexă". Ciuliseră urechile toți. În clasă se făcuse liniște, asta era ceva nou, era o idee la care merita să reflectezi. Impresia primă fusese formidabilă. Cînd însă, la a șaptea lecție, profesoara repetase invariabil formula, situația devenise penibilă, pricepuseră că babeta șterpelise de undeva „definiția" și o repeta mecanic, cînd trebuia și cînd nu trebuia. Avu impresia bizară că bărbatul zdravăn, din fața lui relua de asemenea o idee furată, și asta îl derută. Se întrebă cum de nu făcuse asociația pînă atunci?

— Nu. N-a ieșit, încă, nici una.

— Atunci e-n regulă. Hai să mîncăm!

Nu se clintise însă din spatele biroului, simțise că discuția nu era terminată. Barbu întrebă:

— Nu te interesează să știi de ce e atmosfera mai încordată?

— Știu de ce. Georgescu bagă fitile iar. Cum plec, asta e preocuparea lui principală. O merit, nu l-am zburat la timpul potrivit.

— Nu-i vorba de Georgescu.

— Atunci de cine?

— De Sanda Motreanu, care, prin grija ta, a trecut „să se odihnească" la secția a noua.

— Spălăcita aia?! S-a plîns undeva? La cine?

— Nu s-a plîns, preciză Barbu. Plînge.

— A! O să-i treacă.

Tonul fusese aproape plictisit. Îl privi deodată atent, ochii pătrunzători deveniră ironici.

— Ia ascultă! Nu cumva metaforele... Sper că nu ești înamorat de ea?

— Nu, tati, nu! făcu Barbu agasat și continuă pe un ton hotărît, dar schimbările pe care le-ai aranjat în ultimul timp au picat prost. Îți spun că e o atmosferă neplăcută de lucru. Mă simt în ultimul timp ocolit de oamenii din secție și...

— Sigur nu ești îndrăgostit?

— Asta-i tot ce pricepi din ce ți-am spus?! izbucni Barbu, constatînd că efectul iritării sale era privit ca un flecușteț comic.

Barbu C. Adamescu pufnise în rîs, rîsul lui sănătos, deschis. Georgescu spunea că „din rîs a făcut o armă desființatoare". Și în privința asta Georgescu avea dreptate. Stătea acum rezemat într-o rînă în scaunul înalt, cu o mînă împingînd parcă biroul solid de stejar. Atacă brusc cu vocea lui puternică, pronunțînd cuvintele foarte clar:

— Pricep mai mult decît crezi, băiete! Pînă la vîrsta mea am învățat că în spatele acțiunilor altruiste se-ascund de regulă motive personale. Al dracului de perso-na-le!

Savura expresia. Schimbă deodată ritmul întrebînd repede, precis, ochii nu-i mai rîdeau:

— Ce ți-a venit cu Sanda, de ce stăteai singur pe-ntuneric, de ce ești burzuluit? Uită-te-n ochii mei!

— Nu numai eu sînt „burzuluit", tati!

Crezu că va asista la una din rarele izbucniri teribile, îl simțise cabrîndu-se parcă, pregătindu-se pentru o săritură, dar îl auzi spunînd cu o voce perfect stăpînită, în care nemulțumirea abia își făcea loc:

— Bine... Bine, am să văd eu mîine ce-i acolo. Am să vorbesc cu șeful Sandei Motreanu. Mănînci în seara asta?

Se ridică din scaun, hotărînd astfel că discuția luase sfîrșit, și se îndreptă spre ușă.

— Mai e ceva, tati.

— Ce mai e?

— A venit iar... de la firma „Globus", pentru tratative...

— Tot Herman, nu?
Întrebare indiferentă, dar rostită prea iute.
— Da. Tot Herman.
— A zis la ce hotel stă?
— Da. La Nord... Tati! De unde știe domnul Herman atît de bine românește?
— Herman?!... A crescut pe-aici, pe undeva. De ce?
— Îl cunoști de mult?
— Nu. Ce-ați vorbit?
În sfîrșit, un lucru care-l interesa.
— El m-a oprit, pe coridor. Era disperat că nu ești aici, lăsă Barbu să cadă și constată că era privit acum cu o atenție mirată.
— Cuvîntul „disperat" este exact?
— Poate am exagerat puțin, recunoscu Barbu. M-a acostat într-o pauză a tratativelor preliminare, și m-a întrebat, zîmbind altfel, așa, ca o glumă... „de ce nu vreau să-l ajut, cum faci tu".
— Ce-a vrut să spună cu asta?
— Nu știu.
— Eu bănuiesc... Georgescu s-a purtat iarăși prostește. Ca-ntotdeauna. O să văd eu și asta. Mănînci sau nu?
— ... Iartă-mă, spuse Barbu deodată, ideea îi venise atunci: Nu vin la masă...
— Ți-e cumva rău?
— Nu... Am o întîlnire.
— Ce vorbești?
Îl privea mai mult amuzat, cu mîna pe clanța ușii:
— Ia spune, cine-i șmechera?
— ... Secret, făcut Barbu sec.
— Față de mine?!
— ... Am să-ți spun cînd revin.
Îl umflă iarăși rîsul, același rîs tonic. Rîdea cu toată fața, cu fruntea aceea jupiteriană. Rîsul n-avea nimic jignitor, vestea i se părea, pe semne, teribil de veselă. Se opri la fel de brusc pe cum începuse:
— Bine. Dar fii atent, Barbule!... Adamescu este un nume!... Iar mezalianțele n-au dus, niciodată, la ceva bun. Fii foarte atent, dragul meu, ești mai tînăr decît crezi!... Aparențele înșală, de regulă.

Îl privea acum drept în ochi, cu o indulgență parcă obosită, dar amenințătoare totuși. Ieși din cameră. Pașii grei se pierdură spre sufragerie. Barbu descoperi că nu-i spusese în fond nimic. Nimic din ce aflase despre femeie, nimic despre ce-l rugase maică-sa, nici despre Herman și Sanda nu-i spusese mai nimic, și se întrebă dacă greșise sau nu.

Pierduse în orice caz. Întotdeauna pierdea în confruntările astea, în fața staturii de piatră a omului ce nu suferise în viața lui nici măcar de-o indigestie, care „nu-și amintea dacă avusese scarlatină“, în fața ochilor negri, dominatori, ce blocau orice reacție, orice intenție, anulau orice frază pregătită minuțios dinainte... Nu, nu era făcut, el nu era făcut să ducă o înfruntare cu „tatăl și șeful lui“, nu părea făcut să cîștige, nici cînd avea dreptate, la fel ca Georgescu, la fel ca Sanda...

Și totuși... Avea dreptate?! Greșise într-adevăr, ori l-ar fi jignit doar, stupid, spunîndu-i tot ce-și propusese să-i spună?

Sanda, Georgescu aveau dreptate?! Georgescu, de aproape douăzeci de ani adjunct, sub cine știe cîți șefi, era oare obiectiv în tot ce spunea? Sanda, în definitiv, Sanda Motreanu de ce nu vorbise, dacă avea dreptate, de ce nu deschisese gura să spună, de ce plîngea, prostește...?!

*

— Ai fost aviatoare, într-adevăr? păru să-și amintească Vlad.

— Da. De ce?

— Și eu am fost. Înseamnă că o să ne înțelegem ușor.

— Nu știu, în ce privință. Nu văd de ce s-ar interesa securitatea de lucrarea mea.

Stăteau față-n față la mica masă de sufragerie, în garsoniera foarte aerat mobilată, neîncărcată cu nimic din zecile de fleacuri pe care femeile și le înghesuie de regulă în camerele lor. Planșeta de desen tehnic de lîngă fereastră marca și mai mult atmosfera, dîndu-i o notă severă. Intrînd, ți-ar fi fost aproape imposibil să descoperi dacă aici trăia o femeie sau un bărbat, excepție făcînd ordinea, evident. Magda era adepta aceleeași simplificări strict funcționale a mobilierului și decorațiuni-

lor. Din cîte-şi amintea, în locuinţa Magdei, singurele obiecte de podoabă erau o sabie de samurai şi-un scut rotund, tot japonez, lucrate, ce-i drept, superb. O floretă figura şi aici, plasată oblic pe un perete. I se păru cam ciudată preferinţa tinerelor pentru aceste jucării ce înlocuiseră volănaşele, păpuşile şi bibelourile.

— O lucrare care poate deveni de interes naţional, observă în treacăt Vlad. Era, de fapt, mai mult o întrebare. Sanda obiectă rar, cu o linişte care avea ceva din starea de meditaţie yoghiană:

— Nu-i sigur... S-ar putea să mă fi înşelat.

— Aviatorii se-nşală rar.

Nu reacţionă nicicum. Faţa tînără, prelungă, arăta puţin obosită, la impresia asta contribuia probabil părul mai mult cînepiu decît blond, strîns fără nici o grijă pe lîngă cap. Ochii doar, inteligenţi, meditativi, luminoşi, compensau totul, vorbind despre o sensibilitate deosebită. Privirea lor rătăcea însă în gol, s-ar fi spus că fosta aviatoare asculta o melodie tristă, programată încă înainte de venirea lui. Lîngă pat, pik-up-ul era deschis.

— Ştii... Citesc de vreo săptămînă o groază de dosare, începu Sanda pe acelaşi ton potolit, ca şi cum ar fi vorbit doar pentru ea. Propuneri prăfuite ale unor invenţii şi descoperiri... Majoritatea rateuri, deplorabile. Unele trimise, continuă ea păstrînd aceeaşi privire ce ţintea un nevăzut ţărm depărtat, de oameni care nu cunosc abecedarul meseriei. Dar care erau convinşi, toţi... că făcuseră descoperirea secolului.

Ochii de culoarea castanei se opriră pe faţa lui. Voia să-l observe cît timp aştepta răspunsul la întrebarea care urmă:

— Înţelegi?

Corpul fetei părea şlefuit cu migală de artizan oriental; capul semăna cu o statuetă delicată de fildeş, gîtul lung, umerii ridicaţi îi dădeau un aer mîndru, în ciuda tonului detaşat cu care vorbea.

— Nu. Nu înţeleg deloc, o asigură Vlad. În cazul experimentărilor pe care le începuseşi dumneata credeau mai mulţi, nu?

Sprîncenele frumos desenate tresăriră, un tremur uşor lunecă pe buzele foarte proaspete, stricînd linia romboidală, pînă atunci perfectă. Vlad avu impresia că atinsese

un nebănuit punct sensibil. Dacă gazda lui nu va începe imediat să plîngă atunci şirul ghinioanelor lui va lua definitiv sfîrşit, şi avea să afle lucruri interesante.

În clipa aceea se auzi însă bing-bangul melodios ce înlocuise soneria de la intrare. Sanda constată fără să se clintească de pe scaun:

— Am o sumedenie de vizitatori azi.

Se ridică fără grabă. Rochia grena, fără mîneci, sublinia un trup sănătos, bine proporţionat. Trecu pe lîngă el, se opri însă şi întrebă:

— Poate un coleg de-al dumitale?

— Sau un prieten de-al dumitale?

— A, nu!

O spusese fără intenţie, cu aceeaşi indiferenţă. Acum aştepta întrebîndu-se dacă să deschidă sau nu. Bing-bangul se auzi iar, repetat de data asta.

— Oricum, menţionă Vlad, poţi să uiţi, dacă vrei, instituţia la care lucrez.

Sanda nu răspunse, trecu în holul mic al garsonierei şi deschise uşa. Vlad zări, peste umărul ei, capul unui băiat cu umeri de sportiv, nălţuţ, şaten, cu ochelari. Ochii mari, şi nedumeriţi, se opriseră asupra lui.

— Bună seara... făcu indecis noul venit, era desigur încurcat, pară însă imediat cu o notă agresivă: Deranjez?!

Purta o cămaşă cadrilată, roşie. Vlad avu impresia că tînărul ei posesor se înroşise şi el. Se aşteptase, probabil, la orice, dar nu să întîlnească aici pe cineva, căci asta îi dădea peste cap ceva foarte important, o intenţie sau iluzie pentru care venise.

— Intră! făcu Sanda sec, ezitase totuşi cîteva secunde înainte de-a spune asta. Tînărul nu se clinti din uşă, se scuză:

— Iartă-mă, te rog! Am vrut... să-ţi amintesc de experienţa de mîine, improviză el fără talent.

— Intră, nu-i ce crezi, preciză Sanda agasată. Apoi, aşteptă pînă ce bluza roşie se strecură pe lîngă ea şi închise uşa. Fără menajamente îl apucă pe tînăr de-un cot, îl aduse în cameră şi se aşeză în faţa lui Vlad, care bănui că era cazul să se ridice de pe scaun. Faceţi cunoştinţă, prezentă Sanda plat: El e Barbu, fiul cunoscutului

specialist Barbu C. Adamescu! Și tovarășul Vlad Zețaru, dacă am reținut bine, căpitan de securitate.

Reținuse bine, din păcate. Vlad socoti întrevederea compromisă, n-avea noroc și pace. Din cîți oameni se aflau în București în momentul acela, singur fiul lui Adamescu era cel mai puțin indicat de-a-l găsi acolo. Avea să-i spună probabil lui taică-său că un ofițer de securitate era la Sanda, iar dacă Magda își făcuse și ea vizita și lăsase cea mai mică impresie suspectă...

— ...O! Încîntat! scînteiară ochii tînărului musafir.

— Nu mai puțin, îl asigură Vlad, schițînd o înclinare abia perceptibilă, apoi adăugă surîzînd: Sandei îi place să glumească.

— Nu cred! preciză Barbu, fără s-o privească pe Sanda. Sanda face glume mai bune. Și oricum, ar fi trebuit să bănuiesc. Răscoliți, deci, răscoliți? Zi și noapte!

— Nu prea înțeleg, făcu Vlad luînd un aer nedumerit. Dacă Sanda ar fi vrut, ar fi putut confirma încă ideea cu gluma, dar Sanda îl fixa pe Barbu cu interes, de el parcă uitase.

— Nu vi se pare că e cam tîrziu să veniți în casa unei femei singure, la ora asta? întrebă Barbu.

Tonul se voia ironic, fusese însă doar impertinent, din timiditate. Puștiul făcea, fără îndoială, parte din categoria oamenilor ce deveneau impulsivi fără să vrea; aveau un soi de curaj care îi speria și pe ei.

— A! Niciodată nu-i tîrziu, zise Vlad evaziv. Și văd că nu sînt singurul.

— „Niciodată nu-i tîrziu“ ați spus?!

— Uite ce e, se hotărî Vlad, cauza pentru care sînt aici, la ora asta...

— E nobilă, nu mă-ndoiesc! îl întrerupse aprins Barbu și aruncă o privire scurtă spre Sanda care-l privea ținîndu-și brațele pe lîngă corp. Puștiul teribil preciză grăbit, cu același aer colțuros: De asta am să vă părăsesc! Imediat, nu vă rețin din plăcuta conversație decît trei minute. Se poate?

Întrebarea îi era adresată gazdei. Sanda își îngustă ochii, spuse abia auzit, însă cu fermitate:

— Dă-i zor! Pînă nu vă invit afară pe-amîndoi. Asta se poate, precis.

Începea să-i placă fata asta.

— Bun, începu Barbu, vreau să te-ntreb doar dacă ai motive temeinice să protestezi pentru mutarea la secția a noua?

Capul Sandei se trase ușor spre spate, pieptul mic începu să crească și să descrească agitat, răspunsul ei veni însă la fel de liniștit în aparență, la fel de scăzut, cumva răgușit, ca și pînă acum.

— Am protestat?

— Mai mult decît atît, ai creat atmosferă! țipă Barbu Adamescu. Vlad nu înțelegea exact de ce, dar avea impresia că prezența lui în garsonieră îl transformase pe tînăr subit, că venise acolo cu un gînd, iar acum spunea altceva, ceva de care nu era nici măcar convins.

— Nu am creat nici un fel de atmosferă, silabisi Sanda, stăpînindu-se, evident. Dacă puștiul s-ar fi priceput cît de cît la femei, ar fi înțeles că era cazul s-o șteargă; momentul era rău ales, intrarea în subiect defectuoasă. N-am întreprins nimic! sublinie ea. Asta suna și la adresa vizitei lui acolo. Vlad încercă să intervină, dar Barbu era pornit, reușind astfel s-o înfurie pe Sanda și mai rău:

— Da, ai preferat o tactică mai subtilă! Bocitul pe la colțuri!

— Nu mai am voie nici să plîng?! Tatăl tău n-a fixat încă pentru asta o oră specială, mîrîi Sanda.

Pe lîngă urechile delicate, cîrlionții scăpați din coada de cal se zburliseră. Arăta acum ca un pui de pisică sălbatică, gata să zgîrie.

— De ce să plîngi? Te simți nedreptățită? Dacă te simți nedreptățită, de ce n-o spui?

— Nu mă simt nedreptățită, silabisi iarăși Sanda. Încă reușea să se stăpînească. Barbu începu să peroreze plimbîndu-se prin casă incitat.

— Minți! Ți-a intrat în cap că descoperiseși un continent în cercetare, cu prăpăditele alea de experiențe, că toată lumea ar fi trebuit să rămînă mută de admirație, că tata a făcut o greșeală de neiertat mutîndu-te la altă secție. E-adevărat?!

— În numele cui vorbești acum și de ce? își cîntări Sanda vorbele.

— În numele meu! Sînt interesat ca lucrurile să meargă bine! Sînt coleg cu tine și cu tata...

— Coleg cu mine?! Nu zău?!

Pentru prima oară vocea Sandei urcase. Cu o indignare venită din adînc, parcă pleznind pe cineva, spuse și mai tare, grăbită acum, apropiindu-se de băiatul cu cămașa în carouri:

— N-ai vrea să facem schimb?! Să lucrezi în locul meu măcar o săptămînă la secția a noua?! E fascinant, să știi!

— Recunoști deci că ești nemulțumită! triumfă Barbu.

Vlad făcu doi pași lîngă Sanda pregătit să intervină, scrumiera grea, de cristal, de pe masă era mult prea aproape de mîna ei. O auzi pe fosta aviatoare spunînd, acum, iarăși, scăzut, amenințător, însă:

— Ieși afară.

— De ce, mă rog, ești nemulțumită? strigă băiatul cu bluză în carouri. De ce-i faci tatii un proces de intenție, cînd te-a lăsat să lucrezi, să-ți verifici ipotezele alea nenorocite, timp de un an întreg!? Un an întreg te-a lăsat să faci ce vrei, nu v-a-ntrebat pe nici unul de ce bateți acolo pasul pe loc, nu v-a-ntrebat nimic!

— Pentru că nu reușisem nimic! punctă Sanda deodată. Vocea crescuse aprig, părea să vină din întreaga ei ființă. M-a mutat cînd eram la un pas de-a izbuti, m-a mutat cînd i-am spus că într-o lună voi termina. Și puțin îmi pasă cine „va lua laurii“, mă doare că în locul meu a pus doi tembeli, care pot compromite tot! Care vor avea nevoie de șase luni pentru a pricepe ce-am făcut eu!

— Nu-i adevărat!

— Ieși afară!

— Nu-i adevărat și nu rezolvi nimic, dacă mă expediezi așa! strigă Barbu. Vlad hotărî că era cazul să intervină:

— Sînt în măsură să te previn, dragul meu, începu el pe cel mai obișnuit ton din lume, că ai fost invitat afară pîn-acum de două ori.

Tînărul se-ntoarse doar o clipă spre el, aruncă repede, cam peste umăr:

— Să mă previi? Mersi, am reținut.

— A treia oară aș fi nevoit să te-ajut să ieși, zîmbi Vlad cu desăvîrșită candoare, apoi adăugă: Din cavalerism!

— Ai face asta? sclipiră ochii lui Barbu.

— Drept să spun, cu mare plăcere, îl asigură Vlad. Mă cam deranjează oamenii care țipă, cînd nu știu ce vor.

Nimerise bine. Barbu tresări parcă izbit, aruncă o privire spre Sanda, se răsuci brusc și ieși din apartament cu pași mari, bufnind ușa.

În spatele său Sanda nu se mișcase, nu spunea nimic.

— N-aș zice că aveți nervi de oțel la institutul ăsta, aprecie Vlad scărpinîndu-se distrat după ceafă, abordînd mina lui surîzătoare, care voia să spună că tărăboiul nu a fost lipsit de farmec, dar s-a terminat.

Sanda își mușca buzele. Privirea rătăcea iarăși în gol, undeva, însă, pe urmele celui ce plecase, explică apoi scăzut, cu o nuanță de constatare meditativă, ca și cum ar fi găsit soluția unei probleme pe care o căuta de mult, dar care o interesa doar pe ea:

— Îl văd, în orice caz... pentru prima oară așa.

— A, da?! se miră Vlad conștient că discuția fusese ratată. În fine, abandonă el ideea, atunci... putem continua, nu?

Sanda păru să nu-l fi auzit. Cîteva clipe trecură așa, vocea ei anunță apoi cu o tonalitate de data asta apropiată, dar ușor enervată:

— Nu. Te rog. Nu mă simt în stare. Vino în altă zi. Oricînd.

Nu cumva era îndrăgostită de cămașa în carouri?

O „întorsese pe dos“ starea tipului pe care „nu-l mai văzuse așa pînă atunci“?

— Îmi pare rău, spuse Vlad, dar e vorba de-un interes imediat.

Și iarăși Sanda păru că-l descoperă neverosimil acolo cînd ea se credea singură.

— Te rog, *a doua oară*, să mă lași. Azi nu.

Îl privi. Ochii rămîneau impenetrabili, adăugă deodată cu o mică grimasă:

— Nu sînt îndrăgostită de caraghiosul care-a plecat. Asta văd că-ți închipui, preciză ea. Ca și Magda, s-ar fi spus că poseda ciudata capacitate de a-i citi gîndurile. Dar nu-ți mai pot spune nimic acum, nu-mi vine decît să țip!

Asta părea să fie adevărat, în ciuda tonului foarte scăzut, era întinsă ca o strună, pînă la ultima fibră.
Poate că Magda avea dreptate, cine știe dacă nu cumva, ca și în cazul Nelei, el bănuia greșit un motiv amoros ca fiind prioritar în capul femeilor cu care lucrau „cot la cot“ și-și puneau săbii pe pereți. Cu atît mai rău pentru ele, aprecie Vlad, pe de altă parte, ca și Nela, această fostă aviatoare țintise sfidătoare un țel al dracului de înalt. Ilarie Dinescu spunea că „vrusese să dovedească ceva ce nimeni nu putuse dovedi pîn-atunci“! La drept vorbind, era o miză mai serioasă decît obrazul drăguț și complexele zăpăcitului ăla cu ochelari.
— Bun, am plecat, o liniști Vlad. Ochii i se opriră însă, ca din întîmplare, pe pik-up: Văd că ai cumpărat niște plăci noi. Chopin?
Dar Sanda nu era Gabi. Surîse, un surîs mic, disprețuitor pentru trucul lui.
— Uite ce e, Vlad Zețaru, abia acum devii polițist.
— Cum așa? se arătă Vlad mirat.
— Prefer discuțiile nete! anunță Sanda cu o voce limpede, din care dispăruse, cel puțin aparent, orice iritare. Și dacă ți-e teamă să mă lași „în starea asta de nervi“. nu te speria, n-am să m-arunc de la etaj. Peste ce era greu am trecut.
— Nenorocirea e că nu ai trecut, spuse Vlad cu răceală, direct. În definitiv, dacă voiau discuții „nete“ fetele-astea, era bine și-așa. Cineva îmi spunea că se experimentează ceva asemănător cu lucrarea dumitale în străinătate... E vorba deci de-un brevet, el va aparține celui ce se grăbește. Nu, nu striga, preveni Vlad, chiar dacă țipi, plîngi sau îmi dai cu scrumiera în cap, vreau un răspuns clar la o singură întrebare.
— Scurtă?
— Vreau să știu atît: cînd ai înaintat conducerii secției primul referat-sinteză asupra a ce obținuseși pînă atunci?
Trei secunde, privirea ochilor castanii rătăci în gol.
— ... Acum o lună... O lună și patru zile. Dimineața, la ora zece.
— Mulțumesc, făcu Vlad. Precizia asta îl uimea, nu părea totuși să se „țină de bancuri“, dăduse răspunsul cerut iar acum aștepta ca el să plece.

— Uşa de ieşire e în partea opusă, auzi vocea Sandei, dar nu plecă, puse discul la pik-up şi dădu drumul aparatului.

Melodia cristalin-melancolică irupse brusc. Reduse volumul la minim, se întoarse, se opri în faţa Sandei, care îl privea cu acelaşi surîs.

— Nu cumva îţi place Chopin?

— Numai în serile cînd îmi vine să mă caţăr pe pereţi, preciză Vlad.

Zîmbetul mic se accentuă, expresia feţei se schimbă rapid. Uite că putea fi drăguţă cînd voia, cochetă chiar, îl întrebă cu o voce tărăgănată:

— Se-ntîmplă asta şi oamenilor cu nervi de oţel?

— Cîteodată. Mîine am să-ţi dau un telefon. Răspunzi chiar dacă numai pentru a mă trimite la dracu. O.K.?

Formula aviatică, familiară, coloră şi mai mult nuanţa zîmbetului, fără a şterge totuşi nota de oboseală.

— O.K., Vlad Zeţaru.

Îl conduse cîţiva paşi spre uşă, apoi se opri:

— Are chiar atîta importanţă cînd am predat sinteza?

— Asta voi încerca să aflu, cît de curînd.

— ... Ştii de ce te-ntreb?

— De ce? se opri Vlad.

— Pentru că m-a căutat un tip; săptămîna trecută, aici. Zicea că-i reporter. A încercat să discute cu mine despre lucrările din ultimul timp.

— Şi ce i-ai spus? încremeni Vlad.

— Că voi veni la redacţie, să discut despre asta. A insistat; de gură era foarte bun. Pînă la urmă însă, am insistat şi eu şi mi-a lăsat numărul de telefon, numele lui. Numai că reporterul ăla a murit acum un an... Drăguţ, nu?

Da, era nemaipomenit de „drăguţ". Căutaseră să prindă „un moment fierbinte", să speculeze deruta, starea ei psihică, vizînd nu obţinerea unor secrete... ci ceva mult mai important.

— Cum arăta individul?

— Foarte gras, cu nişte ochi de peşte mort; din cinci în cinci vorbe spunea „eu", îşi aminti Sanda.

Un portret mai sintetic al lui Sfelea nu s-ar fi putut face.

— A fost o primă „sondare“, făcută de-un nepriceput, explică Vlad. S-ar putea să vină și alții.
— Care să se dea eventual drept ofițeri de securitate?
— Posibil, zîmbi Vlad. Cum de ai bănuit ceva dubios în cazul grăsanului?
— Am simțit că minte din prima clipă.
La naiba, Magda îi spusese exact același lucru. Lui îi trebuise o lună ca să ajungă la concluzia asta, uite însă că talentele lui Sfelea erau puse de încă cineva la îndoială.
— Îl cunoști pe burtosul ăla, așa e?
— Da, recunoscu Vlad. Ghicești și la ce mă gîndesc acum?
— Să mă angajez acolo la voi?!... N-aș fi bună, Vlad Zețaru, te-asigur, m-am gîndit și eu.
— De ce?
— Mă tem că... dacă aș purta tot timpul o armă la mine... aș folosi-o! Cînd n-aș putea proba ceva; așa cum nu vei putea tu proba acum.
— Ești chiar sigură că nu voi putea proba?
Îl privea cu un soi de gravitate, lung, se hotărî și deschise ușa.
— Noapte bună. Îți urez oricum succes! Și-am să-ți răspund mîine la telefon. Numai că, repet, n-am de gînd să mă sinucid, eu nu sînt Nela Oancea.
— De unde știi de Nela? făcu Vlad uimit.
— Vecina de vis-à-vis mi-a făcut o cronică a evenimentelor completă, de la venirea dumitale pînă la plecarea salvării. Acum ai să mă-ntrebi ce cred despre Nela și Octav.
— ...Crezi ceva?
— Știu. Nela e o proastă; în ciuda faptului că are uneori... idei sclipitoare. Se-ndrăgostise de Vasiliade, nu de proiect.
— Ce proiect?
— Cît timp lucrase la noi, Vasiliade începuse un proiect care îl obseda. L-a continuat Nela. Calea pe care apucase Octav era însă net greșită; i-am spus Nelei asta. Ea s-a încăpățînat ridicol, să dovedească, în ciuda evidenței, contrariul! Pentru o cercetătoare e de neadmis, zise Sanda cu convingere.

— Şi crezi că s-a sinucis... cînd şi-a dat seama de eroare?
— Mi se pare că e oricum un motiv... Oamenii nu se sinucid pentru că au fost înşelaţi, ci pentru că s-au înşelat, zîmbi amărui Sanda. Dar de salvat, Nela are să fie salvată, fii liniştit.
— Asta de unde-o mai ştii?
— Face parte din oamenii care au noroc... care complică întotdeauna existenţa altora, enumeră Sanda, care nu duc nimic pîn-la capăt. Nici cînd le vine ideea să se sinucidă!...
— Presupui deci că Octav Vasiliade o luase pe o cale greşită, cu proiectul lui?
— Nu presupun, clarifică Sanda. Era un drum indiscutabil eronat! Fără nici o şansă.

IX — ECOURILE TĂCERII

Privite de sus, luminile Bucureştiului licăreau parcă obosite şi ele sub un cer mirosind a furtună. De-o oră se chinuia să plouă.
— Ce s-a mai întîmplat, Mircea? întrebă Magda expeditiv, intrînd pe uşă. Cum e cu aviatorul?
— Cu Cristian Iliescu e-n regulă. A plecat acasă, a scris o declaraţie completă, interesantă...
— Concluziile, Mircea! făcu Magda repede. Îşi însuşise stilul lui Dumitrescu şi Vlad, o interesa „esenţa întîi, amănuntele dacă mai era cazul". Asta desigur cînd nu explica ea ceva.
— Rezultă că în străinătate a trimis cele două mesaje ale Lidiei unui individ care nu-i era frate; aviatorul l-a recunoscut după fotografiile pe care i le-am arătat. E un anume Herman...
— Herman?!
— Da. Un tip care poate fi găsit în fiecare lună în altă ţară; în prezent se află în România, venit ca reprezentant al firmei „Globus", pentru tratative. E cazat la hotel Nord.
— Mai departe!

Urcase pesemne în fugă scările, era ușor îmbujorată, arăta, ca întotdeauna în astfel de cazuri, și mai frumoasă, chiar în rochia asta simplă, apreciată de Vlad drept superbă. Dar nu era, dacă o comparai cu rochia lungă de seară, în care o văzuse o dată. Asta fusese în urmă cu o jumătate de an, cînd avuseseră de rezolvat o misiune la un teatru, unde urma să se facă un schimb important de mesaje. Atunci da. Erau acolo vreo șase din serviciul lor. Magda venise împreună cu Vlad, formau amîndoi... un cuplu formidabil! Vlad înalt, blond, cu alura lui nordică, ușor rasată; Magda cu pletele negre, scurte și fața de un alb aproape marmoreal, cu ochii albaștri, aproape mov, ochi „științifico-fantastici“ cum zicea Vlad, îmbrăcată în rochia de un albastru intens, o culoare care-o prindea nemaipomenit. Dumitrescu trecuse pe lîngă ei șoptindu-le, aproape fără să-și miște buzele: „Abandonați misiunea, am greșit, nu-i pentru voi asta“. Într-adevăr, cei doi atrăgeau privirile. Păreau o imagine din revistele ilustrate, aproape șocantă, care nu putea trece neobservată. Nu erau deloc indicați pentru a se strecura permanent în preajma celor doi străini ce urmau să realizeze schimbul de mesaje în foaierul teatrului.

— Asta era tot? îl cercetă Magda nedumerită.

— Nu. Concluziile mele referitoare la Cristian Iliescu sînt că-i un om cinstit. A scris acum detaliat modul în care i-a dat Lidia mesajul, nu pare o lucrătură prea savantă. Cum ați bănuit, Lidia este doar folosită. Aviatorul e convins că-i o mare proastă. Evident, ar putea fi și un joc subtil al femeii...

— Nu-i! Am vorbit cu ea.

Ochii albaștri surîdeau iarăși. Magda se oprise lîngă biroul lui Vlad și privea visătoare la locul unde ar fi trebuit să fie Vlad. Mircea se întrebă iarăși — a cîta oară? — ce relații existau de fapt între acești doi colegi ai lui... Despre Vlad n-ar fi putut spune nimic, era în stare să jure însă că Magda îl iubea. Asta în ciuda faptului că izbucneau de regulă focuri de artificii cînd se întîlneau căci niciodată Magda nu era de părerea lui Vlad și invers.

— Altceva? întrebă Magda închizînd cu mișcări repezi stiloul lui Vlad, uitat deschis pe birou. Sper că nu m-ai chemat „urgent“ aici, doar pentru asta.

— Nu, repetă pe același ton linear Mircea. Am primit un plic pentru tovarășul colonel Dumitrescu...

— Mîine-i aici. Acum e pe drum, i-a telefonat ofițerului de serviciu.

— Asta știu, menționă Mircea nemulțumit. Tovarășul maior Stoenescu e însă și dînsul plecat...

— La ora asta cred și eu, expedie Magda.

— Numai că nu-i nici acasă, l-am căutat de trei ori, și nu răspunde nimeni. Iar pe plicul ăsta scrie că-i „f.f. urgent".

— Vlad n-a mai dat nici un semn?

— Nu. Deși... zicea că va reveni. De aia, cînd mi-ați telefonat...

— Dă-ncoace plicul! Magda îl cercetă, apoi întrebă scurt: De unde e?

— Mi l-a dat șeful serviciului trei. Sînt copii foto după un clișeu găsit asupra unuia, pe care l-au arestat azi. Individul pretinde că nu el ar fi făcut clișeele, ci i le-ar fi dat cineva. Un străin, care de asemenea a fost reținut; numai că ăla neagă, bineînțeles.

Magda cercetă încă o dată plicul „f.f. urgent", îl desfăcu cu o mișcare expertă. Pe birou se împrăștiară vreo zece fotografii.

— Ăsta... e Herman! constată uimit Mircea. E... tipul pe care l-a recunoscut aviatorul și care vă spuneam...

Se opri. Magda luase în mînă o fotografie: reprezenta o mașină, parbrizul ei, prin care se zăreau doi oameni. Mircea nu-și dădu seama cine. Magda ținea poza în mîini, privind-o fix, ca și cum ar fi văzut acolo un strigoi.

Zîmbi, dar zîmbetul era pierit. Îl privea fără să-l vadă.

— Ai făcut bine că mi-ai spus să vin... Mai ai ceva treabă pe-aici?

— Nu, oftă Mircea.

— Ia atunci un buchet de flori și fă-i o vizită Getei. A, du-te să te bărbierești întîi.

— La ora asta?

— E o oră excelentă pentru vizite, îl asigură Magda. Strînse fotografiile, le vîrî la loc în plic, se așeză pe scau-

nul de la biroul ei și rămase nemișcată, cu aceeași privire care rătăcea undeva în gol.

— Mai rămîneți?

— ... Îm? ... Da, mai rămîn, zise Magda.

*

— Cu Grigore aş vrea să vorbesc. La telefon căpitan Zețaru.

— Eh, asta aş vrea și eu! îl asigură vocea căpitanului Iancu.

— A fost răpit de serviciul marțian de spionaj?

— Da' de unde. A plecat acum să discute nu știu ce cu Magda Deleanu, de la voi. Și-a pierdut timpul c-un pîrlit de delapidator, nici n-a mîncat. Are toate probele în mînă, dar nu poate să-l facă să recunoască. Ăla tace ca o broască țestoasă.

De Scarlat Pricop era vorba în mod evident. Vlad se felicită pentru că purtase discuția înainte de reținere, bănuise modul de-a reacționa al „micii hiene“ care, zdruncinată de „spulberarea tuturor iluziilor“, se închisese acum într-o carapace de tăcere stupidă.

— Spune-i, cînd „abandonează înfrînt“, că l-am căutat. Dacă vrea să-l facă să vorbească, pe Scarlat, să mă cheme pe mine, la anchete psihologice e cam ageamiu, lansă Vlad, amuzîndu-se de mutra pe care o va face Gore auzind așa ceva.

— Uite ce e, asta să i-o spui personal! rîse Iancu. De cînd a devenit șef, consideră umorul „pierdere de timp prețios“!

— Am să-i trimit atunci o telegramă, acceptă Vlad. Închise. Vîrî altă monedă, formă numărul de la spital al lui Gregorian.

— Cu doctorul Gregorian, vă rog!

— A plecat, îl găsiți mîine la ora opt, sosi răspunsul prompt și-n clipa următoare telefonul fu închis.

Nu fusese vocea tinerei Gabi, probabil și ea ar putea fi găsită tot „a doua zi, la ora opt“. Altă asistentă era, dar tot atît de amabilă. Vlad introduse în aparat ultima monedă, repetă numărul.

— Daa!

— Vreau să vorbesc cu Gregorian imediat, dă-mi numărul de-acasă!

— Cine sînteți? tatonă, de data asta cu prudență, vocea.

— Nu mă mai chestiona atîta. Zețaru sînt. Zețaru, de la minister, zise Vlad pe același ton forte, care-și făcu efectul numaidecît.

— Așteptați doar o secundă, vă rog, tovarășe Zețaru! se mlădie vocea.

O pusese Gabi la curent cu discuția avută sau îl credea de la ministerul sănătății?

S-ar fi spus că există o neștiută lege potrivit căreia cu cît vorbeai mai brutal la telefon cu atît ți se răspundea mai amabil și invers. De ce așa? Vlad nu-și bătu capul să afle, primi numărul și adresa lui Gregorian. Doctorul locuia în centru, la cinci minute distanță de oficiul poștal în care se afla. O vizită era deci mult mai nimerită.

Urcă în mașină. Cinci minute mai tîrziu oprea în fața unui bloc nou-nouț.

Familia Gregorian locuia la parter.

Sună, se auziră pașii repezi ai unei femei, ușa se deschise cu violență.

— Vlad!?... Vlad, tu ești?

Poftim peste cine nimerise! În cadrul ușii era o femeie brunetă, cu pletele bogate, ajungîndu-i pînă aproape de mijloc. O știa de undeva, de unde dracu!?

— Vlad, cum ai dat de mine?

Și înainte de a-i lăsa timp de răspuns, se trezi îmbrățișat, sărutat pe amîndoi obrajii. Acum era momentul să apară Gregorian, ca totul să se ducă pe apa sîmbetei.

— Intră o dată, ce stai!?

Cum o chema totuși pe zăpăcita asta? Ah, da, la schi o cunoscuse, iarna trecută. Avea un hanorac roșu ca focul și venise la cabană cu un grup de arhitecți. O schioare nemaipomenită, altminteri. O chema Delia, parcă! Întrebarea cea mare era dacă o avea în față pe soția sau fiica doctorului.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, zise Vlad, dar aș vrea să vorbesc cu doctorul Gregorian, draga mea.

— Cee?! Sper că nu ești un pacient?

— A, nu! făcu Vlad, bătînd repede în lemnul bibliotecii. Biblioteca imensă, de nuc, ocupa întreg peretele camerei în care se aflau.

— Atunci e perfect! Dac-ai şti cît te-am căutat! Delia se amorezase de tine.

La naiba, nu era deci Delia! Asta era un semn rău pentru memoria lui, chit că zilnic făcea cunoştinţă cam cu zece persoane.

— Care Delia?

— N-o mai ţii minte?! Ah, sînteţi îngrozitori!

— Ba da, mi-am amintit.

— Aiurea, ai uitat-o ca un nemernic! Era blonda aceea micuţă, drăguţă şi plinuţă, nu ştia mai deloc să schieze, dar se ţinea după noi ca un căţel. Dac-ai şti cît m-a bătut la cap să te găsesc! Ai dus-o că eşti arhitect, ai fentat-o dîndu-i un număr de telefon unde locuieşte o babă surdă; credea că eu te cunosc mai de mult...

Cella o chema! Părea să fie fiica doctorului, verigheta lipsea în orice caz de pe inelarul femeii care continua să-i tot spună, debitul verbal era copleşitor. Realiză că-i vorbea acum de alţi colegi de-ai ei cu care fuseseră împreună la schi.

— Iartă-mă, Cella, dar am venit la voi...

— Bărbatul meu nu-i acasă! preciză femeia. Era deci nevastă şi se numea Cella într-adevăr. Şi cred că nu va veni prea curînd, m-a anunţat că are „un caz deosebit", va întîrzia.

Iar se-ncurcau lucrurile. Pe unde-o fi umblînd la ora asta Gregorian?

— Stai jos şi spune-mi ce bei!

— Îmi pare rău, sînt cu maşina, se eschivă Vlad.

— Cu maşina? Grozav! O să mergem atunci în altă parte. Eram disperată că n-am cu ce-ajunge acolo.

— Unde?

— La nişte colegi, arhitecţi, Anghel îi cheamă. Îi ştii, erau la cabană! Delia nu vine, fii liniştit! Are să-ţi placă, să vezi, sînt nişte trăzniţi toţi cei care vin acolo.

— Foarte tentant, dar mă tem că am să te refuz.

— Ascultă, nu-mi face mutra asta, sînt sătulă de Gregorian!

Nu-l prea vedea într-adevăr pe doctor, cu ochelarii şi aerul lui auster, în compania unor „trăzniţi". E drept,

nici soț al Cellei nu-l prea vedea. Temperamente net diferite. Ochii negri, plini de viață ai femeii contrastau cu expresia înghețată a ochilor lui Gregorian, ce-i rămăseseră foarte bine întipăriți în minte.

— Sînteți căsătoriți de mult?

— O, de zece ani! Gregorian junior e într-a treia. Păcat că nu-i acasă, ca să vă cunoașteți, are o simpatie deosebită pentru polițiști!

— Pentru polițiști?!

— Ți-am spus că te-am căutat! explică Cella turnîndu-și în pahar votcă. Pentru Delia! Pînă la urmă, la cine era să apelez? La miliție! Unul de la voi, blond, c-o figură de boxer categoria grea mi-a spus că te știe, numai că n-a vrut să-mi dea numărul de telefon. E secret?

Dacă nu era iar Gore, mare minune. Fusese într-adevăr boxer de categorie grea. Pămîntul era mic.

— Nu-i secret, dar în seara asta sînt puțin grăbit.

— Știi că te-ai schimbat? Vlad, tu erai un băiat de viață! M-am și mirat cînd mi-a zis unde lucrezi, eram convinsă că la voi sînt cam încuiați. Văd însă că nu mă-nșelasem prea mult! Parc-ai fi Gregorian!

— Bărbatul tău nu-i „polițist"!

— Nu, dar e doctor. Altă categorie de încuiați! Nu-mi vorbește decît de cazurile și decesele lui, e nebun pur și simplu!

— S-ar părea că asta nu te deranjează prea mult, strecură Vlad.

— Nu fi obraznic! preveni Cella simplu.

— Iartă-mă, eram?!

— Dac-ai să mergi cu mine, vei vedea că în fond e o petrecere fără nimic nemaipomenit. Se va dansa, se va juca bridge, o șuetă. Mîine-i duminică, nu se dărîmă cerul, dacă oamenii fac și-altceva decît să se gîndească 24 de ore din 24 la plan sau la „decesele înregistrate", de-astea sînt sătulă! N-am dreptate?

— Probabil că da.

— Realizezi că oamenii nu mai știu să se distreze, nefericitule? Pentru ce? Spune-mi ce cîștigi tu sau Gregorian, dacă nu uitați, cînd ați ieșit la trei sau patru de la serviciu, de tot ce-ați făcut opt ore acolo?

Cella chiar reușea asta?

— Ți-a vorbit cumva de un anume Vasiliade? aruncă Vlad cu ochii la ușă.

— Oh, dar ce m-a pisat cu Octav!

— L-ai cunoscut pe Octav Vasiliade?

— Aha! Iată deci și motivul vizitei! rîse Cella. Bine, dar ești mai nebun decît bărbatul meu! Ce dracu te mai interesează un om care-a murit?

— Venea pe la voi?

— Dacă venea?! La noi în casă a cunoscut-o pe Nela! I-a suflat-o lui Gregorian. Pe atunci eram convinsă că-l urăște. Crezi că l-a omorît bărbatul meu sau ce?

— Nu înțeleg, făcu Vlad. Rămăsese într-adevăr interzis: cum „i-a suflat-o" pe Nela?

— Ei, nu-ți imagina iarăși ceva scandalos, ți-am spus că sînt căsătorită de zece ani, iar Gregorian nu-i tipul care să se țină de aventuri. Dealtfel, nu bea, nu fumează, cărți nu joacă, un model, ce mai! Pentru Nela Oancea făcuse însă o pasiune, așa din senin! Nu pricep ce găsise la ea, mi-a spus chiar la un moment dat că vrea să divorțăm.

— ... Pentru a se căsători cu Nela?!

— Ai cunoscut-o?

— Da.

— Îhî! Știi deci aerul ei de visătoare, teoriile despre vocație profesională, prietenie, prostii de-astea! Pe bărbatul meu, e stupid, dar îl dăduse gata. Numai că a apărut Vasiliade și pisicuța visătoare s-a amorezat de el pînă peste urechi! Altă nebună! Octav avea o mutră blazată, părea că vede noaptea stafii!

— Stai puțin, Vasiliade n-o cunoștea mai de mult?

— Ba da, lucraseră la același institut. Numai că ăla, alt nebun, se retrăsese de la serviciu, ca să-și termine nu știu ce invenție nemaipomenită, pe cont propriu. Nela i-a spus că după plecarea lui, ei continuaseră experimentările; asta l-a interesat. Stai jos, dacă tot îmi iei interogatoriul! Au rămas o oră în tête à tête, colo, pe canapea, noi nu mai existam. Gregorian fierbea ca un samovar. Pînă la urmă, Vasiliade și Nela au plecat împreună.

— Cînd a fost asta?

Cella stătea picior peste picior, indiferentă ca o reclamă pentru ciorapi.

— Acum vreun an.

— Știi că acum vreo șase luni, bărbatul tău l-a ajutat pe Vasiliade să se-angajeze la o uzină?

— Daa? Nu știam. Rămase cîteva clipe gînditoare: E în stare. În orice caz, în felul lui... e un nebun cinstit.

— Cum a reacționat cînd Vasiliade s-a internat la ei?

— Nu ți-am spus? În fiecare seară numai de asta îmi vorbea. Credeam că-l urăște pe Octav, numai că el nu știe nici măcar să urască, spunea că „a venit prea tîrziu", că „dispare un om nemaipomenit"! Asta pînă în urmă cu vreo săptămînă, cînd nu mi-a mai zis nimic. Nici măcar c-a murit. Am aflat intîmplător, i-a telefonat o soră. Nu era acasă. Sora mi-a zis să-i comunic, el plecase însă spre spital. E nebun!

— De ce crezi, în definitiv, că-i nebun?

Cella dădu peste cap paharul cu un gest hotărît. Îl privi lung, cu o expresie aprigă, nebănuită, indiferența dispăruse dintr-o dată.

— Pentru că un om normal n-ar sta acolo! Nu-i pentru el! A lucrat pînă acum doi ani într-o clinică de copii, nu era specialitatea lui, dar era un om pentru care existam eu, fiul său, casa asta, lumea în general, nu doar spitalul și decesele, înțelegi? Ți se pare că eu sînt nebună?

— A, nu, Cella, nu!

— Ba da, văd că „te dezgust"! Și pe el „îl dezgust"! Cînd plec să mă distrez, cînd fumez sau „beau ca o inconștientă", cînd dau drumul la radio, în timp ce-mi vorbește! Spune-mi și mie, am 30 de ani, nimeni nu-mi garantează că mîine nu voi deveni pacienta lui Gregorian, de ce să mă gîndesc la asta? Pentru ce să mă gîndesc că-n lume sînt nu știu cîte tone de trinitrotoluen pe cap de locuitor, că, dacă ar fi trăit, Octav Vasiliade ar fi putut face nu știu ce invenție, uluitoare, cînd el nu mai trăiește?! Gata, s-a isprăvit!

Dincolo de micul hol se auzi cheia răsucită în broască. Cella tăcu subit, își zvîrli capul pe spate și rămase cu ochii în tavan. Pletele lungi de culoarea abanosului cădeau peste spătarul fotoliului ca o cascadă, atingînd aproape covorul. Gregorian intră, se opri în ușa camerei, cu o expresie împietrită.

— Faceţi cunoştinţă, spuse, pe un ton de impecabilă amfitrioană, Cella: Soţul meu, Gregorian şi Vlad, amantul meu, de trei zile!

Vlad se ridicase în picioare, surîzînd ca de o glumă. Cella întrebă din aceeaşi poziţie, era cu spatele spre uşa prin care intrase Gregorian:

— A clipit?! Pun prinsoare că nu!

Sări apoi dintr-o dată de pe fotoliu, îl privi cu o scînteie ciudată în ochi. Întrebă scurt:

— Vii cu mine?

— Altă dată, cu plăcere, se scuză Vlad.

Cella se strîmbă, se-ntoarse spre Gregorian:

— Vii cu mine?

Doctorul nu clipise, într-adevăr, după cum nu clipi nici acum. Rămăsese cu ochii aţintiţi la Vlad.

— Cheile! ceru Cella întinzînd palma deschisă.

Gregorian, o privi abia acum, spuse numai după cîteva secunde, pe un ton alb:

— Ai băut... Ia un taxi, e mai bine.

Cella ridică un deget în sus, mîna era frumoasă, delicată, gestul doar puţin teatral, caraghios.

— A, da! E mult, mult mai bine să iau un taxi!

Se apropie de Gregorian, îl sărută cuminte şi spuse pe cel mai firesc ton cu putinţă:

— Pa, dragul meu!

Se strecură pe lîngă doctor, se auzi uşa deschisă şi închisă. Gregorian se urni, în sfîrşit. Se opri în faţa micului bar deschis, trecu mai departe, se rezemă de marginea ferestrei.

— Întrebarea e cine-i adevăratul vinovat, spuse el pe un ton obosit. Privea în stradă, părea că urmăreşte în seara care se lăsase silueta nevestei-si, apoi adăugă foarte rar, scăzut: Nu reuşesc s-o conving să se opereze. Nimic malign, dar... nu reuşesc.

Se întoarse, îl cercetă cu o expresie rătăcită, făcu apoi un gest invitîndu-l să se aşeze, gestul era uşor teatral, la fel cu al Cellei. Se aşezară amîndoi.

— Bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Tot pentru Octav Vasiliade ai venit?

— Am aflat între timp cîteva lucruri noi.

— De la nevastă-mea?

— Prea puțin.
— Ce vrei, în definitiv?
— Doctore, atacă Vlad, fac parte din oamenii perseverenți.
— Se spune că perseverenți sînt oamenii care n-au alte calități.
— Foarte posibil, acceptă Vlad. Voi scormoni însă pînă la capăt. Dumneata mă poți scuti de-o alergătură inutilă și înțelegi asta.
— Cu ce scop scormonești?
— Vreau să știu exact ce s-a întîmplat cu Vasiliade și cu Nela.
— Nu știi?
— Ba da. Dar mă agasează cîteva amănunte.
— Care? întrebă Gregorian.
— E în primul rînd acest Octav Vasiliade, despre care toți cei cu care vorbesc îmi spun cam altceva. Era un mare inventator? Era un ratat, era un cabotin, un blazat, un nefericit? Nu știu. Dar știu că nu a vrut ca rudele să afle c-a murit. Și mă-ntreb de ce?
— Și crezi că eu știu?
— După aceea, continuă Vlad, e relația asta ciudată, Vasiliade-Pricop. Ce găsise Vasiliade la vecinul lui, de ce i-a spus o poveste idioată cu străinătatea, cu invenția la care lucra pentru a o vinde acolo, de ce-l credita Pricop, ce garanție avea hiena, care altfel îl considera un ratat?
— Asta te-asigur că nu știu.
— În al treilea rînd, îmi apare ciudată relația Octav-Nela. Nela m-a căutat insistent în urmă cu cîteva zile, dar n-a vrut să discute cu altcineva. După aceea a făcut tentativa de sinucidere. De ce?
— Excluzi posibilitatea ca cineva să se sinucidă din dragoste?
— Cred că a existat și un alt motiv, în afara morții lui Octav, care ei i s-a părut decisiv!
— Și pe care eu îl cunosc?
— Greșesc?
— Și dacă-l vei afla, socoti Gregorian turnîndu-și un pahar de coniac, crezi că-ți va servi la ceva? Vei reuși să-l prinzi pe adevăratul vinovat? Ori bănuiești că eu sînt acela?
— Există deci un adevărat vinovat?

— Ca întotdeauna! Numai că n-ai să-l prinzi, dragul meu căpitan, să-ți spun eu ce vei face în schimb?!

— Aș prefera s-o luăm „de la cauză la efect", doctore!

— Daa?! Bine, acceptă Gregorian. Își reluă locul de pe marginea fotoliului, jucîndu-se cu paharul de coniac, din care abia sorbise. Bine, află atunci că „ai intuit just". Octav Vasiliade venise din străinătate „cu o misiune". „S-a îndrăgostit" de Nela pentru a afla date despre o cercetare efectuată la institutul unde el lucrase. Și a transmis informațiile astea în străinătate. Ești acum mulțumit?

Desigur, nu era mulțumit: era ori o scorneală, ori prea puțin din ce Gregorian știa.

— Perfect, doctore, spuse Vlad ridicîndu-se, asta doream să aflu, vă mulțumesc.

— A, nu! Nu așa! izbucni Gregorian. Veni repede și se postă în ușă, cu paharul în mînă. Îl privea cu ochii săi verzi care nu mai păreau acum reci și indiferenți.

Cella se înșela totuși, Gregorian era în stare să-și iasă uneori din sărite, ca acum cînd părea să vorbească serios.

— Nu cred că mă interesează altceva, zise Vlad.

— Ba trebuie să te intereseze, nu-i suficient, dragul meu, să te duci să-i pui Nelei o santinelă la ușă, în eventualitatea că va scăpa! Nici să-mi iei mie mîine „o declarație completă". Dacă ai vrut să afli, stai jos acum, am să-ți spun.

— Mă rog, făcu Vlad, abordînd un aer plictisit, și se reinstală în fotoliu. Constată că Gregorian dăduse peste cap paharul de coniac. Acum se plimba în jurul lui neștiind de unde să pornească.

— Cînd a mers acolo, în străinătate, a început totul, zise doctorul potrivindu-și cu un gest-tic ochelarii. Nu știu dacă dumneata ești în stare să-ți imaginezi ce poate să-nsemne pentru un om care-a trăit o viață întreagă numai pentru lucrările lui... să fie invitat politicos, altminteri foarte politicos, într-un birou de ingineri specialiști ai unui institut pe care ar fi dorit să-l viziteze. I-au vorbit frumos. Erau la curent cu invenția brevetată de el, cu faptul că lucrase șase ani la ea, că alți doi ani trecuseră inutil, zbătîndu-se să și-o breveteze; că nu reușise s-o breveteze decît devenind coautor, el pe locul doi,

al unui mare specialist, șeful secției din institutul unde lucra! Te interesează, tovarășe căpitan?

— Mda! De ce nu? își compuse Vlad o figură acru-răbdătoare.

— Cred că asta ar trebui să te intereseze, sublinie doctorul. I-au spus și o noutate interesantă oamenii aceia. Octav își dăduse demisia de la institut, hotărît să lucreze singur la o invenție pe care nu voia s-o împartă cu șeful lui. Cît timp fusese la institut i se făcuseră tot felul de mizerii. După ce plecase însă, lucrarea lui fusese încredințată unor specialiști, printre care era și Nela. Devenise deodată interesantă lucrarea lui Octav Vasiliade, atît doar că nimeni nu-i spusese o vorbă. Ei bine, inginerii străini l-au apreciat foarte mult, i-au sugerat să se intereseze „dacă informațiile lor sînt corecte", și l-au asigurat că invenția îi interesa, la ei nu ar dura doi ani ca ea să fie brevetată, în cazul în care ar definitiva-o! Asta e tot. Nu l-au racolat propriu-zis, cum ai spune dumneata, i-au pasat doar informația asta, care, evident, pe Octav l-a dat peste cap. Înțelegi?

— Da, îl asigură Vlad. Asta înțeleg chiar și eu, doctore.

— Tot e bine! S-a întors în țară, s-a interesat la ministerul lor, i s-a răspuns că lucrarea lui nu era trecută în planul institutului. Asta l-a derutat. A întîlnit-o atunci aici, ... în casa mea, pe Nela, de la care-a aflat, cu stupefacție, că se lucra totuși, intens, la proiectul lui. Nela l-a pus la curent cu ce întreprinseseră între timp, ea era încîntată de idee, îl admira pe Octav! Nenorocitul și-a dat seama de asta și s-a prefăcut îndrăgostit de ea.

— S-a prefăcut?

Gregorian își turnă un alt pahar de coniac.

— Atunci, în orice caz, da. După aceea, a pretins că începuse s-o iubească într-adevăr. Nu cred asta. A rămas îndrăgostit doar de invenția lui. Începuse să lucreze ca un dement, zi și noapte, fără să-i spună Nelei, a mințit-o că nu-l mai interesează proiectul și că lucrează la altceva.

— Iar Nela îl ținea la curent cu mersul lucrărilor executate la institut, în paralel!

— Exact. Numai că varianta pe care mergeau ei... Octav o încercase. Era greșită. Ei bine, nu i-a spus Nelei nimic, nici mie nu mi-a spus nimic, pînă în ziua cînd a

murit. Mai mult decît atît, cînd a fost căutat de unul din specialiștii din străinătate, le-a plasat ceva din informațiile primite de la Nela.

— De ce-a făcut-o? se interesă Vlad. Totul i se părea dintr-o dată clar și aberant în același timp. Sanda avea deci dreptate; Nela mersese pe un drum fals, îndrăgostită de omul care... „Vlad, totul este oribil"... își aminti cuvintele scrise de ea, era într-adevăr, dar...

— Pentru că inventatorii nu sînt niște cretini, așa cum îi cred unii. Octav și-a dat seama că cineva din institut era în legătură cu cei din exterior care știau mai bine decît el de proiect. Avea nevoie de timp, avea nevoie ca nimeni să nu afle exact pînă unde ajunsese el, spera să termine cît mai curînd, și-a dat seama doar că trebuia să experimenteze proiectul și asta n-o putea face singur, acasă, nicicum. Afară de asta, se înglobase în datorii. „Bunul lui vecin" Scarlat mirosise ceva din spovedania absurdă pe care i-o făcuse Octav imediat ce se întorsese din străinătate. Îl șantaja cu asta discret, umflînd chitanțele pe care le-avea de la Vasiliade.

— Nu înțeleg de ce i-a spus lui Scarlat Pricop? se întrebă Vlad. Gregorian izbucni înfuriat:

— Pentru că era singur! O viață întreagă idiotul ăsta a fost singur. Nu știa nici măcar pe unde-i sînt rudele alea pe care le avea, n-avea prieteni. Pe Nela sînt sigur că n-a iubit-o, trăia urmărit doar de invențiile lui! Scarlat s-a nimerit să-l viziteze în seara cînd Octav se întorsese din străinătate și era beat. Se-mbătase prostește, nu era băutor.

Gregorian nu era în mod evident nici el băutor, cele două pahare de coniac pe care le înghițise se simțeau deja în expresia feței lui.

— Ar fi cazul să nu te-mbeți și dumneata, doctore! îl preveni Vlad.

— N-avea grijă, dacă mă-mbăt abia atunci am să-ți spun mai multe lucruri care te interesează, rînji Gregorian. Ești sigur că nu vrei și dumneata?

— Acum în orice caz, nu.

— Vei simți nevoia să bei, ai să vezi! rîse Gregorian. Îl privea surescitat. Își turnă alt pahar. O să bem pînă la urmă împreună!

— Te rog, doctore! făcu Vlad luîndu-i cu o mişcare liniştită paharul. Fă-mi plăcerea şi lasă pentru mai tîrziu, cînd o să bem împreună.

Gregorian îl privi o clipă parcă buimac, era însă limpede că şi cît băuse nu-i făcuse bine deloc, arăta foarte palid. Izbucni iar într-un rîs forțat:

— Asta-i bună! Sînt cumva arestat?

— Nu, îl linişti Vlad. E un abuz, din partea mea; continuați, vă rog.

— Bine, acceptă moale Gregorian. Dacă recunoşti, e perfect. S-a angajat la uzină, unde ştii. Acolo, Petre, cu care am aflat că ai discutat deja, eşti perseverent, într-adevăr, a priceput că experimentarea îl interesa pe Octav. Îl prevenisem de fapt şi eu. Octav iarăşi nu le-a spus nimic. Rămînea noaptea în uzină cu doi tehnicieni şi lucrau la un prototip.

— De ce nu i-a spus nici lui Petre nimic?

— Pentru că aşa era el! țipă doctorul. Asta era Octav Vasiliade! Cella are dreptate, un nebun! Îi era frică să nu-i ia altcineva ideea, cum pățise o dată. De ăla nu ştiuse să se ferească, de Petre acum se ferea!

— Nela cînd a aflat toate astea?

— În ultima zi! Ne-a chemat Octav pe amîndoi, atunci, şopti doctorul. Ştia că va muri, aşa că Nelei ar fi putut să nu-i spună nimic, tîmpitul! Cînd mi-am dat seama despre ce-i vorba, am încercat să-l opresc, numai că era imposibil.

— I-a spus şi că a trimis informațiile aflate de la ea în străinătate?

— Da.

— Că s-a prefăcut îndrăgostit, ca să le obțină?

— Bineînțeles! Am priceput atunci, încă o dată, ce înțelesesem de la profesorul meu: că adevărul poate fi la fel de ucigător ca minciuna. Sînt lucruri pe care nu trebuie să le spui! Nu trebuie! repetă Gregorian, îndîrjit. Era mult mai ameţit decît îşi putea închipui, se părea că starea psihică din ultimele zile contribuise la asta din plin. Aşa cum eu n-ar fi trebuit să îți spun nimic! Din tot ce-ai auzit, vei reține că eu „nu am informat organele în drept", că Nela „s-a făcut complice la o divulgare de secrete", că nenorocitul a fost „un trădător"! Vei închide dosarul, frumos, numai pe vinovatul adevărat nu-l vei

putea dovedi! ... Am vorbit cu un avocat. Octav e mort, iar ăla are formele-n regulă, semnate de Octav, prin care este „coautor" la invenția lui! ... Dă-mi paharul!

— Pentru că a trimis în străinătate niște informații false nu ar putea fi arestat nici dacă ar trăi. Nela cu atît mai puțin. Rămîne de văzut doar dacă este așa.

— Nu mă crezi?

— Vasiliade se putea înșela, explică Vlad.

— Asta nu! Petre mi-a spus acum o jumătate de ceas că a verificat la institutul unde lucrează Nela, cei de acolo s-au înfundat! Trebuiau să facă un experiment, zilele trecute, au renunțat, totul era un eșec, lamentabil, strigă Gregorian, din ce în ce mai excitat. Goli al treilea pahar dintr-o sorbitură.

Acesta era misterul experimentului!

Ce-i putea spune acum? Că dacă Nela avea să moară, era într-un fel el vinovat? Cum de nu-i dăduse prin cap acestui doctor ce avea să se petreacă în mintea Nelei cînd aflase dintr-o dată ... De ce ezitase să-i spună toate astea azi, cînd discutaseră prima oară despre Nela? Cum se potrivise ca tocmai omului acestuia, care trăise povestea nenorocită cu taică-su, să i se confeseze Octav? Cum dracu se nimerise ca anonima bătrînului chelbos să-l cheme pe el din București tocmai în zilele cînd Nela îl căutase? De ce nu îndrăznise Nela să vorbească cu altcineva?

Uite că nu vorbise. Nu putea concepe „să se uite în ochii colegilor cu care lucrase la proiect și pe care-i trădase" divulgînd, culmea, un secret fără valoare, despre care Octav știa că e fără valoare, tot timpul știuse asta, numai că ei nu-i spusese nimic! Și, probabil, omisese s-o facă și-n ultima zi, ori Nela nu crezuse că proiectul la care lucra ea era o variantă eronată? Ori nu mai recepționa nimic, după toate cîte le auzise?

Și în ziua aceea Scarlat Pricop o căutase la telefon, să se înțeleagă asupra prețului cărților din biblioteca lui Vasiliade! Vasiliade, după tot ce-i făcuse, cu egoismul lui dement, i-o lăsa ei, ca un fel de „compensație", care o jignise încă o dată.

Fără îndoială, Cella avea dreptate, erau niște nebuni! Și iarăși culmea, unul dintre acești nebuni imaginase, totuși, un proiect despre care Petre spunea că va fi „o premieră mondială", un lucru cu totul deosebit!

— Nela are să-ţi scape, anunţă Gregorian dînd peste cap încă un pahar.

— Poftim? se răsuci Vlad consternat.

— Nu cred... că eşti dispus s-o arestezi, dar are să-ţi scape! Am vorbit cu Marta, la spital. Ai salvat-o pe Nela, ca s-o arestezi, spune drept?

Lega cuvintele greu, se ameţise rău. Îl obseda moartea posibilă a Nelei, fiind conştient că tăcerea lui contribuise la asta. Îşi aminti că Gregorian fusese „amorezat" de Nela, cum zicea nevastă-sa, dar, în acelaşi timp, omul ăsta îl ajutase pe Vasiliade „să treacă peste criză", cum spunea Petre, îl ajutase apoi să se angajeze pentru a-şi putea realiza prototipul, deşi Octav „i-o suflase" pe Nela...

Ce era frumos şi ce era oribil în toată povestea asta nenorocită?! Ce s-ar fi întîmplat dacă Vasiliade n-ar fi murit? Şi cine, da, cine era de fapt, „adevăratul vinovat", vorba lui Gregorian?

Doctorul se strîmbă deodată, îşi scoase grăbit batista, alergă spre baie.

Cum spusese Cella că se numeşte familia unde mergea să se distreze? Anghel, parcă. Dar o fi, într-adevăr, acolo?

Pe măsuţa unde era telefonul se afla un carneţel albastru, Vlad îl deschise. Arh. Anghel era primul nume, formă numărul de telefon.

— Cu Cella Gregorian, vă rog, ceru Vlad.

— Eu! Vlad, tu eşti?

Era lîngă telefon? De ce? În receptor se auzea o muzică îndrăcită de dans, acolo atmosfera era foarte destinsă.

— Cella, ia un taxi şi vino acasă.

La capătul firului domni preţ de trei secunde tăcere, nici muzica de dans nu se mai auzea, apoi vocea femeii întrebă sec:

— De ce?

— Bărbatul tău are nevoie de tine... Nimic deosebit, a băut doar un pahar în plus.

Iarăşi tăcere, apoi vocea, de data asta uimită:

— Gregorian? A băut?! Minţi!

— Vii sau nu?! se răsti Vlad.

Aşa cum bănuia, Cella renunţă la alte comentarii, şi-l anunţă numaidecît:

— Am să vin, de ce strigi la mine?

Puse receptorul în furcă. În cadrul ușii reapăru Gregorian, palid, cu cravata desnodată, fără ochelari. Arăta dărîmat.

— Acum cred că putem bea un pahar împreună, doctore, dacă-ți menții propunerea, bineînțeles.

— Du-te dracului! se strîmbă Gregorian. O să beau cu dumneata... cînd ai să-l prinzi pe-ăla! Nu uita atunci să m-anunți, rînji Gregorian.

— Oh! Am impresia c-am început să-ți devin simpatic, rîse Vlad. M-ai mințit în privința Nelei, va scăpa, așa e?

Îl privi repede, cu ochii mijiți, își spărsese probabil ochelarii, mîrîi aruncînd o privire spre telefon:

— Ai vorbit cu Marta acum?

— Nu, dar altfel n-ai fi plecat de la urgență.

— Ei bine, de data asta, „logica dumitale de fier" te-a înșelat. Se va ști dacă a scăpat abia mîine dimineață. Pîn-atunci nu-i nici un pericol să fugă, poți să te culci liniștit.

X – O CALE MAI INTELIGENTĂ

Din stradă văzuse în mod sigur sclipirea palid-verzuie a lămpii de masă. Acum biroul era cufundat în întuneric.

— Tati?

— Te-ai întors așa repede?

— ... Văd că stai tu acum pe-ntuneric.

— Lasă așa, mă dor ochii.

— Aș vrea să vorbim ceva, începu Barbu decis.

— Sper că nu redeschidem discuția de-acum o oră.

Tonul era nervos. Silueta masivă începea să se distingă în lumina slabă ce pătrundea din stradă.

— De ce nu, tati?

— Pentru că cel mai bun lucru este ca un cercetător tînăr să-și vadă de treburile lui; care îl privesc direct. Să nu se-amestece în altceva, e mai sănătos.

Și lecția asta o mai auzise, Barbu întrebă nesigur:

— Dar dacă... nu pot să nu m-amestec?

— Uite ce e! N-am dispoziție acum pentru o asemenea conversație. Reține însă, cu mine au lucrat mulți. Unii au venit și-au plecat, la fel de repede pe cît au venit.

Glasul puternic irupsese brusc, tonul avea ceva amenințător.

— Știu, tati.

— Condiția pentru a rămîne a fost una!

— „Să nu-și vîre nasul nimeni unde nu trebuie", cită Barbu.

— Exact. Să știi că nu fac excepții! M-ai informat despre atmosfera din secție. Bine. Mulțumesc, stop!

— E o condiție pentru a rămîne și eu?

— Am spus, nu fac excepții!

— Ești la fel de intransigent și cu tine?

— Ce ți-a venit?! Știi bine că da.

— Cineva, începu Barbu rar, căutîndu-și cuvintele, te-a văzut... în compania unei femei, pe litoral.

De data asta urmă o pauză, vocea atacă apoi luînd-o foarte de jos, crescendo:

— A-șa! Deci... ai început să crezi și tu, să crezi bîrfele care se scornesc pe socoteala mea!

— Nu-i spun mamii... E-adevărat sau nu?

— Aprinde lumina!... Aprinde, n-auzi!?

Barbu se execută și aprinse lumina mare din plafon. La lumina puternică, ce inundă camera, întîlni privirea aproape sălbatică, înfuriată a tatălui său.

— Cum îți permiți să mă-ntrebi pe mine așa ceva?

— E deci adevărat. Tati, continuă Barbu, să știi că eu n-am să-mi cer transferul, cum au făcut alții. Nici nu mă las „mutat" ca Sanda Motreanu și nici n-am să încep să plîng. Am venit în institut prin repartiția unei comisii, asta ca să știi, pentru început.

Crezuse că va răbufni, că va sări în picioare, dar Barbu C. Adamescu izbucni doar în rîs, apoi se opri și îl privi amuzat.

— Daaa!?... Hai să-ți spun atunci și eu ceva apropo de comisie, dragul meu. Zilele trecute am auzit că s-a format o alta, care se interesa de tine.

— De mine?

— Îhî! Vor să știe cum se face că ai rămas aici, în timp ce toți colegii tăi de promoție sînt în provincie. În paranteză fie spus, asta e mîna lui Georgescu.

— Presupun că le-ai spus şi de ce? spuse Barbu încordat.

— Bineînţeles că le-am spus, ce trebuia!

— ... Ce trebuia?

— Nu te face mai naiv decît eşti, ţi-am zis că la mine figurile astea nu ţin. Studenţi cu lucrări de stat promiţătoare sînt mulţi, dar care să impună rămînerea în institutul nostru sînt puţini. Eu ştiu unul, care va rămîne, cît timp va avea o comportare ireproşabilă. E clar?

Lucrarea lui devenise deci „promiţătoare"! Pînă acum fusese „o certitudine, un act de îndrăzneală şi originalitate"! Era pur şi simplu un şantaj, direct, limpede! Nici măcar nu-l mira, era ciudat, dar nu-l mira deloc. Îl deranja doar întrebarea dacă el nu bănuise pînă azi nimic din ce-i spunea tatăl său? Nu bănuise într-adevăr?!

— E chiar foarte clar.

— Noapte bună.

— ... Tati!

— Noapte bună, Barbu!

— Poliţia se interesează de tine... anunţă Barbu pe un ton alb, abia auzit. Răspunsul veni iarăşi prompt, iarăşi altul decît cel aşteptat:

— Îi priveşte! Au mai făcut-o si altădată.

Asta era într-adevăr o surpriză de aceea Barbu insistă:

— Mă gîndesc... s-ar putea discuta cu cineva; dintre cei care au participat la tratativele de luna trecută. Unde Georgescu zice că ai manifestat... generozitate.

— Georgescu e un prost! Şi tu la fel, dacă te iei după el!

— Aş vrea foarte mult să fie aşa.

— Poftim?!!

Abia acum sărise de pe scaunul cu spătar înalt, era enervat, revoltat la culme. Barbu avu realmente senzaţia că făcuse o penibilă gafă.

— Of, Doamne! Stai jos, caraghiosule.

Barbu se lăsă încet pe braţul unui fotoliu.

— Ai început deci să te îngrijeşti de mine... Crezi, aşadar, că e cazul să mă previi! Să nu mă prindă cumva cînd îmi fac „treburile murdare"?! Am merge după aia „la parte", ce zici?

— Nu, tati!... Nu pot să cred așa ceva, dar mi-am spus, mărturisi Barbu zăpăcit, că ar fi mai bine să fii atent. Să nu dai ocazia să se zică așa ceva.

— Aha!... Bine... Asta e altceva. Deşi voi n-o să pricepeți niciodată.

— Ce n-o să pricepem?

Stătea cu spatele la el, se răsuci dintr-o dată şi spuse răspicat:

— Că-n afaceri trebuie să dai dovadă de tact. Să laşi impresia, întotdeauna, că eşti păcălit, dacă vrei să-ţi menții partenerii, continuă crîncen vocea, şi să obţii ce vrei! Eu îi menţin! Şi totul merge ceas! Iar „poliţia“ ta n-are decît să scormonească, dacă vrea, asta e treaba ei! N-are să descopere nimic, pentru că n-are ce!

— ...Au fost aici, ştii?

— Aici!?... Cînd?

— În după-masa asta, înainte de-a veni tu.

— În casa mea?! Cu ce drept? Cine?

— Era o femeie, explică moale Barbu, care pretindea că ar fi de la un institut de-al nostru din provincie. Numai că întîmplător o cunoşteam. Iar la Sanda Motreanu... Am fost acum acolo, acasă la ea.

— I-auzi! Sanda Motreanu era totuşi fata cu întîlnirea!

— Nu, tati, nu-i „prietena“ mea, cum crezi. Am mers la Sanda pentru a lămuri ceva. Numai că am găsit-o în tête à tête c-un lungan blond, căpitan de securitate. Sanda mi-a făcut vînt. I-am lăsat discutînd, am impresia că „scormonesc“ ceva.

— Eşti plin de surprize-n seara asta! Mai rămîne să-mi spui că la colțul străzii e o maşină.

— ...Ai remarcat-o?

— Cee?!!

— Poate e o coincidenţă, dar... este la colţul străzii o maşină, în care aşteaptă doi tipi.

Ochii mari şi negri îl priveau scrutător.

— Va să zică, aşa!... Bine. Treaba lor e să cerceteze. N-au decît, nu mă tem de nimic.

— Eşti sigur că nu te temi de nimic? întreabă Barbu, abia auzit.

— Da! Nu te nelinişti, n-ai de ce.

Rămăsese însă în mijlocul încăperii, cu umerii căzuți. Pentru prima oară avu senzația clară că taică său îmbătrînea; totuși, îmbătrînea.

— Ba am, tati, zise Barbu și, ridicîndu-se, veni în fața bărbatului voinic ce rămăsese cu privirea în gol. Nu mă considera un copil, nu te ascunde de mine, tu mi-ai spus că între noi n-au ce căuta secrete, că în familia noastră ne putem spune orice, privindu-ne-n ochi. Acum îmi ascunzi ceva, nu știu ce, dar simt că e ceva grav. Ceva legat de prietenul tău Herman, care mi-a spus, azi, că vă cunoașteți de 25 de ani.

— Herman ți-a spus asta?! ... E un imbecil.

— Nu pare, în orice caz. Seamănă mai mult a lichea. O lichea sigură pe ce spune. Sigură pe tine... Pare convins că-l vei ajuta iarăși „cu generozitate", cum ar zice Georgescu și cum nu gîndește numai el.

— Gîndești și tu așa?

— Nu mai știu ce gîndesc, tati. Așteptîndu-te să vii, mi-au trecut prin cap tot felul de lucruri, pe care le vedeam într-un fel, dar care... pot fi văzute și altfel... Iar acum... te comporți de parcă te-ai simți hărțuit.

Pe fața mare și ovală apăru deodată o expresie a șovăielii. Îl privi cu un zîmbet trist:

— Ai crescut, într-adevăr!... Bine, Barbule. Bine, repetă glasul acum cu un soi de căldură, de sfîrșeală. Am să-ți spun, dacă vrei. Cîndva s-ar putea să afli și... E mai bine să cunoști adevărul.

— E vorba de-un șantaj? șopti Barbu cu vocea și mai uscată.

— Nu... Nu tocmai. Nu mă privi așa. La vîrsta ta, cel mai ușor lucru e să condamni... N-ai trecut prin ce-am trecut eu, erau alte vremuri...

Iarăși placa asta! O auzise de prea multe ori, avea să urmeze: „n-am avut în spate un tată, care...", putea fi, o fi fost adevărat, dar i se părea repetată prea des.

— Știu, tati, știu. Care-i motivul șantajului?

— E o prostie. Pe care-am făcut-o cînd eram... ceva mai mare ca tine. Nu te înspăimînta, totul e vechi, s-a prescris. Dar n-am chef, șueră deodată vocea puternică, n-am chef, auzi, să se fluture acum povestea aia nenorocită! Georgescu atît ar aștepta, parcă-l văd cum...

— Tati!! Înțeleg! Înțeleg tot, ți-am spus. Vreau să știu care sînt relațiile dintre tine și Herman, ce vrea, ce-ai făcut?!

Vocea crescu iarăși, în intensitate, se simți apucat de umeri și zgîlțîit.

— Nu puteam, Barbule, pricepi? Nu puteam să fac „o spovedanie completă", care să mi se treacă în dosar! Ei bine, am preferat altă cale, mai inteligentă. O cale inteligentă există întotdeauna. Cînd mi-au pus pe tapet vechea poveste, am înțeles că mai exista o soluție...

— Care, tati?!

Ochii mari și aprinși sclipiră.

— Să-i las lui Herman impresia că-l ajut. Numai că datele pe care i le procur și pe care le folosesc la tratative sînt false. Asta se poate verifica, oricînd, de orice comisie, puțin îmi pasă! Nimic nu a afectat contractele încheiate, absolut nimic! După tratativele de mîine, totul va fi terminat.

— Crezi?

— Da. Le-am spus că mă simt supravegheat, sînt convinși că „m-au folosit destul". Astă seară sau mîine dimineață trebuie să-i strecor lui Herman o notiță. Asta!

Se întoarse brusc, zmulse de sub mapa de birou o hîrtie cît o jumătate de coală.

— Citește-o! Vei înțelege că nu te-am mințit, niciodată în chestiuni serioase. Citește-o!... Te rog!

*

— Trebuie să recunosc că ai avut dreptate, începu Magda, depunînd cuminte pe colțul biroului dosarul pe care-l luase de dimineață. Am senzația limpede că nu trebuia să mă amestec în cazul acesta. Nu crezi că-i așa?

— Te-am prevenit, Magda! zise Vlad, notînd, de zor, cîteva aspecte din discuția purtată cu Gregorian ce i se păreau că meritau reținute. Ce-ai făcut de fapt?

— Te interesează?

— Mda! făcu Vlad.

— La Adamescu acasă am dat peste fiul său care, ghinion, mă cunoștea întîmplător. Un angajat al centralei, de care ține institutul, mi-a spus cîteva lucruri interesante, în esență n-am aflat însă nimic, știe doar că,

în străinătate, lui Adamescu i se asigură „un program special", că este plimbat, uneori cu elicopterul!

— Barbu C. Adamescu e un specialist apreciat, ţi-am spus.

— Singurul aspect nou e legat de-o mutare bizară a unei cercetătoare tinere, pe care a determinat-o Adamescu...

— Ai fost să vorbeşti cu ea? tresări Vlad.

— Nu. Între timp, ezită Magda, privindu-l cu acelaşi zîmbet ciudat pe care-l avea de cînd intrase în cameră, am descoperit ceva... mult mai interesant. În legătură cu o comportare şi mai bizară... A ta, dragul meu, anunţă ea deodată. Ia spune-mi şi mie, cum se face...?

— Magda, nimic nu e „bizar" în povestea asta, poţi fi liniştită. Cu Sanda Motreanu am discutat eu, azi.

— Nu mai spune?! De ce azi?

— Fata mi se părea şi mie „un fir". Dacă experienţele similare cu ale ei ar fi început în străinătate imediat după ce Sanda a predat sinteza cu primele rezultate lui Adamescu...

— Ei bine, şi...

— Ei bine, şi... nu-i aşa! Aia cercetează de vreo cinci ani.

— Asta am aflat şi eu, spuse cu regret Magda. Totuşi, cum se face că tu...?

— Spune-mi mai bine cum te-ai descurcat cu tînărul Adamescu!? se interesă Vlad, subliniind ceva.

— Prost, limpezi de la început Magda. Am „recunoscut că sînt de la moravuri", numai că pare băiat isteţ, m-aş mira să nu fi priceput adevărul.

— Şi nu crezi, aruncă Vlad în timp ce-şi strîngea hîrtiile, că ar fi cazul, după atîtea gafe şi timp pierdut, să te duci la culcare?

Telefonul sună. Vlad se întoarse, ridică receptorul cu un gest reflex, ascultă ce i se spune cu ochii la Magda. Îl privea lung, cu o expresie teribil de ciudată, de parcă l-ar fi văzut prima oară. Ce era oare cu ea? Drăcia dracului, cum de era atît de cuminţică şi temperată în seara asta, de ce-i dăduse dosarul înapoi?

— Da, eu m-am ocupat, zise Vlad. Am să cobor imediat, vă mulţumesc.

Închise. Magda îl cerceta cu aceeaşi expresie. Abia acum descoperi că ţinea în mînă, de cînd intrase pe uşă, un plic albastru desfăcut. Ce mai avea acolo. Ce mai făcuse Magda în lipsa lui?

— Cine era? vru să ştie Magda.

— Barbu Adamescu cel tînăr. E jos, în camera pentru audienţe. Mă-ntreb ce vrea la ora asta?!

— Barbu?! întrebă repede Magda. Vin şi eu.

— A, nu! Nu-i bine, după cîte ai făcut azi...

Magda sărise însă de pe scaun, azvîrlise plicul în fişetul ei şi încuiase.

— Ba da, Vlad. Vin şi eu!

*

Nu, nu trebuia să-şi facă griji. Dacă s-ar fi întîmplat ceva, Daniel l-ar fi anunţat. Asta însă... dacă Daniel ar fi reuşit să afle la timp! Nu-l supraapreciau oare pe acest Daniel?

Herman stătea într-un fotoliu, cu picioarele întinse pe patul de hotel. I se făcuse frig.

Era o stare febrilă? Urmare a pastilelor înghiţite? Era reacţia fiziologică a presentimentului care-l încerca încă de ieri?

Adamescu ar fi putut curma toată atmosfera asta de tensiune, ar fi putut iniţia ceva. Se întorsese în Bucureşti, ştia că trebuia să-i predea mesajul cît de curînd, de mişcat însă nu se mişca, de ce?

A doua zi, în timpul tratativelor avea să fie mult mai dificil; acolo se teme şi de... da, pînă şi de ochii foarte curioşi ai colegului său cu care venise ieri în România. Azi ar fi trebuit întreprins ceva.

Se întrebă dacă nu ar fi trebuit să-l caute el pe Adamescu, acasă?!

Nu, ar fi fost o mare greşeală. Acolo era Paula Adamescu, era puştiul, pe care taică său ezita încă să-l antreneze în joc; deşi ar fi putut-o face foarte bine. Tînărul Adamescu se arăta docil şi totodată ambiţios; tipul ideal pentru a fi manevrat.

Rămăsese aproape toată după-masa lîngă telefon, aparatul nu sunase, ce dracu putea face Adamescu în timpul ăsta?

Simțise ceva? Îi era casa supravegheată? Era cumva el, Herman, supravegheat și Daniel îl prevenise pe Adamescu?!...

Exista un motiv pentru așa ceva?

Lidiei nu-i dăduseră drumul încă. Încercase de cîteva ori la telefonul ei, dar nu răspundea nimeni. Nu se trezise încă din beție? Și dacă o treziseră? Dacă spusese... Ce putea spune?

Dumnezeule, uitase de nenorocitul de aviator! Iliescu îl cunoștea, se dăduse în fața lui drept fratele Lidiei. Dacă avea să fie reținut și confruntat cu aviatorul... Ar fi înțeles ăia imediat că se ascunde ceva aici, chit că Lidia habar n-avea de sensul mesajelor, aviatorul nici atît, dar cînd apărea o suspiciune...

Aviatorul o fi fost în București?

Ce tîmpită fusese ideea să-l amestece pe Cristian Iliescu în afacerea asta! Ideea șefului lor! Le transmisese două mesaje de care se puteau lipsi, totul fusese în scopul de-a-l „agăța" mai tîrziu, uite însă că acum...

Herman apucă aparatul telefonic, căută numărul codificat în agendă, ezită, formă numărul aviatorului și auzi vocea lui Iliescu spunînd un „Alo" morocănos. Omul părea trezit din somn. Herman ezită iarăși, închise.

Se afla deci în București aviatorul. Asta era rău. Era însă acasă la el, dormea și asta era bine.

Pînă a doua zi, în definitiv, cînd Daniel avea să-i spună care mai era mersul evenimentelor... nu era nimic îngrijorător.

Ingrid îi comunicase oare lui Daniel să ia din nou legătura cu el dimineața? Ingrid?

Pe Ingrid o racolaseră înaintea lui Adamescu și a lui Daniel, la Daniel ajunseseră chiar prin ea! Îl avea pe tatăl său în străinătate, era în mîna lor și Ingrid știa asta! Și dacă totuși ar fi fost arestată! Dar dacă Ingrid vorbise imediat după ce-o racolaseră și Adamescu și Daniel erau pionii unui joc bine pus la punct?

Nu, Ingrid nu făcuse asta, o cunoștea! Lucra pentru ei de mai bine de-un an, niciodată nu se ivise nici cea mai mică suspiciune. Și important era că deocamdată nu aveau asupra lui probe...

Asta în cazul în care Adamescu nu făcuse și altă prostie, de pildă nu trăncănise ceva, în fața Lidiei sau a alt-

cuiva şi... fusese deja reţinut. Dacă ar fi fost reţinut, sau s-ar fi conturat perspectiva asta, Daniel i-ar fi telefonat.

Dar dacă... Daniel trişa?! Verificările asupra lui fuseseră extrem de complexe, numai că....

Doamne sfinte, dacă Daniel trişa?!!

*

— Luaţi loc, vă rog! Pe colega mea de la miliţie mi se pare că o cunoaşteţi, începu Vlad.

Barbu aruncă o privire spre Magda şi zise decis:

— Nu e de la miliţie.

— Cum aţi spus? întrebă mirat Vlad.

— Am venit aici pentru o discuţie fără ascunzişuri, zise Barbu apăsat, căuta să pară cît se poate de calm. Voi vorbi deschis, vă rog să faceţi la fel. Aşa e cinstit.

— De acord! interveni Magda. Luaţi loc, totuşi.

— Mulţumesc, dar nu-i timp. Trebuie să mă întîlnesc cu domnul Herman. Şi să-i predau un mesaj.

Privea de la unul la altul, citi se pare întrebarea mută a Magdei:

— Da, eu. Pe tata l-am speriat că-l urmăriţi... I-am spus că v-aţi interesat de el, mi-a spus la rîndul lui tot. Cînd lucrurile se clarifică e mult mai bine. Nu e ce v-ar place să credeţi.

— A, nu? făcu Vlad părînd perfect edificat.

— Nu! sublinie Barbu. Tata este şantajat de Herman, într-adevăr, pentru o greşeală pe care-a făcut-o în tinereţe; prescrisă în prezent. N-a avut curajul s-o mărturisească, asta e vina lui. Şi i-a predat într-adevăr informaţii lui Herman, stabili tînărul sec, dar false! Ca şi cea de-acum! Uitaţi! zise el scoţînd din haină o bucată de hîrtie. Mesajul va ajunge la Herman, în noaptea asta. Am să i-l dau eu. Ar fi o prostie să nu mă lăsaţi să-l duc. E fals. Datele despre poziţia părţii române de la tratativele de mîine, sînt absolut false, puteţi verifica, fotocopiaţi hîrtia, chiar vă rog s-o faceţi! Luaţi-o!

Întinse hîrtia spre Vlad care, cercetîndu-l atent, luă jumătatea de coală.

— Deci... tatăl dumitale ştie...?

— Că sînt la întîlnirea cu Herman, în locul lui. Dar trebuie făcut să înţeleagă că a greşit! Că „nu e nicioda-

tă prea tîrziu“, asta ați spus-o amîndoi, amîndoi mi-ați spus-o azi! se înflăcără Barbu. Vreau să văd asta, cred în ce mi-ați spus, dar dovediți!

— Aha! mormăi Vlad cu un aer posomorît. Înțeleg deci... că tatăl dumitale e dispus să recunoască...

— Tata trebuie făcut să înțeleagă că a greșit și că pentru asta nimeni n-o să-i taie capul, oricine poate greși! Chiar și dumneavoastră, nu?

— Iarăși de acord, acceptă Magda. Dar unde consideri că am greșit noi?

— Sînt convins că presupuneți despre ce e vorba! Așteptați însă, vreți „să-i prindeți“, în loc să discutați cu tata deschis! Nu înțelegeți starea în care-a ajuns, nu vreți să înțelegeți, nu vă pasă de el!

— Mda! făcu Vlad instalîndu-se într-un fotoliu, de unde îi cercetă pe cei doi, lung. În primul rînd... eu nu sînt de acord c-am greșit.

— Nu?!

— Nu sînt de acord... nici să duceți foaia cu informații... false domnului Herman, pentru „a continua jocul“. Povestea ar fi mers poate, medită Vlad, dacă venea aici tatăl dumneavoastră.

— De ce, Vlad, stai puțin! se amestecă iarăși Magda. N-ar fi imposibil, dacă...

— *Este* imposibil! hotărî Vlad. Cît timp specialistul Barbu C. Adamescu nu-i dispus să recunoască cinstit, tot.

— Dar n-a avut curajul, nu pricepeți? izbucni Barbu iar. Dacă mergem acum să discutăm cu el...

— Nu se poate, zise Vlad ferm.

— Nu vrei să analizăm puțin?! se înfurie Magda.

— Nu! N-avem ce analiza. Cu Barbu C. Adamescu am discutat eu, acum o lună, între patru ochi. Foarte deschis! I-am oferit posibilitatea să-mi relateze ce era de relatat. N-a făcut-o. N-o va face nici acum, n-are încredere în noi, conchise Vlad. De ce atunci să avem noi încredere? Unde e garanția că mîine nu va face, poate peste capul nostru, cine știe ce alt joc?

— Pentru tata sînt gata să garantez cu viața mea! strigă Barbu.

— Ei da!... Asta... ar fi o idee!

— Cum?! se răsuci Magda spre el. Ce vrei să spui? Vlad îl studia mai departe pe tînărul cu ochelari.

— Magda, du-te la institut, îi telefonezi, de-acolo, acasă, spui că tovarăşul Barbu C. Adamescu trebuie să vină urgent, faci un control la care e necesar să fie de față. Vin şi eu într-un sfert de ceas.

— De ce, Vlad?! întrebă Magda neînțelegînd.

— Pentru că îl crede pe tata un trădător!

— Ar fi de preferat, medită Vlad, pentru dumneata, să nu ne însoțeşti la institut.

— Am să vă-nsoțesc! Orice-ar fi!

Îi privea iarăşi cu expresia aceea de hotărîre nebănuită, uşor stranie. Vlad se întoarse spre el mîngîindu-şi bărbia.

— Vei merge atunci cu mine... Dar te previn, s-ar putea... să înțelegi un principiu dur.

— Care?!...

— ...Magda a cercetat, luna trecută, cazul unui inginer, căruia i se dădeau pe mînă toate lucrările secrete. Un om în care toți colegii, inclusiv nevastă-sa, care lucra alături de el, credeau ca-ntr-un sfînt... Şi deodată... Vlad, se opri, făcu o pauză intenționată, apoi adăugă privind în ochii tînărului: Deodată au înțeles că e de preferat să verifici. Întotdeauna.

— Asta înseamnă să nu crezi niciodată în nimic! se aprinse Barbu. Avea acum un aer triumfător, era convins de faptul că îl prinsese pe picior greşit.

— Ba da, zîmbi Magda, zîmbetul era palid, uşor ironic. „În adevărurile care nu se tem de verificări"! Este exact?

— Eşti o elevă bună, aprecie Vlad flegmatic.

Magda o pornise deja spre uşă.

— Cîte minute ați spus că mai rămîneți aici? întrebă ea.

— Cincisprezece, poate douăzeci, ridică Vlad din umeri, indiferent. Nu discuți, în orice caz nimic cu Barbu C. Adamescu, pînă nu venim! Dar voi fi acolo înaintea lui, n-avea grijă.

— Vom fi! îl corectă Barbu.

— A, da... Vom fi, ai dreptate, zise Vlad pe un ton neutru.

XI — CINEVA, TOTUŞI, SE ÎNŞELA...

Mircea Stoican sună la apartamentul pe a cărui plăcuţă de aramă scria cu o caligrafie impecabilă: „Ing. Pavel Spiridon“. Era tatăl Getei, pe care ar fi preferat să nu-l găsească acasă. Inginerul, geolog de fapt, era o fire boemă. Vrusese, cîndva, să devină ofiţer, însă la examenul medical i se descoperise o boală de plămîni, nu făcuse nici stagiul militar din cauza acelei boli. Doctorii îl declaraseră inapt, credeau cu convingerea, pe atunci, că „are să se curețe“. Ing. Pavel Spiridon nu se curăţase însă. O luase cu rucsacul în spate prin munţi, făcea de peste un sfert de veac jocul ăsta cu moartea, păcălind-o în fiecare an, parcă în ciuda tuturor previziunilor medicale. Rămăsese însă, el, „civilul sută la sută“, cu o antipatie declarată, vecină ranchiunii, pentru tot ce era „ştiinţă medicală“ sau ce era „cazon“. Îl lua peste picior de cîte ori îl întîlnea, cravata şi hainele perfect călcate ale tînărului locotenent îl amuzau nemaipomenit; ca şi stînjeneala lui în faţa debitului verbal uimitor al geologului zeflemist.

De partea cealaltă a uşii se auziră paşi repezi, era Geta. Îi deschise c-un aer de prinţesă mofturoasă, exclamă, ridicîndu-şi sprîncenele:

— Oh, uite c-a venit! Şi cu flori!

Era numai în costum de baie, un costum verde care îi venea grozav. Îşi prinsese azi părul cu două fundiţe deasupra urechilor, era de tot hazul să te uiţi la ea, prăjită de soare ca un rac. Mircea se-ntrebă însă cu cine-o fi mers la ştrand.

— Bună, Geta! Bine te-am găsit! şopti el şi trase cu coada ochiului spre camera de zi şi încercă s-o sărute. Geta îl respinse, ridicîndu-şi indignată năsucul jupuit spre tavan:

— Te caută, scumpule! La te-le-fon!

— ...Cine? făcu Mircea perplex.

— Aretuţa! explică Geta şi îl conduse de mînă în dormitor. Nici maică-sa nu părea să fie acasă. Îi oferi receptorul.

— ...Care Aretuţă?!

— Una căreia nu-mi amintesc, preciză Geta, să-i fi

dat eu numărul de telefon. Please! se maimuțări ea, nu vă deranjez. Și ieși din cameră bufnind ușa.

— Alo! strigă Mircea în receptor.

— Mircea? Iartă-mă că te deranjez, căpitanul Zețaru m-a sunat puțin mai-nainte, telefonul ăsta era mereu ocupat. M-a rugat să-ți transmit să te prezinți la ofițerul de serviciu pe minister urgent, ia un taxi!

— Acum am plecat de-acolo! izbucni Mircea. Și de ce v-a pus pe dumneavoastră să mă sunați și nu...

— Era grăbit. La ofițerul de serviciu telefonul era, de asemenea, ocupat. Iartă-mă, Mircea, trebuie să-l caut și pe maiorul Stoenescu, e ceva urgent, repetă Aneta și închise.

Mircea aruncă receptorul în furcă, trecu în camera de alături, unde, pe un balansoar, Geta, acum într-un capot de casă pînă-n pămînt, își lustruia gheruțele.

Florile lui zăceau nedespachetate pe-un scaun.

— Te cheamă? întrebă ea plecîndu-și capul pe-o parte, pentru a-și admira mai bine opera.

— O cheamă Aneta, nu „Aretuța“! stabili Mircea. E secretara serviciului nostru, are o fetiță, bolnavă de scarlatină, mi-a transmis un ordin, asta e tot.

— Ia-ți totuși florile cu tine, cine știe, s-ar putea să-i placă fetiței care dă ordine.

— Ascultă, făcu apăsat Mircea, nu te prind aerele astea, oricîtă strădanie ai depune, așa că...

— Ai vrea să te-aștept plîngînd și făcînd pasiențe?! strigă deodată Geta sărind de pe balansoar. Vii după trei săptămîni de hoinăreală, acum, cînd știi că sînt și eu în vacanță, vii la zece seara, mi-aduci un ghiveci de flori...

— Nu-i ghiveci!

— Și sosești după telefonul care...

— E un ordin, Geta!

— Puțin îmi pasă mie de ordinele tale, nu sînt angajata voastră și...

— Nici n-ai putea să fii! țipă și Mircea deodată.

— Nici nu vreau, du-te și să te întorci aici...

— N-am să mă întorc! făcut Mircea Stoican înfuriat. N-am să mă întorc niciodată, fii liniștită, încheie el fierbînd și ieși din apartament trîntind ușa.

*

— Ce s-a întîmplat? Presupuneţi că s-a pierdut vreun document?

— Nu, tovarăşe Adamescu, zise Vlad posomorît. E ceva mai complicat, mai neplăcut.

— Sînt convins că exageraţi, rîse destins Adamescu. Dumneavoastră cam exageraţi, recunoaşteţi, nu?! Aţi mai venit o dată în miezul nopţii... îi aminti el, dar se opri şi întrebă grăbit: Despre ce-i vorba? Vreo secretară?

Juca destinderea asta cordială perfect, nici cea mai mică ezitare nu se strecurase în tonul lui. Vlad continuă cu acelaşi aer încurcat:

— Tovarăşe Adamescu, avem motive să credem... că unui anume domn Herman... i se transmit informaţii secrete... Am fost nevoiţi să luăm unele măsuri.

— Înţeleg, aprobă liniştit Adamescu. Privirea îi rămăsese senină, directă, atentă.

— Neplăcut este, continuă Vlad, că l-am surprins pe Herman întîlnindu-se, în maşina dumneavoastră, cu Barbu...

— Cu fiul meu?! tresări Adamescu, era uluit.

— Au demarat în forţă, explică Vlad pe un ton şi mai încurcat. I-am urmărit... La o curbă... au intrat cu maşina într-un zid.

Trei secunde bărbatul masiv îl privi năuc, părea să nu fi recepţionat exact, întrebă apoi înghiţind un nod:

— Au intrat... Bine, dar înseamnă... Înseamnă că e cumplit de grav.

— Aveaţi o maşină foarte puternică, motivă indispus Vlad. N-am reuşit s-o ajungem, pentru a preveni accidentul. A luat foc... Herman e mort, fiul dumneavoastră... De fapt... nu mai sînt şanse să fie salvat.

Faţa lui Adamescu rămăsese la fel de imobilă, dar palidă. Mîna mare şi puternică dibui marginea biroului; se îndreptă cu paşi moi pînă lîngă scaunul din spatele lui, se lăsă încet, apăsîndu-şi cu un gest spasmotic pieptul.

Vlad turnă un pahar cu apă din cana de pe masă, i-l aduse. Adamescu nu păru să-l vadă, şopti deodată, aprig, din adînc:

— I-di-o-tul!... Cum a putut face una ca asta?! Cu Herman?!... Şi totul numai din vina mea.

— Cum aţi spus? tresări Vlad.

— Da, făcu liniştit Adamescu, părea acum sfîrşit. E numai din vina mea, tovarăşe căpitan...

— Cum asta?

— Ar fi trebuit să v-anunţ, gemu Adamescu. Pe canalia aia de Herman... îl ştiu. I-am spus odată lui Barbu să nu se mai întîlnească cu el... I-am surprins de două ori, discutînd, în particular. O dată... o dată la un restaurant. A venit acasă cu un... calculator cu memorie. I-am interzis atunci, i-am interzis să mai discute cu Herman.

— Mda! făcu Vlad. S-ar părea...

— Nenorocirea e, irupse cu o furie mocnită Adamescu, nenorocirea e că nici nu sînt sigur dacă e fiul meu! Dar l-am crescut în aşa fel ca să nu simtă asta, am încercat să-l dezbăr de minciună, numai că...

— E suficient, opriţi-vă! îl întrerupse Vlad. Dacă ar fi fost singur, ar fi ascultat poveştile încă un ceas. Adamescu părea pornit pe „confesiuni", aşa însă... Vlad chemă pe un ton mai înalt: Magda, puteţi veni.

Uşa camerei alăturate fu împinsă aproape imediat. Barbu intră întîi, cu o faţă străină, rătăcită, zise totuşi cu o voce în care se strecurase o nuanţă de căldură:

— Bună seara, tati!

Adamescu îl privi fără să clipească, privi spre Magda şi începu deodată să rîdă, un rîs care nu avea nimic nervos, rîdea pur şi simplu, foarte natural, ca de-o glumă bună. Vlad aşteptă să se liniştească.

— Hîrtiuţa aceea nu a ars, începu el, aşa cum speraţi. Este acolo scrisul dumneavoastră. Poate sînteţi dispus acum să ne spuneţi adevărul, vă previn că... încă nu este tîrziu.

Adamescu se sprijinea cu mîinile de marginea biroului, rămăsese în scaunul lui, spuse încet, privindu-l drept în ochi:

— Aşadar... vă pretaţi... la înscenări grosolane.

— Tată! ţipă Barbu, vorbeşte măcar acum, ştiu tot!

Adamescu se întoarse brusc spre fiu-său şi-i aruncă dur:

— Taci, caraghiosule, tu ai stricat tot!

— El a stricat?! întrebă Magda, fierbînd. Ochii albaştri deveniseră acum întunecaţi. Adamescu o privi ca pe o muscă.

— Problema asta va fi discutată la alt nivel. Ați reușit doar... să creați disensiuni în familia mea. Atît! Notița pe care v-a dat-o istețul de fiu-meu cuprinde date false, asta se poate verifica! Și nu mă puteți trimite la pușcărie, împușcă parcă vocea lui Adamescu, pentru că *am încercat* să transmit informații false! E clar? N-am prejudiciat nimic!

— Încep să mă-ntreb în clipa asta... medită Vlad tărăgănînd cuvintele, Adamescu taie însă scurt:

— Nu vă mai întrebați nimic, nu-i timp! Dacă vreți să cîrpiți prostia pe care ați făcut-o, dați-mi să-i duc, sau trimiteți-l pe deșteptul de fiu-meu cu notița la Herman. E în joc un contract important, de ce-am scris acolo răspund, am o fotocopie după ea.

— Singurul lucru care mă-ntreb, reluă Vlad, e... cum ați ajuns aici.

— Voi răspunde pentru tot, sînt pregătit. Pierdeți timp!

— Mă-ntreb, reveni pe tonul său relaxat, aproape enervant, Vlad, dacă „bunul specialist Barbu C. Adamescu" n-a fost considerat așa pe baza muncii altora... Pe care i-a furat! Furt calificat de idei! explică el. Bărbatul masiv se ridică din scaun și amenință:

— Veți da socoteală pentru cuvintele astea!

— A, eu am adunat cîteva probe, menționă neglijent Vlad. Cred că vor trebui verificate însă toate lucrările făcute „în colaborare" cu alți specialiști.

— De ce, mă rog!? mîrîi Adamescu, în privire i se strecură însă abia acum ceva nesigur, pentru prima oară.

— Vedeți, surîse Vlad, dumneavoastră ați întreprins tot ce era posibil pentru a face din Octav Vasiliade un trădător. I-ați furat lucrarea, după ce-i amînaseți brevetarea aproape doi ani; ați reușit să-l dezgustați, să-l faceți să fugă din institut, le-ați transmis ălora din străinătate toate datele necesare despre el, pentru a-l racola.

— N-am făcut nimic din toate astea! zise apăsat Adamescu.

— Cu Sanda Motreanu ați procedat la fel de subtil, oprind-o să-și termine lucrarea; pe care voiați să i-o vindeți în străinătate.

— Asta e o minciună! spuse Adamescu furios, indignat.

— Numai că nici unul din oamenii ăştia n-au trădat. Cineva mi-a explicat azi că un inventator de marcă are simţul esenţialului. Dumneavoastră constat că vă lipseşte, nu v-aţi întrebat, de pildă, cît timp poate dura o asemenea aventură?

În uşă se auzi un ciocănit mic. Vlad zise fără să se clintească:

— Vezi, poate a venit Mircea.

Magda se întoarse, deschise uşa, dar în cadrul ei apăru o femeie voinică, de vreo 50 de ani, în taior cenuşiu.

— Bună seara, tovarăşe Adamescu, zise ea repede. Iertaţi-mă, n-am găsit nici un taxi...

— Nu-i nimic, Nora! făcu bonom Adamescu.

— A mai venit un tovarăş chiar acum, e în antecameră. Mircea Stoican zice că se numeşte. Poate să intre?

— Da, Nora, spune-i, te rog, să intre, zise la fel de liniştit Adamescu, reinstalîndu-se în scaunul de la birou, apoi adăugă condescendent: Continuaţi, era foarte interesant!

Nora ieşi, intră Mircea. Magda era încă nedumerită. această Noră apărută din senin o intrigase evident. Vlad întrebă privind spre noul venit:

— Ai adus?

Mircea se apropie fără un cuvînt şi scoase din buzunar o hîrtie împăturită. Vlad o cercetă, apoi o puse în faţa lui Adamescu:

— Sînteţi arestat pentru tentativă de transmitere de secrete, spuse Vlad.

— O să plătiţi scump asta! Pentru o arestare vă trebuie probe, iar hîrtia pe care v-a adus-o fiul meu, v-am spus...

— Îmi asum răspunderea, zise Vlad abordînd un aer emfatic. Trecu pe lîngă Mircea şi intră în camera alăturată, secretara îl interesa deocamdată mult mai mult.

Nora se instalase deja în faţa maşinii de scris căreia îi scosese husa şi potrivea la îndemînă hîrtie albă şi indigouri. O umbrelă mare, neagră, bărbătească aştepta să se usuce într-un colţ, afară ploua acum pe rupte.

— Mizerabilă vreme! începu Vlad oprindu-se lîngă fereastră.

— A, nu. Ploaie de vară, într-o jumătate de oră a trecut.

Părea liniştită. Se mişca foarte repede pentru volumul ei. Deodată începu să se lamenteze:

— Am uitat să întreb dacă trebuie să fac şi cafele! Cred că trebuie, nu?

Se comporta ca într-o dimineaţă obişnuită de lucru, faptul că afară era noapte s-ar fi spus că n-o deranja cîtuşi de puţin. Adamescu o chemase? De ce?

— E cam tîrziu pentru cafele, aprecie Vlad. Cum de-aţi ştiut că trebuie să veniţi la ora asta?

Femeia în taior cenuşiu îl privi o clipă nedumerită.

— N-am ştiut, tovarăşul Adamescu mi-a telefonat acum... 45 de minute, zise ea aruncînd o privire la ceasul brăţară. Mi-a spus că s-ar putea să fie nevoie de mine.

— V-a deranjat, cred.

— A, nu! Sînt obişnuită, s-a mai întîmplat şi altădată să mă cheme, e firesc.

Fusese Adamescu atît de sigur că nu putea fi vorba de el şi de Herman? Presupusese că era vorba doar de un control de rutină, în care avea nevoie de-o secretară pentru un proces-verbal? Sau era altceva?

— Vă plăteşte probabil orele suplimentare, tatonă Vlad.

— Nu-i nevoie! Nu pentru ore suplimentare vin, să ştiţi. Aveţi idee ce trebuie să refacem?

Ce-o fi vrut să refacă? Cine îşi imagina că e el?

— Nu bănuiţi?

— De unde? Vreo lucrare pentru minister? Dacă e ceva care se află la mine-n fişet, aş putea începe să bat. Dumneavoastră de unde sînteţi, dacă nu vă supăraţi?

— Nici asta nu bănuiţi?

— Cum să bănuiesc, la noi vin tot felul de tovarăşi. Tovarăşul Adamescu munceşte enorm, de-asta nici nu m-am gîndit vreodată să ridic pretenţii, ca astea tinere, care, cum au rămas un minut peste program, fac gură ca nişte gaiţe!

— Lucraţi pesemne cu tovarăşul Adamescu de mult? întrebă Vlad.

— O, da! S-a mutat în timpul ăsta de vreo şapte ori, de fiecare dată m-a luat şi pe mine, pot spune că sufleteşte ne-am legat foarte mult.

— Soţul dumneavoastră nu se supără, cînd vă cheamă aşa, peste program?

— Nu. De ce? Înţelege foarte bine. I-am povestit cît munceşte tovarăşul Adamescu, necazurile pe care le are...

— Nu credeam că are şi necazuri, strecură Vlad.

— Vai, nici nu vă-nchipuiţi! Necazuri cu oamenii, fiecare vrea altceva, fiecare se simte nedreptăţit, dacă nu l-aş mai salva eu, ar fi în cabinetul dînsului ca la moară. Acasă altele, pe fiul dumnealui îl ştiţi, nu? Era aici.

— Ce-i cu el?

— Ce nu e! zise Nora convinsă. Nu seamănă cu tovarăşul Adamescu. S-a ţinut numai de prostii, aşa cu aerul lui de ochelarist cuminte cum îl vedeţi. În institut nu ştie să se impună deloc, deloc, nu ştie ce vrea, maică-sa îl încurajează.

— Aţi cunoscut-o şi pe tovarăşa Adamescu? se interesă Vlad.

— De unde? Credeţi c-a venit vreodată pe-aici? Îi mănîncă acasă sufletul, nu l-a înţeles niciodată, e o caţă. Şi dac-aţi auzi-o la telefon ce voce de mironosiţă are! Am să fac totuşi cîte o cafea, îşi aminti subit secretara.

Credea într-adevăr ce spunea? Îşi adora chiar şeful? Oricum, complicea lui Adamescu nu era ea.

— Nu-i nevoie, noi o să plecăm, zise Vlad.

— Şi tovarăşul Adamescu?

— Da. Şi tovarăşul Adamescu... E arestat.

Femeia îl privi o secundă, zîmbind.

— Astfel de glume nu se fac! anunţă ea ca o punere la punct.

— Nu-i glumă.

— Vă rog să terminaţi cu prostiile astea, n-am 20 de ani!

Vlad o urmări cîteva clipe neştiind ce să creadă, îşi scoase legitimaţia şi o puse deschisă pe măsuţa de scris.

— Şeful dumneavoastră e arestat într-adevăr. Va urma o anchetă.

Nora privi legitimaţia cu ochi mari, îl cercetă lung, apoi izbucni cu o violenţă nebănuită:

— Pe tovarăşul Adamescu să-l arestaţi?! Aţi ajuns să credeţi minciunile care se spun?

— Ce minciuni se spun?

Femeia ezită, sări deodată de la măsuţă:

— Pentru omul ăsta bag mîna-n foc! Auziţi?! Dacă vă luaţi după toţi incapabilii, după toţi proştii care mişună pe-aici, niciodată n-o să... Nici nu ştiţi ce-a făcut omul ăsta pentru institut! Nici nu ştiţi cît de chinuit e, împărţindu-se veşnic între nebunii de-aici şi ăia de-acasă! Cum o să-l arestaţi, pentru ce?

Şi părea sinceră, absolut sinceră în tot ce spunea. Faţa mare şi lată se aprinsese. Vlad constată că greşise. Îşi imaginase că în momentul în care-i va spune femeii că Adamescu e arestat, poziţia ei va face o întoarcere de 180 de grade, întîlnise un asemenea caz recent. Uite însă că nu. Adamescu reuşise, reuşise s-o păcălească şi pe ea ca şi pe alţii. Motivul era greu de imaginat exact. Poate pentru a avea un om apropiat, care „să bage la nevoie mîna în foc pentru el"? Care să-l informeze discret „ce se vorbeşte"? Care să-i fie cerber devotat? Ori poate... dintr-un cu totul alt motiv, mult mai complex!

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Barbu şi Magda.

— Ce facem?

— ... Mergem, Magda.

— Sigilăm şi-aici, nu?

— Da. Şi-aici.

Barbu C. Adamescu pătrunse apoi în cameră, masiv, urmat de Mircea.

— Încă o dată vă atrag atenţia... începu vocea puternică, proprietarul ei părea dispus să peroreze. Cu secretara lucrurile erau limpezi, deci nu mai existau motive să-l lase singur doar cu Mircea şi Magda, aşa că Vlad întrerupse decis:

— Tratativele vor decurge perfect şi fără fiţuica dumneavoastră cu date false, vă asigur!

— Ştiţi deci că sînt false!? întrebă repede Adamescu.

— Da. Numai că spre deosebire de fiul dumneavoastră, eu sînt un tip curios, explică Vlad. Obişnuiesc să veri-

fic chiar și datele absolut evidente, continuă el apropiindu-se de Adamescu. Așa am constatat că Sanda Motreanu greșise în momentul în care începuse să se îndoiască de reușită. Se pare că știați asta, așa cum știați că cercetările ei întrec orice așteptări; așa se explică faptul că ați folosit cerneala simpatică, de tip ultrasecret, pentru a-i copia rezultatele printre rîndurile cu informații false.

De data asta, Barbu C. Adamescu înlemni, fusese asigurat că soluția de relevare era imposibil de găsit în țară.

— Așa ceva n-am făcut.

— Ba da, zise Vlad sec. E în mod evident același scris. Și nu vă creați iluzii, am relevat deja mesajul dumneavoastră.

Se aștepta acum la orice, chiar la o încercare de a ieși din cameră în forță, la o tentativă de-a sări pe geam. Adamescu însă rîse, batjocoritor.

— Și eu sînt un tip curios, spuse el bine-dispus, vreau să văd hîrtia aceea relevată, cu prăpăstiile care spuneți că sînt acolo.

Verificase deci sistemul, știa că după o jumătate de ceas de la relevare, hîrtia rămîne din nou albă, cerneala simpatică dispărea, pentru totdeauna, o altă relevare era imposibilă. Pentru instanță n-ar fi existat, deci, nici o probă! Adamescu nu știa însă altceva. Numai că nu era cazul să i-o spună. Așa că Vlad își compuse o mină cam nedumerită, spuse un „vedem noi" ,încurcat. Nora se prăbuși, în aceeași clipă, pe un scaun, izbucnind în plîns. Ea înțelesese.

Și încă o dată Adamescu reuși să-l uimească cu vocea lui puternică, dominatoare:

— Nora!

Femeia se opri, își ridică fața. Adamescu azvîrli cu ironie:

— Nu mai crezi în mine? Nici dumneata?

Și miracolul se produse. Nora surîse deodată liniștită:

— Ba da. Ba da, sînt sigură, zise ea înghițind un nod, că... cineva se înșală.

Dintr-un colț al camerei, de pe fotoliul în care se lăsase, Barbu își îndrepta ochii spre femeia cu față lată,

udă de lacrimi, o privea de parcă ar fi văzut-o abia atunci.

— Aveţi dreptate, spuse Magda trist. Da, cineva se înşală...

XII – O ELEVĂ SUPĂRĂTOR DE BUNĂ

Colonelul Dumitrescu intră în birou şi se opri în faţa fişetului. Îl deschise cu mişcări lente şi se îngrozi. Stoenescu îi amestecase iarăşi lucrările, plecase pesemne în grabă undeva, căci dosarele zăceau claie peste grămadă. Două din ele îl interesau acum, a doua zi urma să intre de dimineaţă într-o dezbatere la care fusese invitat, în afara ministerului. Scoase tot maldărul pe birou, începu să trieze cînd îşi aminti că ar fi fost cazul să dea un telefon acasă.

Formă numărul, suna ocupat. Cu cine puteau vorbi la ora asta, era aproape miezul nopţii?

Se instală în spatele biroului, căută mapa cu urgenţe, lucrările păreau totuşi rezolvate. Uşa se deschise. Era Stoenescu cu o faţă maronie.

— Să trăiţi! Eu vă căutam pe-acasă.

— Bună, mormăi Dumitrescu. De ce mă căutai?

— Am avut o mulţime de distracţii.

— Aşa! făcu Dumitrescu. Începutul promite!

— Tipii despre care v-am raportat acum trei zile îşi vîrîseră într-adevăr nasul în staţia pilot.

— Bravo! Asta-mi place.

— Am rezolvat totul: au primit azi documentaţia pe care voiau s-o „împrumute“, puţin modificată aşa, „prin părţile esenţiale“; numai că am pierdut cu asta vreo şase ore. A trebuit să...

— Mai pe scurt se poate?

— Da. Treaba-i acolo deocamdată încheiată. S-a ivit însă altă poveste. Cu un contabil, cazul pe care l-a cercetat Vlad în provincie. Tipul a recunoscut c-a scris o anonimă calomniatoare, faptul e probat, dar mi-a dat telefon la prînz şeful inspectoratului că ăla a vorbit c-un

avocat, după ce-a plecat Vlad, şi vrea să facă un memoriu. Zice, acum, că el ar fi avut doar intenţii bune şi... că i s-au răstălmăcit faptele.

— Vlad a documentat cazul?

— Da.

— Să facă memoriu unde pofteşte. Altceva?

— Fiul meu, se strîmbă Stoenescu, i-a dat un pumn în nas băiatului unui reprezentant comercial, m-au chemat la şcoală, străinul a ţinut la asta. Lucrurile s-au aplanat imediat ce-am ajuns acolo, dar la plecare tipul m-a invitat cu amabilitate „la un coniac“, se făcea că nu ştie unde lucrez.

— Aha!

— Cînd l-am refuzat, m-a întrebat dacă n-am voie să discut cu el şi-alte fitile de-astea ieftine, menţionînd mereu că discutăm doar „între patru ochi“, de-mi venea să-l trimit în mă-sa, tot „între patru ochi“.

— Mă interesează, decise Dumitrescu răscolind prin hîrtii, dar nu la ora asta. Mai e ceva?

— Magda a reţinut din cursă un aviator, navigator de bord. Şeful lui v-a căutat de cîteva ori la telefon. Luni cred că...

— De ce l-a reţinut din cursă?

— Nu pentru că l-a oprit să plece era înfuriat şeful navigatorului, ci pentru că Magda i-a lăsat, zice, o impresie „foarte ciudată“. Bănuiesc c-a folosit iar unul din procedeele ei extravagante, care...

— O să vorbesc eu cu ea, îl asigură Dumitrescu, am să văd ce-a fost.

— Şi iarăşi o s-o încurajaţi, bombăni Stoenescu.

— Eu?

— Da, dumneavoastră, spuse grav Stoenescu. Cu Vlad faceţi la fel. Şeful unuia de la miliţie mi s-a plîns azi că Vlad s-a vîrît peste o lucrare de-a lor, e vorba de-un oarecare Scarlat Pricop, delapidator, era cazul lor. În loc să spună exact şi deschis ce şi cum, şi să-l cerceteze peăsta, după ce ar fi fost arestat, Vlad s-a apucat să-i păcălească pe...

— Nu mi-ai spus de ce l-a reţinut pe aviator, îi aminti colonelul.

— Mda! îşi aminti Stoenescu. Povestea e legată de un străin, Herman...

— Herman și mai cum?
— Otto. Și de-un dosar mai vechi pe care Vlad l-a tărăgănat, după obiceiul lui. Și-n privința asta, mă tem că-l încurajați. A! Uitasem, tot Vlad a intrat azi, fără aprobare, în locuința unei cercetătoare, Cornelia Oancea. Sigur, mi-a raportat prin telefon, nici măcar nu s-a prezentat aici, să-mi spună c-a revenit din provincie. Și, parcă văd, o să treceți cu vederea și asta, pe considerentul că „un ofițer trebuie să se descurce, totul e să nu încalce legea". Numai că acum, intrînd pe fereastră sau cum o fi intrat, peroră Stoenescu, dar se opri, pentru că din privirea lui Dumitrescu înțelese că nu-l mai asculta.
— Ce dosar mai vechi a tărăgănat Vlad?
— Referitor la un anume Barbu C. Adamescu. Magda a descoperit, pornind de la aviator, o combinație a ăstuia c-o femeie pe litoral, i-am repartizat ei dosarul și...
— Magdei? De ce? se interesă Dumitrescu.
— Să-l educideze, e mai operativă decît Vlad, deși procedeele pe care le folosește, încă o dată spun...
— Cheamă-i pe-amîndoi! hotărî scurt Dumitrescu.
— ... Acum?
— Acum. Îmi relatezi după aia, încheie colonelul, îndepărtînd dosarul pe care abia și-l trăsese în față și-și căută o țigară.

*

— Aceasta e o fotocopie a documentului care conține datele, într-adevăr false, despre tratativele de mîine explică Vlad. Adamescu o privi cu un zîmbet. Acesta este același document...
— Aceeași hîrtie fără valoare, preciză Adamescu pedant.
— Aceeași hîrtie fără valoare, dacă doriți, acceptă Vlad, ridicînd indiferent umerii săi mari. Dar... așa arată după ce a fost relevat scrisul cu cerneală simpatică!
— E o fotocopie. Fotocopiile se mai pot și truca, zîmbi iarăși Adamescu, dar zîmbetul își pierduse ceva din siguranță.
— Iar acesta este originalul, relevat și conservat, astfel încît cerneala simpatică să nu mai dispară definitiv

cum sperați, spuse liniștit Vlad. Trebuie să fiți de acord că avem în sfîrșit un document nu lipsit de importanță.

Ținea cu grijă hîrtia, prinsă între două folii transparente. Barbu C. Adamescu o privea aparent calm, ceva se petrecea însă în mintea sa, ultima speranță se destrămase zdrobită de bucata aceea de hîrtie, care însemna... Sări brusc de pe scaun încercînd s-o înhațe, dintr-o mișcare, rapid. Vlad se strîmbă plictisit.

— Ei, nu așa, ce naiba! N-ar servi la nimic s-o distrugeți, am încheiat un mic proces-verbal cînd am executat fotocopiile... Luați loc, vă rog!

Adamescu îl privi lung, expresia rămînea greu descifrabilă, înțelese, apoi se lăsă încet, în scaun. Vlad se îndepărtă, se așeză la birou.

Ofițerul anchetator terminase de studiat dosarul subțire pe care-l primise și intră în birou.

— Aș vrea, dacă sînteți de acord, începu Vlad, privind spre Adamescu, să pornim cu cîteva întrebări foarte simple.

Adamescu rămăsese nemișcat, prăbușit, în scaunul care părea prea delicat pentru volumul lui. Ochii bărbatului masiv rătăceau pe peretele gol din stînga sa, fără să vadă sau să audă nimic, s-ar fi zis că nici nu remarcase că mai intrase în cameră cineva. La ce se gîndea oare?

*

— Ascultă, zise Magda cu o voce scăzută, simțind însă că începea să se enerveze, dacă suferă de inimă, nu e cazul s-o trezim pe mama dumitale și să leșine în fața ușii. Unde sînt cheile?

Barbu tăcea, avea același aer absent, care-l cuprinsese în clipa cînd urcaseră în mașină, semăna cu un somnambul. Păru în sfîrșit să recepționeze ce-i spusese, căută cu mișcări automate în buzunarul din spate al blugilor, ridică din umeri neputincios.

Ușa grea se deschise, în cadrul ei se profilă silueta fragilă a Paulei Adamescu.

Magda nu-i putea distinge fața. Femeia stătea nemișcată, fantomatică, în cămașa lungă și albă, o lumină slabă venea din holul mare al vilei, aflat dincolo de antreul în care se aflau. Își dădu seama doar că ochii Paulei Adamescu se opriseră pe fața lui Barbu.

— Intrați.

Vocea era slabă, ștearsă, cu ceva sfîrșit, femeia așteptase probabil de mult, pîndind strada, din spatele unei ferestre.

Intrară, ușa se închise în urma lor. Barbu pășea cu același aer de somnambul, se opri în holul mare al vilei, care... fusese imaginat după modelul unui peristil... Coloane, ce puteau fi chiar din marmură; jur-împrejur, cîteva plante decorative delicate; tavanul nu prea înalt avea o deschidere dreptunghiulară chiar în centru, lumini ascunse undeva, acolo sus, lăsau impresia că te afli în plină zi într-o curte interioară.

Ochii Paulei Adamescu se opriră în ochii Magdei.

— Dumneata ai telefonat, nu-i așa... cînd a plecat la institut?

— ... Da, zise Magda.

— ... E arestat?...

Magda nu putu răspunde. Barbu se răsuci brusc și se aruncă la pieptul maică-si plîngînd, un plîns aproape sălbatic, dar, totuși, copilăresc. Paula Adamescu îl mîngîie cu gesturi liniștite, ciudat de liniștite, pe fața foarte palidă nu tresărea nici un mușchi.

— Am bănuit că se va sfîrși așa, zise ea cu greutate, privind-o pe Magda, fără să o vadă. Ochii ei căutau undeva departe, într-un trecut care rămînea pentru ceilalți necunoscut.

Ilarie Dinescu sorbi încă o gură din paharul cu ceai. Ochii fixau imaginea răsfrîntă în oglinda mare a șifonierului în care i se părea că zărește o bufniță zbîrlită. El era. Chelia lui, undeva, în spate, colțurile pleoștite ale celor două perne mari între care se înfundase... creau impresia unor aripi îndoite, întunecate în razele palide ce pătrundeau din stradă.

Tresări. În blocul de peste drum, perdeaua de la ultima fereastră luminată fusese trasă, zări o clipă planșa mare de desen de lîngă bibliotecă, umbra Sandei trecu prin fața ferestrei, lampa fixată pe planșetă se stinse. Un băț de chibrit scăpără în întuneric, umbra reveni la fereastră, un capăt mic de jar se mișca acum domol, intensificîndu-se cîteva clipe, coborînd apoi iar.

Cîte nopți pierduse și el astfel?! Doamne, cît de tînăr era atunci!... Pufăia țigară după țigară, cînd simțea că „ceva nu-i iese“, se culca, în sfîrșit, istovit, iritat, în gură cu gustul acela amar... chiar și atunci cînd apăruseră primele arsuri și cînd doctorul îi interzisese...

Țigara fu zvîrlită deodată, descrise meteoric un arc de cerc. Lampa de lîngă planșetă se aprinse din nou în apartamentul de peste drum. Draperiile grele se adunară însă rapid, se vedea acum doar marginea unei ferestre pe unde se strecură o rază de lumină.

Pînă cînd avea de gînd să rămînă în fața planșetei fata asta? Spre deosebire de el... ea găsea?! Găsise?!

La ce lucra oare și... merita în definitiv, pentru orice, să piardă, la vîrsta asta, noapte de noapte în fața colilor de calc?!...

Era... era atît de tînără!...

*

— E în ordine! îl asigură Vlad intrînd pe ușă. După ce a văzut hîrtia „conservată“ a început să vorbească. În neregulă sîntem noi acum.

— De ce? făcu Mircea nedumerit.

— Avem aprobările necesare pentru arestare, toate, mai puțin una.

— Care?

— A șefilor noștri direcți, explică Vlad neliniștit. Dacă maiorul Stoenescu primește acum un telefon și e întrebat cum merge anchetarea tipului care a fost arestat, mă tem că ia foc.

— Adineauri i-am telefonat iar, nu-i acasă. Nici tovarășul colonel Dumitrescu nu s-a întors. Soția dînsului era nedumerită... cred că și puțin speriată.

— Of! făcu Vlad... Și tu de ce ești așa vesel? Tot Geta?

— Cred că s-a terminat, zise Mircea posomorît. Abia intrasem pe ușă cînd ați sunat, adică Aneta, sunase încă înainte și...

— Îmi pare rău, rîse Vlad. Credeam că Adamescu va spune ceva care să se lase cu încă o reținere.

— N-a spus nici acum?

— Nu. Și cred că n-o va face curînd, zîmbi Vlad, privindu-l amuzat. Vrei să te-mpaci cu Geta?

— E imposibil, ne-am certat definitiv.

— Eu întreb dacă vrei să vă-mpăcați? întrebă Vlad formînd un număr de telefon.

— Cum? Nu știți ce scenă...

— Da sau nu?

— ...Da, dar nu se mai poate.

Vlad formă ultima cifră a numărului și începu pe un ton subit agitat:

— Cu Geta Spiridon, vă rog!

— Ce vreți să faceți? șopti Mircea îngrozit.

— Geta?! tresări Vlad. Nu te speria, cu Mircea s-a întîmplat însă... un accident. L-am dus acum acasă, trebuie să vină doctorul, du-te te rog acolo cît mai repede...

— Nu! sări Mircea de pe scaun.

— Nu pot să-ți spun acum altceva! Du-te repede la el, aduc un doctor numaidecît.

— Nu! strigă Mircea, dar telefonul fusese deja închis.

— Mai departe, zise Vlad, te mai descurci și singur.

— Ce-ați făcut! se îngrozi Mircea. Asta n-are să mi-o ierte niciodată, să știți, orice i-aș spune!

— Dar dragul meu, se miră Vlad, adineauri spuneai că v-ați certat „definitiv" și că e „imposibil să vă mai împăcați", eu am găsit soluția! Geta va fi la tine acasă într-un sfert de ceas și, dacă te iubește, n-o să-i pară rău că ești întreg. După mine, ar trebui să-mi mulțumești.

— N-o cunoașteți! Dacă află c-am mințit-o astfel, e în stare să...

— Pîn-acum n-ai mințit-o niciodată? zvîrli Vlad brutal.

— Nu.

— Și care-a fost rezultatul?!

— ...La naiba! făcu Mircea disperat, învîrtindu-se prin cameră. Pot să plec?

Vlad îl privea cu atenție, surîsul lui plictisit apăruse iarăși:

— Uite ce e, începu el tărăgănînd cuvintele, eu nu mă bag, nu m-amestec, dar înțeleg că vrei să te-nsori cu fata asta.

— Voiam! N-o să mă ierte niciodată!
— Dacă nu crede ce-i spui, ori dacă nu pricepe acum, nu va crede şi nu va pricepe niciodată. Cazuri de-astea... am mai văzut cîteva. Poţi să te duci acasă, deocamdată ai pe ziua de azi un doi, la spirit de observaţie!
— ...La ce?! înmărmuri Mircea.
— Bănuiam că n-ai să accepţi ideea, aşa că n-am format decît cinci cifre la telefon. Asta ar fi trebuit să observi, indiferent de starea psihică în care te afli, altădată cineva te va putea păcăli mai rău, nu cu Geta.

*

— Nu e acasă nici unul! făcu Stoenescu intrigat. Nici Magda, nici Vlad, nici Mircea. Biroul lor e gol. La ofiţerul de serviciu a dat însă telefon nevastă-mea, spunea că Mircea a telefonat la mine acasă de trei ori şi Aneta o dată.
— Nici Aneta nu-i acasă? întrebă bosumflat Dumitrescu.
— Nu. Cred că e la spital, îi e fetiţa bolnavă şi...
— De cînd nu i-ai văzut?
— De la prînz. Am stat cu Manea, de-acolo am alergat la şcoală, la fiul meu ăl mare, unde a trebuit să... le ţin o cuvîntare despre...
— Mă tem că ştiu unde trebuiesc căutaţi, îl întrerupse colonelul.
— Unde?
— Dacă ăştia n-au arestat pe cineva, e mare minune! pufni Dumitrescu apucînd receptorul. Telefonul celălalt sună însă în aceeaşi clipă.
— Da!
— Să trăiţi, v-aţi întors?
— Unde eşti, Magda?
— La poartă. Urc imediat.
— Urcă! zise colonelul cu năduf, celălalt telefon ţipă la rîndul lui.
— Da!
— Mai vii şi pe-acasă?
Era vocea nevesti-si, înfuriată ca nicicînd.
— Ce s-a-ntîmplat?
— Nimic, decît că te caută din zece-n zece minute cîte cineva, asta nu mai e casă, e centrală! Ce-a fost cu tine?

— Cine mă caută?

— Aneta, Stoenescu, Mircea, Magda, Vlad! Să-ţi spun şi ce-au zis?

— Eşti o secretară minunată, aprecie Dumitrescu. Ce-au zis?

— Că te roagă să vii la serviciu. Toţi! Ce fac eu acum, poţi să-mi spui?

— Mda... Aruncă o pernă peste telefon, hotărî colonelul, au să mă sune aici.

— Găseşti că-i o soluţie?

— Pentru două ore, după aia sînt acasă.

Telefonul fu închis. Dumitrescu îl privi bosumflat şi se întoarse spre Stoenescu.

— Pune-mi, te rog, dosarele astea în ordine cum le-am lăsat. Cu Magda vreau să vorbesc şi eu, cum a zis ăla: „între patru ochi".

*

Vlad se îndreptă spre biroul său, întrebîndu-se de ce nu scosese Adamescu nici un cuvînt despre Herman, de ce susţinea, prosteşte, că Herman nu avea habar de adevăratul mesaj, scris cu cerneală simpatică, referitor la lucrările Sandei Motreanu?

Căuta să-l disculpe neapărat pe Herman! Notiţele referitoare la poziţia părţii române la tratative erau cu adevărat false. Adamescu voia, deci, ca asupra lui Herman să nu existe motive pentru arestare, ţinea ca Herman să nu ajungă în anchetă, să nu vorbească despre... motivul şantajului...

Era stupid! Fapta fusese într-adevăr prescrisă; ce-i drept, sub aspect moral era cam penibilă, ar fi mirosit tare urît să fie dezgropată. Adamescu îşi dădea seama de asta...

Auzi plînsetul telefonului, intră în birou şi îşi privi ceasul. Era aproape unu noaptea. Cine mai putea fi la ora asta? Stoenescu? Sau se hotărîse Adamescu să vorbească şi despre Herman?

— Da!

— Vlad, eşti încă acolo?!

— Marta?

— Închipuie-ți! Sînt disperată cu proasta asta mică. Nu te speria, dar... Situația pare mai complicată decît credeam.

— Eu nu mă speriu decît de veștile simple.

— Ascultă, Vlad, începu Marta grăbită, eu de salvat, am salvat-o...

Sanda intuise perfect.

— Dar am convingerea, continuă Marta, că va repeta figura cu prima ocazie, se crede foarte vinovată de ceva.

— Pot să vorbesc cu ea?

— Acum nu, este absolut necesar să se odihnească, te-aș ruga însă mîine... Oh, ești încă la serviciu.

— ...Cînd să vin?

— Vlad, ar trebui să se trezească pe la opt. Mă tem însă... Are o vitalitate incredibilă, așa se explică dealtfel cum ai mai găsit-o în viață și cum a scăpat. E posibil deci să se trezească mai devreme. Ar trebui la... șapte să fii aici.

— Ești încă la spital?!

— Unde să fiu? Am să dorm și eu cîteva ceasuri...

Încă o dată Sanda avusese dreptate! Nela reușea să complice existența altora de minune.

— Voi fi acolo la șapte. L-ai lăsat pe bărbatul tău singur la aniversare?

— S-a amînat, pe mîine, adică pe astă seară, se corectă Marta. Rămîi invitat. Crezi însă că-i poți spune zăpăcitei ăsteia ceva care s-o remonteze cît de cît? A pomenit și de tine, abia am reușit s-o adorm!

— Sper că da, Marta. Se crede o mare ticăloasă, e de fapt o mică proastă, cum ai spus.

— Bine, Vlad, îți mulțumesc, noapte bună.

Închise brusc. Vlad puse receptorul în furcă și... constată că viața avea totuși poezia ei. „Nebuna“ asta de Marta, cum ar fi spus Cella, îl făcea să se simtă încă o dată „remontat“ și se întrebă cum l-ar fi calificat Cella pe inginerul Petre care petrecea zilnic 14 ore în uzină, pe Sanda, care...

Da, Sanda! Previziunile ei se împliniseră toate, cu precizie matematică! Dacă și-n activitatea de cercetare avea aceeași intuiție ascuțită, nu era de mirare... Dinescu spusese despre ea... „Ceva ce nimeni nu putuse dovedi pînă atunci...“?

Era posibil... să fi discutat azi... cu unul din viitorii mari oameni ai epocii contemporane?... Sanda, fata aia cu păr cînepiu, strîns neglijent, trecută „pe linie moartă" de Adamescu... Și care, totuși, nu găsise altă soluție decît să plîngă... pentru că n-avea un revolver!...

Vasiliade, Nela, Sanda, Dinescu, Barbu chiar... toți oameni indiscutabil superiori lui Adamescu... acest Adamescu...

Îi veni în minte situația cu șoferul beat din intersecție. Și-ăla fusese unul, singur, între sute de oameni corecți, ce mergeau la treburile lor. Era ceva incredibil aici, paradoxal ca însăși reușita lui Adamescu, care-și jucase perfect rolul de „intransigent", care picase... tocmai pentru că izbutise, încă o dată, să-l păcălească pe fiul său, convingîndu-l că este în fond cinstit!...

Da, mereu reușise Adamescu. Își aminti de Nora care era gata „să bage mîna în foc", crezîndu-l un mare nefericit, neînțeles...

Asta i se păru deodată aspectul cel mai interesant! Investigase drumul lui Adamescu pînă în urmă cu ani, tot ce făcuse omul ăsta, pentru a simula competența și intransigența, fusese matematic executat, impecabil, logic, „cumpărase" încrederea multora, îi îndepărtase ori îi neutralizase pe alții, prin manevre iscusite, complicate, dar logice! De ce făcuse însă jocul acela cu insignifianta Nora?

Toate explicațiile găsite pînă atunci i se păreau banale, o secretară „cerber" putea găsi și propunînd-o mai des la prime.

De ce o cărase mereu după el, de ce avea nevoie de compasiunea Norei?!

De ce cumpăra, gratuit, încrederea cuiva, acest Barbu C. Adamescu, simulînd că este un mare nefericit?...

Se simțea oare în siguranță în mijlocul vilei elegante, în limuzina modernă, în hotelurile luxoase, în institutul a cărui foarte importantă secție o conducea?... De ce dracu ținea ca femeia aia să creadă sincer în el?!

Pentru că se simțea detestat? Inclusiv de Gregorian, care poate că nici nu-l cunoștea, dar care... Avusese impresia că Gregorian îl ura realmente pe... adevăratul vinovat al dramei lui Vasiliade... și-al Nelei; avea și de ce. Gregorian era totuși alt „nebun", ar fi zis Cella,

din familia celor care... sufereau cînd nu izbuteau ceva... ce nimeni nu izbutise pînă atunci!...

Își privi ceasul, se răsuci spre telefon, formă un număr și auzi glasul Cellei imediat:

— Alo!

— Iartă-mă, Cella, bărbatul tău e pe-aproape?

— Vlad?

— Sînt nebun, știu, dar trezește-l, te rog, pe Gregorian!

— Nu dormeam, stai puțin...

— Alo! se auzi vocea iritată a doctorului.

— Să-ncep cu vestea bună, preciză Vlad. Poți să te culci liniștit, Nela are toate șansele să scape. Am vorbit cu Marta adineauri.

La capătul celălalt al firului nu se auzea nici un sunet, s-ar fi zis că doctorul nici nu mai respira.

— Vestea proastă nu mă mai interesează, zise el apoi.

— Cine a spus că-i proastă? întrebă Vlad. Există și vești foarte bune, după mine; am arestat pe cineva.

Iarăși tăcerea aceea, deplină. Vlad așteptă răbdător.

— Să nu-mi spui că pe Adamescu? întrebă ezitant Gregorian.

Era prima oară cînd pronunța numele fostului șef al lui Vasiliade, pînă atunci evitase.

— Ba da. Mi-ai spus să te anunț cînd am s-o fac. Și-mi place să fiu prompt. Jucați șah cînd am sunat?

— Ascultă, e chiar arestat Adamescu?

— E o oră la care nu fac decît glume bune. Crezi că asta ar fi?

— Pentru care motiv e arestat?

— Aș prefera să discutăm mai pe larg, dacă vei fi de acord.

— ... Mîine dimineață e bine?

— Pe la nouă?

— Te-aștept, spuse cu o voce sigură Gregorian, adăugă însă repede, cam încurcat: Și-ți mulțumesc pentru telefonul ăsta.

Închisese. Vlad își privi în perspectivă ziua următoare. Era duminică. După ploaia trasă azi, părea că va fi o superbă dimineață de vară.

N-avea, deci, decît să fie la șapte la spital, la nouă la Gregorian, — avea convingerea că Gregorian vorbise cu

Vasiliade mult, putea afla încă lucruri interesante. Nu rezista ispitei să afle tot, așa cum îl tenta un drum la Brașov, unde să dea peste inginerul de care-i pomenise Dinescu. Vorba era cînd? Trebuia să rezolve lucrarea colegului din provincie care-i promisese „că-și face harachiri“ dacă n-o primește; să treacă pe la miliție să mai încerce o discuție cu Scarlat; să vadă cum mersese anchetarea... Oh, să-și scrie rapoartele... dosarul trebuia trimis la procuratură!

Poate că cel mai bun lucru era să-și amintească de invitația veselei Didi, să meargă la Doru, acum, să bea două pahare de vin și să doarmă la el, stătea alături de spitalul de urgență.

Telefonul sună iar. Asta cine mai era?

— Da.

— Vlad? Aici Ingrid. Te caut de patru ceasuri acasă, am dat acum într-o doară. Felicitările mele!

— Pentru ce?

— Că te-ai însurat.

— Informația e puțin eronată, o asigură Vlad.

— Mă refeream la masa aia de lucru, rîse Ingrid.

— Cred că am să divorțez într-un sfert de ceas. De unde vorbești?

— De la restaurant. Fiecare cu masa lui, nu?

— Festivă.

— Da. Totul a fost „all right“. Tipii pleacă peste trei ceasuri. Auzi, unchiul tău mi-a telefonat iar. Vrea să vă vedeți mîine la opt, înainte de-a ieși după cumpărături.

— Îți mulțumesc, Ingrid.

— Părea un picuț tracasat, își aminti gînditoare Ingrid, s-ar putea ca mîine dimineață să mă trezească iar cu un telefon.

— Cred că n-o va face, am să-l caut eu.

— Îmi pare rău că nu poți să vii, e nemaipomenit de bine aici, spuse Ingrid deodată pe alt ton, foarte calin, se părea că cineva se apropiase de telefonul de la care vorbea.

— Și mie, scumpo! Am să te sun eu spre prînz.

— Bine, urîtule, pa!

Vlad închise. Era momentul să discute cu unchiul. Formă un număr, pe telefonul cu circuit exterior de data asta, și ceru camera lui Herman. Nici Herman nu dormea,

căci se auzi aproape imediat un „Alo, da“ precipitat. Perfect.

— Îmi pare rău, începu Vlad, dar mătuşa dumneavoastră este bolnavă. Foarte rău... Mai exact spus, adăugă el, a decedat... Condoleanţele mele.

O secundă doar tăcere, apoi vocea lui Herman îi descoperi panica ce nu mai putea fi stăpînită:

— Mulţumesc... Vă mulţumesc... pentru condoleanţe.

Abia depusese telefonul în furcă, cînd, în spate, auzi vocea Magdei. Cînd dracu reuşise să intre în cameră, renunţînd tocmai acum la bunul ei obicei de-a trînti uşa?!

— Vai, vai, vai, cine-a murit?

Ochii rîdeau, vădind o bună dispoziţie îngrijorătoare. Vlad se răsuci cu un aer plictisit, bombăni:

— Ce-ai făcut cu Barbu?

Magda surîse. Surîsul era mai mult decît trist.

— Crezuse, Vlad, ştii?... Pînă în ultima secundă, crezuse în Adamescu, *totuşi* crezuse!... L-am predat maică-si. Ea îl linişteşte acum, ea, bolnavă de inimă în ultimul hal. După cum vezi, tot femeile!

— Mda. Cred că atunci putem pleca şi noi, în sfîrşit, constată Vlad, cu gîndul deja la Didi şi Doru.

— A, nu!... Ar mai fi ceva, dragul meu... îşi tărăgănă vocea Magda. Eşti sigur că n-ai greşit?

— Cu ce?

— Cu telefonul ăsta, de pildă! Cineva îmi spunea, cîndva, că astfel de telefoane se dau...

— Magda, e vorba de-o rudă, care...

— Lasă prostiile, Vlad! Am aflat!

Se aşezase pe scaunul din faţa biroului. Îl privea acum serioasă, aproape gravă; cu capul puţin plecat, jucîndu-se cu stiloul pe care-l luase de pe masă.

— Despre ce-i vorba? se interesă Vlad absent.

— Să zicem, de încercarea aceea inabilă de-a mă îndepărta de caz... Pe mine, te-am mai prevenit, nu eşti în stare să mă minţi convingător, rîse Magda. Apoi întîlnirea de azi, din maşină, cu domnul Herman...

— Ce întîlnire?

— Intuiţia, fantastica ta intuiţie, că pe notiţa aceea, cu informaţii false, mai era şi... altceva! De unde ştiai

tu, dragul meu Vlad, că informațiile așteptate de domnul Herman *nu* se referă la tratative?!

— E o chestiune de fler, explică Vlad sec. Pe Magda o pufni rîsul.

— Asta aș fi crezut-o acum doi ani. Poate nici atunci. M-aș fi întrebat, de pildă, cum de-ai găsit atît de repede soluția de relevare a cernelei simpatice, sînt mii de formule, numai că tu ai indicat-o *exact* pe cea bună. Ei, cum?

— Ei bine, începu Vlad și se opri.

— Auzi! făcu Magda cu un zîmbet obosit, dar renunță la ce voise să mai adauge. De ce nu mi-a spus, Vlad?

— Ce?

Îl privi lung, întrebă apoi încet, foarte încet:

— De cînd faci jocul ăsta cu domnul Herman?

— Magda, dacă ai ceva de raportat...

— I-am raportat colonelului Dumitrescu. Adineauri. A venit; și mi-a spus. Tot.

— Ce ți-a mai spus? făcu Vlad o grimasă.

— Mi-a confirmat de fapt. Și-a dat seama că intuisem prea mult, că devenea periculos să nu știu. Văzusem de altfel fotografiile care s-au găsit la Sfelea. În una erai tu și Herman, în mașină.

— La ciine?! Ce fotografii?

— Nu le-a făcut el. Altcineva care, printre altele, avea misiunea să-l supravegheze pe Herman. Cînd l-au arestat i le-a strecurat lui Sfelea. Ăla nu recunoaște încă nimic, bineînțeles; nu s-au găsit la el.

Asta era ceva „drăguț“, cum ar fi spus Sanda. Ce avea să zică Stoenescu cînd avea să afle că Sfelea fusese prins în flagrant... nu de serviciul lor?

— De fapt, reluă Magda, singurul lucru pe care nu-l știam, încă, era cum te-a racolat șeful lui Herman.

— Și-acum știi? aruncă Vlad pe tonul „Și ești fericită“?

— Vag, dar mai mult nu mă interesează, bagateliză Magda. Esențialul însă... cred că ai fi putut să mi-l spui, Vlad!

— Știi bine că nu. N-aveam dezlegare să vorbesc despre asta! Cu nimeni!

Magda zîmbea desenînd ceva, cu unghia, pe masa de

scris, argumentul i se părea probabil total neconvingător în cazul ei, de aceea reveni la Herman:

— Încă o dată te-ntreb: ești sigur că-i bine să-l lași să plece?

— Da, zise Vlad ridicîndu-se agasat de la birou, am prevenit transmiterea unor informații, importante, l-am demascat pe Adamescu. Sanda are să-și continue cercetările, Nela va înțelege că se înșelase crezînd „c-a trădat"... Herman? Herman e un biet agent de legătură, un executant banal.

— Totuși! spuse Magda repede, urmărindu-l cum se plimba prin birou.

— Le-am cîștigat încrederea greu, Magda. Numai pregătirea pentru a-i determina să mă racoleze a durat șase luni. Verificările — alte trei! Acum, Herman va raporta că l-am ajutat s-o șteargă la timp, asta înseamnă mult.

— Urmează să vină aici șefii lui?

Întrebarea fusese rostită pe un ton absolut indiferent, vorbind ca despre un amănunt fără importanță. Ochii îl priveau liniștiți, cu o expresie ușor plictisită, vag dezgustată, miza pe faptul că el se încălzise în argumentare, ori nu-și dădea seama ce întreabă?!

— Hai, hai! făcu Vlad pe tonul „Nu se prinde". Asta întreabă pe altcineva! Dacă-ți spune...

Magda pufni imediat în rîs, rîsul ei sănătos, care o transforma subit, făcînd-o cu adevărat frumoasă.

Expresia aceea plictisită a ochilor senini fusese deci jucată! Învățase să-și ascundă intențiile perfect, învățase și să afle întotdeauna „tot ce se putea afla", indiferent dacă o interesa pe moment sau nu, să speculeze orice, pentru a prinde o informație în plus, care „nu se știa cînd prinde bine", o făcea acum aproape inconștient și cu el! Totul era școala lui, eleva tindea să-l întreacă, indiscutabil.

Asta era destul de supărător. Mai ales în cazul de față. Herman îi vorbise c-o lună în urmă despre necesitatea de-a recruta la rîndul lui, el, „Daniel", pe cineva! „De preferință o femeie, de care, surîsese ambiguu Herman, te poți apropia mai ușor". Dumitrescu se posomorîse, inițial, auzind asta, apoi ideea începuse să-i placă. „De ce nu le-am satisface această doleanță, în definitiv? bom-

bănise gînditor colonelul. Dacă nu le oferim noi, vor căuta ei. Gîndește-te la cineva, Vlad!“...

Acel „cineva“ avea să intre într-un joc de durată, riscant. Serviciul de care aparținea Herman nu-și alegea mize mărunte, nu se purta deci „cu mănuși“, obișnuia să-i verifice permanent chiar și pe oamenii rodați, cel care-l supraveghease pe Herman discret și care încercase să scape de minox era încă o dovadă.

Acel „cineva“ avea să fie supus unor verificări de gradul trei luni în șir — probabil mai complicate decît cele la care fusese supus el — avea să înceapă o existență dublă, ce măcina nervii mai cumplit ca orice, făcînd ca o lună să pară un an!

N-ar fi vrut, deloc, ca Magda să fie acel „cineva“. Chit că, mai mult ca sigur, colonelul la ea se gîndise din capul locului.

Iar acum, o pusese dracu „să intre pe fir“! Deja aflase datele esențiale ale problemei, șansele ca ea să fie persoana ce trebuia „recrutată“ de el crescuseră vertiginos.

Pe de-o parte era bine. Mai lucrase cu Magda mînă-n mînă. Magda dispunea de talentul rar de-a se descurca, ea știa cum, și-atunci cînd greșea...

Așa făcuse și azi, cu tînărul Barbu Adamescu.

Greșise, din capul locului, apucîndu-se de-un dosar în care nu știa decît aspectele de suprafață, greșise mergînd acasă la Adamescu, mai avusese și neșansa de-a da acolo peste un om care o cunoștea. După carte, însemna „prostie după prostie“ tot ce făcuse, și ar fi trebuit s-ajungă la un eșec. Magda răsturnase însă totul, iarăși ea știa cum, îl făcuse pe Barbu... să-și pună întrebări!

Pricepuse ce om era Barbu? Dintr-o primă discuție? Oricum... ei i se datora venirea tînărului la ei, convins că le poate dovedi... desigur Magdei mai ales... că tatăl său este un om cinstit...

„În munca asta, zicea practic Dumitrescu, talent înseamnă să iasă bine la sfîrșit“.

Fără îndoială, Magda avea acest talent de-a izbuti și-atunci cînd greșea, erorile erau totuși inevitabile. Sanda, spunea Dinescu, pornise de fapt de la un eșec. Vasiliade începuse prin a greși, Adamescu doar... *Logic,* Adamescu uite că nu greșise nicăieri! Povestea cu banii

cheltuiți pe litoral ar fi putut trece în definitiv neobservată, *logic*, șansele ca pe Lidia „s-o pocnească o criză de conștiință“ și să-i vorbească tocmai Magdei erau infime...

Pe de altă parte, includerea Magdei în acest joc...

Picior peste picior, Magda îl cerceta absentă. Surîsul ei persista, mare minune dacă nu pricepuse iarăși la ce se gîndește. Era alt „talent“ al ei al cărui mecanism rămînea, *logic*, inexplicabil!...

Telefonul sună. Magda se-ntinse, cu o mișcare leneșă, apucă receptorul.

— Da... Da, am înțeles, făcu ea prompt și închise. Te cheamă.

— Cine?

— Altcineva! La raport.

— Îhî!... Mai rămîi?!

Îl privea lung. Spuse cu o voce abia șoptită de data asta, zîmbetul dispăruse, tonul avea o gravitate visătoare,

— Da... Te aștept.

— De ce, Magda? E tîrziu și ești obosită! Ai făcut destule greșeli pe ziua de azi, discuția poate dura cîteva ceasuri. Ți-am spus și altă dată, o femeie care vrea să rămînă frumoasă...

— Te-aștept, Vlad! Să continuăm discuția cu... de ce n-ai avut încredere în mine.

— Te-am speriat?! se interesă Vlad. Ai crezut deci, rîse el, o clipă ai crezut că sînt într-adevăr „omul domnului Herman“!

Zîmbetul buzelor frumoase, palide, se accentuă, era acum aproape de regret, de-o oarecare autoironie tristă.

— Nu, Vlad, nu! Se vede că... nu sînt o elevă chiar atît de bună pe cît îți închipui... Pentru că... sînt oameni în care eu cred... fără să verific. Poate pentru că sînt femeie! păru să se scuze Magda și asta era ceva într-adevăr nou. Ori, pur și simplu, pentru că omul e făcut să creadă cu tărie în ceva? Privirea aceea intens albastră se opri iarăși în ochii lui, întrebă simplu: Înțelegi?

Ajunsese probabil la concluzia că nu, asta era „prea greu pentru un cap de bărbat“, și îi spuse:

— Du-te, Vlad... Du-te, am să te-aștept!

SFÎRȘIT

Lector: VIORICA MĂRII
Tehnoredactor: A. MOLNAR

Apărut: 1980. Bun de tipar: 12.01.1980.
Comanda nr.: 1923. Coli de tipar: 12.
Hîrtie: semivelină 63 g/m^2
Format: 16/54×84.

Tiparul executat sub comanda nr. 456/1979
la Întreprinderea Poligrafică Cluj,
Municipiul Cluj-Napoca, B-dul Lenin nr. 146
Republica Socialistă România

EDITURA
DACIA

Lei 6,50